مجموعه آثار قلم اعلی

مجموع کتاب‌های سبز - جلد ۹۷

ویرایش دوم-شهر الملک ۱۸۱ بدیع (فوریه ۲۰۲۵)

این مجموعه با اجازه محفل مقدّس روحانی ملی ایران شیدالله ارکانه به تعداد محدود به منظور حفظ تکثیر شده است ولی از انتشارات مصوبه امری نمی‌باشد

شهر الملک ۱۳۳ بدیع

این مجموعه آثار قلم اعلی در تاریخ ۵ شهر المسائل ۱۳۳ مطابق با ۲٤ / ۹ / ۳۵ به عنایت جناب نعیم ریحانی علیه بهاءالله از کتابخانه خصوصی عائله جلیله فتح اعظم علیهم بهاءالله امانتاً دریافت و پس از تسوید عکسی اصل مجموعه اعاده گردید.

[این مجموعه از الواح نازله از قلم حضرت بهاءالله شامل الواحی در باره شهدای اصفهان (سلطان الشّهدا و محبوب الشّهدا و جناب کاظم) و احبای آنجا و نیز الواحی خطاب به جنابان خلیل، سمندر، ورقا، جواد و نیز زیارتنامه ابا بدیع می‌باشد.]

ص ١***

بِسمی الغَریب المحزون

فآه آه یا سلطان الوفاء فآه آه یا ملیک الانصاف فی الانشاء انراک مسجوناً بین ایدی اشقی العباد ام نراک مستشهداً فی سبیل الله مالک الوری و عزّتک یا اسمی الحاء عزیز علی اهل السماء ان یسمعوا ما ورد علیک فی حبّ اللّه ربّ العرش و الثّری و عزیز علی الاسم الاعظم ان یری العالم و لا یراک و یسمع ضجیج الامم و لا یسمع صریخک و لا نجواک لعمر اللّه ینوح لبلائک کلّ الاشیاء و یبکی القلم الاعلی بین اصبعی مالک الاسماء و نشهد انّ الّذی قام علی ضرّک انّه ممّن کفر فی کل الاعصار باللّه ربّ الآخرة و الاولی انت الّذی بک طرّز دیباج کتاب الوفاء فی ملکوت الانشاء و تزیّن هیکل العبودیة بین مظاهر الاسماء تبّاً لقوم ظلموک بعد ما استوی بک میزان العدل فی ایام ربّک الابهی کذلک ذکرناک من قبل و فی هذا الحین من قلمی الاعلی.

ص ٢***

هو المظلوم

آه آه یا اله الرّحمن قد کنت تعزّی فی کلّ الاحیان عبادک الّذین مسّتهم المصائب و الیوم من یعزّیک فی هذه المصیبة الّتی خضعت لها المصائب و هذا الحزن الّذی انصعقت به الاحزان قد کنت اراک یا مظلوم الآفاق تسلّی اصفیائک فی البأساء و الضّرّاء و من الیوم یسلّیک فی هذه الکربة الّتی بها تغیّرت البلاد و ذابت الاکباد فآه ؟؟ کلّ آه آه به اضطرب العالم و ذابت افئدة الامم بما اراک فی الحزن علی شأن علی لا تحبّ ان تسمع ذکر الرّضوان و کیف تحبّ ان تری ما عدّد فیه من آلائک و نعمائک ای ربّ قد التهبت نار الظّلم فی العالم این نور عدلک یا مالک القدم و عزّتک یا مظلوم المسجون عزیز علیّ ان اری هیکل العدل تحت مخالب الظّلم و عزیز علیّ ان اری مطلع الوفا بین ایادی الاشقیاء لم ادر یا الهی و اله الارض و السّماء انّه شرب کوثر الشّهادة ام یکون باقیاً تحت ارادة الّذین بهم نصبت رایات الظّلم بین البریّة و سلطانک یا محبوب الوجود و مقصود الغیب و الشّهود لو تبکی عیون العالم و تحترق اکباد الامم لا یلیق لهذه الرّزیّة

ص ٣***

الّتی فیها یسمع کلّ شیء ضجیج قلبک و صریخ فؤادک اشهد انّ هذه مصیبة لا تذکر بالقلم و لا توصف باللّسان الامر بید اللّه مالک الامکان.

هو المبشّر الامین

یا ارض الصّاد اَین من احبّ اللّه و اصفیائه و اَین من کان قائماً علی خدمته فی کل حال من الاحوال و این من کان مشرقاً من افق ؟؟ کالشّمس الطّالعة من افق السماء و این امانتی فیک اسلّمته تحت ایادی الاعداء ام هو انفق روحه فی سبیل اللّه مالک الاسماء فاخبرینی ما فعل القوم بالّذی به ظهر امر اللّه بین العباد و لاح افق الوداد فی البلاد فاصدقینی این الامانة الکبری و این من طاف حول اللّه مالک العرش و الثّری این الرّوح الّذی تمثّل علی هیکل البشر لخدمة اللّه مالک القدر یا ارض الصاد این دوحة الحبّ و افنانها و اغصانها و اوراقها و اثمارها انّها تصیح و تقول و جمالک یا مالک بقاء و محبوب الحاء انّی لا اقدر ان اذکر ما رأیت من الاعداء و عزّتک استحیی ان اعرض ما فعل الامّة بمولیها و سیدها و معینها و مؤیّدها کیف اقدر ان اتکلّم ما یحزن به قلبک یا مقصود الارض و السّماء و کلّما

ص ٤***

اقصد الذّکر یمنعنی البکاء و انت العالم بالسّر و النّجوی و عزّتک یا سلطانی لو تحکم بفنانی لاحبّ عندی بان اذکر و احدّث بین یدیک ما تحدث به الاحزان فی ایام جعلتها مطالع السّرور لاحبّتک و مشارق الفرح لاهل مملکتک و ذلک مع ایقانی ببحر علمک و سماء ارادتک و نفوذ مشیتک و احاطة اقتدارک یا لیت کنت فی العدم و ما رأیتک محزوناً یا مالک الامم و سلطان القدم. یا اقلیم الصّاد ما لی اری و اسمع بِما لک و هدیرها و لا اری ناقتی و لا اسمع حنینها اَهی فی الرّوض فوق الارض ام هی تحتها یا ریاض تلک المدینة این نسمة اللّه الّتی تمرّ علیک و این ثمرة اللّه فیک اَهی انقطعت ام انّها سقطت تاللّه انّ القوم فی ضلال مبین قد عقروها بعد ما تسقیهم اللّبن الاصفی من ثدی حکمة اللّه ربّ العالمین یا اسمی الحاء انّا سترنا شأنک اذ کنت فی الدّنیا لضعف العباد فلمّا صعدت کشفنا عنک و اظهرنا ما انت علیه و ما اعطاک اللّه العزیز الحمید طوبی لمن احبّک و انس معک و سمع ندائک و ذکرک و ثنائک

ص ٥***

و قصد مقرّک و توجّه الی وجهک فی سبیل اللّه محبوبک و مقصودک و مظهرک و طوبی لکل قاصد یقصد مقامک الاعلی و مقرّک الابهی و یقوم تلقاء رمسک و یزورک بما نزّل من القلم الاعلی و نطق به لسان العظمة فی سجن عکاء نعیماً لمن یذکر ایامک و ما ظهر منک فی حبّ اللّه ربّک و یقصّ النّاس ما ورد علیک فی امر ربّک لعمر اللّه انّه من اهل البقاء فی لوح کریم یا اسمی الحاء انت الّذی قد کنت فی الوطن غریباً و فی مقامک اسیراً و بین العباد مظلوماً فریداً طوبی لارض جعلها اللّه مقرّ جسدک و لمدینة کنت مشرقاً من افقها فی ایام ربّک ینبغی لکل محبّ ان یذکرک بما ذکرک اللّه فی الواحه و نسئله بک بان ینزل علی احبّائه ما یقرّبهم الیه انّه لهو الغفور العطوف.

ارض الصّاد بسمه العزیز؟ ؟

این الذّبح الاعظم الّذی ما قبل الفداء فی سبیل اللّه مولی الوری و این الّذین استشهدوا فی حبّ هذا الغلام الّذی اذا ظهر انکسر ظهر الاصنام الّذین افتوا علی

ص ٦***

امناء اللّه ربّ العالمین ان یا غصن سدرتی این حمامتی الّتی غنّت و غرّدت و هدرت هل انّها طارت الی الرّفیق الاعلی ام صادها الظّالمون بمخالب البغضاء بین الارض و السّماء بیّن لی و لا تکن من الصّامتین این انجم مشرقات و کواکب درّیّات و اشهر معلومات و ایام لائحات و انوار ساطعات تاللّه انّها غربت و غابت و سترت و رجعت ولکنّ القوم فی شقاق مبین یا جمالی ما لی اری طیورک و اسمع تغنّیاتها و لا اری حمامتی و لا اسمع نغماتها آهی فی الحیوة الباطلة ام طارت الی الجنّة الباقیة ان اقصص لی و لا تکن من الصّابرین [پاک شده] قد طالت احزانک و حارت بها افئدة اصفیائک و ناح اهل سرادقک و عزّتک ما انقطع ندائک و لا ذکرک فی الاسحار اسمع حنینک و فی الاشراق انینک و فی الآصال ضجیجک و صریخک ان ارحم عبادک و احبائک اشهد یا محبوبی انّ الشّهادة فی سبیلک کانت امل انبیائک و امنائک قد نطق بذلک نقطة البیان

ص ٧***

الّذی استشهد فی سبیلک قال و قوله الحق یا بقیّة اللّه قد فدیت بکلی لک و رضیت السّبّ فی سبیلک و ما تمنّیت الّا القتل فی محبّتک انّ الّذی فاز بهذا المقام الاعلی الاعلی انّه فاز بکل الخیر فی الآخرة و الاولی و انت الشّاهد بالحقّ و انّک انت العلیم الخبیر یا ایّها النّاطق صه لسانک قد جاوزت حدّک تب الی اللّه و کن من الرّاجعین اتسئل عن فعل من لا ینبغی ان یسئل عمّا یفعل فاستعذ باللّه الّذی خلقک و سوّاک و لا تکن من الغافلین انّک ما بلغت شاطی بحر من بحور حکمة ربّک و کیف لججها و غمراتها و ما هو المستور فی علمه المهیمن علی العالمین هو الّذی به نصبت رایة یفعل ما یشاء و ارتفع علم لا یسئل عمّا فعل علی کلّ علم رفیع یا قاصد الرّوح دع ذکره و ما یذکر فی ملکوت الانشاء ثم اقصد المقصد الاقصی و المقرّ الاسنی المقام الّذی تزیّن بانوار الجبروت و تشرّف بلحاظ عنایة اللّه مالک الملک و الملکوت انّا اردنا ان تکون اوّل قاصد واوّل زائر اذهب بنفحات القمیص من قِبل مطلع التّقدیس الی ارض فیها

ص ٨***

ظهرت الشّهادة الکبری و الذّبائح العظمی و نوصیک ان تکون علی حذر لانّ الذّئب یعوی و الرّقشاء تصیئ و اذا تقرّبت المدینة و رأیت آثارها قف و قل یا مدینة الحبیب این بحر محبّة اللّه و السّفائن الّتی سرت علیه و این عیونک الجاریة و انجمک الزّاهیة البازغة و این اکالیلک العالیة المنیرة و این اقمارک المشرقة السّاطعة ان اخبری ما فعل بهم الظّالمون بمایجری من القلم او یعجز عن ذکره الاقلام الامر بید اللّه مالک الانام یا مدینة الحبیب لعمر اللّه ما حملوه من الظّالمین لا یذهب سدی یشهد بذلک عالم السّرّ و العلن الّذی یرثی لاحبائه و اصفیائه اظهاراً لفضله و وفائه و عنایته و الطافه و نفسه الحق انّهم فی ربح عظیم ولو انّ النّاس فی ریب مبین ثمّ اقبل الی المشاهد المقدّسة و المقامات العالیة و اذا عرفت و وجدت و حضرت قف و قل اوّل نور اشرق من افق ظهور وجه ربّکم فاطر السّماء علیکم یا مظاهر الوفاء و مطالع الاسماء فی ملکوت الانشاء اشهد انّ بکم

ص ٩***

ظهرت رایات النّصرة و ارتفعت اعلام الهدایة و انارت افق الاستقامة و سرت نسمة اللّه بین البریّة و بکم تجدّد طراز الشّهادة و ظهر ما تحیرت به العقول و الافئدة انتم الّذین فدیتم ما عندکم و ارواحکم و کل عضو من اعضائکم و کل عرق من عروقکم فی سبیل اللّه محبوبکم و مقصودکم انتم الّذین مامنعکم فی اللّه ظلم ظالم و لا لومة لائم و لا سطوة کلّ معرض اعرض عن اللّه اذ اتی بسلطان احاط

من فی السّموات و الارض اشهد انّ بمصیبتکم ناح الملأ الاعلی و سکّان سرادق الابهی و نطق لسان اللّه المهیمن القیّوم مِن قِبَلِ کلّ مؤمن انّا للّه و انّا الیه راجعون و فی کلّ الاحوال الحمد للّه ربّ ما کان و ما یکون و بعد فاسئل اللّه ما اردته من فضله انّه لهو العزیز الودود.

هو الذّاکر الحزین

یا ارض الصّاد ان اذکری ما فعل الامّة بآل الرّسول و ما ورد من اهلک علی ابناء البتول یا ارض الصّاد شمس الحجاز تسئلک عن آلِها و البتول العذراء عن ابنائها و بنتها

ص ۱۰ ***

اَجعل الظّالمون قبرها فی بئر الظّلماء ام خرجوها بحبال البغضاء لمصیبة اخری لعمر المحبوب قد ارتجّت قواة السماء من هذه الدّاهیة الدّهماء فآه آه قد ناح نیّر البطحاء بین الملأ الاعلی بما ورد علی آله من مظاهر البغضاء یا اهل الصّاد تاللّه قد فعلتم ما تحیّرت به مطالع الغرور و مشارق الطّغیان فی الامکان ان انصفوا بایّ برهان قتلتم الّذین بهم انتشر امر الرّحمن فی شرق الارض و غربها فآه آه بکم انکسرت سفینة الرّسول و غرقت ذرّیة البتول و بکم تبدّل السّرور بالاحزان و احاطت الظّلمة من فی الامکان الّا من شاء الرّحمن یا اهل الصّاد ان استمعوا ما ینادیکم به محمّد رسول اللّه من الافق الاعلی یا اهل البغی و الفحشاء این حسنی الّذی کان مشتعلاً بنار محبّة اللّه فی ملکوت الانشاء و مزیّناً بطراز الوفاء بین الارض و السماء و این حُسَینی الّذی ما قبل الفداء فی سبیل اللّه مالک الوری یا ملأ الاشرار ما بقی لکم مجال العذر و الاعتذار بقولی الصّالحون للّه

ص ۱۱***

و الطّالحون لی هل ظننتم لانفسکم الایمان و هل تحسبون لکم انّکم من اهل الفرقان لا و نفس الرّحمن قد ناح من فعلکم کلّ عالم تردّی برداء الفضل و صاح من اعمالکم کلّ عارف تزیّن بالعدل قد ارتفع ضجیج الملأ الاعلی من ظلمکم و صریخ الاشیاء بما اکتسبت ایادیکم تقرؤن القرآن و تنکرون اصله و الّذی انزله و تعترفون برسالتی و تقتلون ابنائی و تعرضون عمّن ارسلنی قد تحیّرت منکم یا ملأ البغضاء بل کلّ ما خلق من کلمة اللّه المهیمن القیّوم یا ملّاح البَحر این سفائنک ءَانکسرت من احجار الکفر و الشّقاق ام غرقت بما هاجت ارياح الظّلم و النّفاق ام سافرت من مدائن الاجساد الی حدائق الارواح ام هاجرت من تیه الهجر و الفراق الی مقام القرب و القدس و الوصال یا سیّد العالم و عزّتک و سلطانک انّی لا اقدر ان اذکر ما ورد علیها من ارياح الظّلم و نفسک استحیی عن بثّ ما رأیت و عرفت انّک اعلم بما عندی و لا اعلم ما عندک و انّک انت العلیم الحکیم

ص ۱۲***

ولکن اعرض کلمة اظهاراً لانقیادی امرک المبرم و اتّباعی حکمک المحکم قد طار العندلیب بما ارتفع النّعیب الامر للّه الفرد الخبیر.

هو المعزّی المسلّی العلیّ الابهی

لک البهاء یا مالک الاسماء بما بدّلت الفرح بالغمّ و نصبت خیام الاحزان فی عیدک الرّضوان و عزّتک لست اشکو فی ما ورد علیّ فی سبیلک و اسمک یا مولی الاسماء انّ البلاء فی حبّک محبوبی و مقصودی و مونس فؤادی ولکن ان اخبر العالم بما سقط من سدرة الوفاء الثّمر الاعلی بما احاطتها ارياح عاصفات عن یمین قضائک و اخذتها سطوة التّقدیر من قلم امضائک ای ربّ قد ماج بحر الهموم فی ایام سرورک و هاج عرف الغموم فی یوم ابتهاجک اَغرب من افق الصّاد کوکب اسمک الحاء ام یکون بین مخالب الاعداء الّذین نبذوا میثاقک یا مالک الاسماء یا ارض الصّاد هل یمشی علی ظهرک اسمی او سکن فی بطنک امانة

ص ۱۳***

من عندی یا ایّتها الارض کیف تکونین ساکنة و البحر فی سرّک و کیف تکونین منیرة و النّجم غاب من افقک یا ارض الصّاد اَین سراجک و این صراطک و این عین اللّه الجاریة فیک و این السّدرة الّتی قد جعل اللّه ظلّها مأوی الواردین و القاصدین و ابناء السّبیل تاللّه یا اسمی الحاء بمصیبتک توقّف القلم الاعلی و ناح سکّان مدائن الاسماء و احترقت افئدة الاولیاء انت الّذی ما قبلت الفداء فی حبّ اللّه مالک الآخرة و الاولی و سئلت اللّه فی ما ورد علیک مرّة بعد اخری و انت الفداء الاعظم فی الصّحیفة الحمراء هل ظنّ القوم انّهم ربحوا فی ما فعلوا لا و سلطان الاسماء لعمر اللّه انّهم خسروا خسراناً لم یکن له شبه فی علم اللّه مالک العرش و الثّری یشهد لسان العظمة بانّک ربحت فی تجارتک و نفسی کلّ الربح لک بما ترکت الدّنیا الّتی شهدت الذّرات بفنائها و اقبلت الی مَطلع البقاء و انفقت روحک شوقاً لحبّ اللّه فاطر

السّماء و مالک الاسماء لعمرک یا اسمی بمصیبتک محت مصائب الاولیاء و بها تذرّفت عیون الاصفیاء و الملأ الاعلی و بلغت الی مقام تکدّر بها

ص ١٤***

جمال القدم بین الامم لو کنت حاضراً لدی المظلوم فی هیکلک الظّاهر و شاهدت القلم الاعلی فی ایّ حالة یذکر مصائبک لنحت نوح الثّکلی فی ملکوت الانشاء فآه آه یا اسمی الحاء فآه آه یا اسمی المشرق من افق الوفاء فآه به جرت البحور من العیون و احترقت به الاکباد و القلوب انت الّذی بک رجع حدیث الذّبح و ظهر ما کان مکنوناً فی علم اللّه و مسطوراً فی کتابه العظیم یا ارض الصّاد فاصدقینی ثمّ اخبرینی این ناقة اللّه الّتی تمشی علی مناکبک و ترعی فی روضک اَهی ترعی الیوم ام عقروها اعداء اللّه و اعداء اصفیائه و عباده ثمّ اخبرینی هل شربت و صعدت و هل استشهدت عطشانة و صعدت الی الافق الابهی و الرّفیق الاعلی ثمّ اخبرینی هل کان بعدها احد لیحرس بیتها و یجمع اهلها و یسکّن اضطرابهم و یقوّی قلوبهم و یعزّیهم فی بلائهم و یسلّیهم فی حزنهم و کربهم ینبغی ان نقول فی هذا المقام و فی هذا الحین الملک للّه ربّ العالمین انّا للّه و انّا الیه لمن الرّاجعین.

هو الذّاکر العلیم

سبحانک یا الهی تعلم و تری ما ورد علی اصفیائک

ص ١٥***

فی ایام ظهورک و تنظر و تشاهد ما حملوه فی حبّک و رضائک ای ربّ تنطق دفاتر العالم بذلّ احبّتک و عزّ اعدائک و تشهد کتب الامم بضعف اصفیائک و قوة الّذین کفروا بآیاتک تسمع یا الهی فی هذا الحین حنینی و مناجاتی و ذکری و توسّلی من قبل المقرّبین من خلقک و الموحّدین من بریّتک و عزّتک یا سلطان الجبروت و مالک الملکوت انّی اکون موقناً بانّ الذّلّة فی سبیلک عزّ لا یقاس بعزّ من فی العالم و النّار فی حبّک نور لا تحجبه سبحات الامم ولو اشرب یا الهی فی کلّ ساعة کأس القضاء من ایادی الاعداء لا یسکن ظمأ شوقی و عطش اشتیاقی انّ الّذی شرب رحیق حبّک و اخذه سکر خمر عرفانک لا یجزعه شیء فی ارضک و لا یشغله امر من الامور عن النّظر الی افق ظهورک و جمالک الابهی و مقامک الاسنی الاسمی انّ قلبی الاعلی یحبّ ان یرتفع فی کلّ الاحیان صریره و صریخه و ضجیجه فی هذه المصیبة الّتی بها ناح اهل الفردوس و سکّان الافریدوس و انّها بلغت الی مقام یرثی بها لسان مظهر امرک و بحر علمک و مشرق وحیک اظهاراً لفضله و رحمته

ص ١٦***

و وفائه یا اسمی الحاء انّک انت فی الفردوس الاعلی و تزیّن رأسک باکلیل عنایة ربّک مالک الاسماء و احبّائک فی غمّ ینوح لهم الغمام فی اللّیالی و الایام و انّک تکشف عن وجه امرک ام تستره کما ستر مولیک حکمة من عنده انّ ربّک لهو الحکیم العلّام انت الّذی بک ظهر الذّبح الاعظم و ثبت حکمه بین الامم یا اسمی الحاء تاللّه بک لاح افق الوفاء و ظهر ما انتشر به امر اللّه فاطر السّماء طوبی لعین بکت لمصائبک و لاذن سمعت ثنائک و لوجه توجّه الیک و لنفس سرعت الی ان وردت مقرّک المقام الّذی فاز بجسدک الشّریف و هیکلک المقدّس العزیز لعمر اللّه قد ذابت القلوب لمصیبتک و تقطّعت الاکباد لرزیّتک یا ارض الصّاد اقسمک بالمحبوب بان تخبرینی هل انقطع عنک عرف الحبیب الّذی به تضوّعت رائحة القمیص بین اهل التّقدیس و هل یکون مطروحاً تحت مخالب کلّ ظالم کفر باللّه و آیاته و اعرض عن وجهه و سلطانه یا نسیم الصّاد ءَ اتَیتَ من لدی الحبیب الی المحبوب بنبأ تستبشر به الارواح او بخبر تذوب به الاکباد

ص ١٧***

یا نسیم ارضی و نفسی ما اجد منک عرف من احبّنی کانّه طار مِن غصن الدّنیا الی الرّفیق الاعلی و الافق الابهی یا اسمی طوبی لعین بکت لمصائبک الّتی بها ینادی اسمی الحاء فی ارض الطّف و یقول یا اسم الحاء لعمرک بمصیبتک تجدّدت مصائبی و احزانی و کربی و بلائی یا ارض المدینة ان اذکری ما ورد علیه و علی اخیه اذ حضرا مجمع الظّالمین الّذین ما وجدوا رائحة الانصاف و قاموا علی الاعتساف تاللّه بهما استوت کلمة اللّه الّتی خرجت من فم المشیّة علی عرش الظّهور قال و قوله الحقّ انّی و من فی الفردوس بالحقّ الاکبر لمشتاقة الی نفس قد قتلت فی سبیله کذلک نطق الحق و ظهر ما هو المستور فی علم اللّه یشهد لسانی فی ملکوت بیانی بانّهما استشهدا فی سبیلی و ناح لهما قلبی و قلمی و الّذین طافوا حول عرشی و طاروا فی هواء قربی و شربوا رحیق الطافی من ید عنایتی یا اسمی و احبّائی ولو انّ بمصیبتکم ناح الملأ

الاعلی و سکّان سرادق الابهی ولکنّ المظلوم یحمد اللّه و یشکره بما ایّدکم علی عرفان مطلع امره و رفع مقامکم علی شأن یرثی لکم قلمه الاعلی

ص ۱۸***

فی هذا المقام الاسنی طوبی لنفس توجّهت الیکم و لقلب فاز بحبّکم و لقاصد قصد مقرّکم و لطالب دخل ارضکم و تمسّک بحبلکم و زار مقامکم لعمر اللّه انّهم من الفائزین و انّهم من المقرّبین فی کتاب اللّه الملک العلیّ العظیم الحمد للّه ربّ ما کان و ما یکون انّا للّه و انّا الیه راجعون.

هو اللّه

اوّل عرف تضوّع عن قمیص رحمة ربّک مالک الاسماء علیک یا ایّها النّجم المشرق من افق الوفاء و النّاظر الی الافق الاعلی اشهد انّک اقبلت فی یوم اعرض کلّ معرض و اخذت الکتاب اذ نبذه کلّ مشرک و اعترفت بما نطق به لسان العظمة اذ انکره کلّ منکر و شربت رحیق المعانی اذ ترکه کلّ منافق طوبی لک و لارض فازت بجسدک و لزائر قصد مقامک و زار رمسک و لناطق نطق بثنائک و تفوّه بما ورد علیک فی ایام ربّک اشهد بک ناحت السّدرة و ذابت اکباد البریّة الّذین نبذوا العالم و اقبلوا الی الافق الاعلی فی ایام اللّه مالک العرش و الثّری کذلک نطق القلم فی المقام الّذی استقرّ مالک القدم

ص ۱۹***

علی عرشه العظیم البهاء و السّلام و الثّناء و الرّوح علیک یا من بک رجع حدیث الحسین و ناحت البتول و الرّسول فی حزن مبین تبّاً لقوم انکروا حقّک و نبذوا ما امروا به من لدی اللّه العلیم الحکیم.

هو

طوبی لمن یزور اسمی الحسین بما نطق به قلمی الاعلی و یقول امام القبر: تاللّه بک رجع حدیث الفداء و ناح الملأ الاعلی و صاحت السّدرة المنتهی طوبی لنفس توجّه الیک و زار تربک و ذکر ایامک و ما ورد علیک من اعادی نفس اللّه مولیک اشهد انّک انت الّذی اخذک جذب النّداء اذا ارتفع بین الارض و السّماء و اقبلت الی افق الظّهور و فزت بما کان مذکوراً فی کتب اللّه المهیمن القیّوم تبّاً لقوم ما عرفوک و افتوا علیک و ظلموک من دون بیّنة و لا کتاب من اللّه مالک الغیب و الشّهود.

هو

البهاء الّذی ظهر و لاح فی اول فجر فیه اظهر اللّه نفسه لمن فی جبروته و ملکوته و خیرة خلقه علیک یا سلطان الوفاء و اسمی الحاء و الحاء یشهد لکما قلمی الاعلی انّکما توجّهتما و اقبلتما الی اللّه فاطر السّماء فی یوم

ص ۲۰ ***

فیه سقطت الکواکب و اظلمت الشّمس و نفخ فی الصّور و مرّت الجبال نعیماً لمن اقبل الیکما و فاز بذکرکما و تمسّک بحبل حبّکما و تبرّء عن الّذین قاموا علیکما من دون بیّنة و لا کتاب.

هو

یا قلم الاعلی ان اذکر اسمی الحسن الّذی فدی فی سبیلی و انفق ما عنده حبّاً لجمالی و شوقاً للقائی ثمّ اذکر اسمی الحسین الّذی ما رجع من مشهد الفداء بهما رجع حدیث الذّبح و ذابت الاکباد ثمّ اذکر الکاظم الّذی شاهد ما لا شاهد احد من العباد اشهد انّکم آمنتم باللّه فی یوم فیه اخذت الزّلازل قبائل الارض کلها و اضطربت فیه القلوب و شاخصت الابصار اشهد بکم ارتفعت رایات الذّکر بین العباد و نصب اعلام الهدایة فی اکثر البلاد انتم الّذین فی مصیبتکم ناحت السّدرة و صاحت الصّخرة و نسفت الجبال نعیماً لمن تقرّب الیکم و شرّف بزیارتکم و نطق بما نطق به القلم الاعلی فی ذکرکم و ثنائکم و ما کنتم علیه فی محبة اللّه مالک المبدء و المآب.

هو

اوّل سلام

ص ۲۱***

نطق به لسان العظمة قبل خلق الارض و السّماء علیک یا اسم الحاء و المشرق من افق الوفاء اشهد انک اقبلت و سمعت النّداء و اجبت مالک الاسماء و اخذک جذب الآیات علی شأن انفقت کلما عندک و اهلک و روحک فی سبیل اللّه المهیمن العزیز القیّوم.

هو الاقدس الاعظم

یا ایّها الخلیل لعمر اللّه قد رجع حدیث الذّبح و ما هو المستور فی علم اللّه ربّ العالمین قد طار طیر الوفاء عن غصن الدّنیا الی السّدرة المنتهی بما اکتسبت ایدی الظّالمین نشهد انّه فی فرح لا یعادله فرح من فی الانشاء و احبّائه فی حزن ینوح لهم الاشیاء انّ ربّک لهو المفصّل العلیم تاللّه انّهم ربحوا فی تجارتهم و خسر الظّالمون الا انّهم فی خسران مبین هل خسر الحسین اذ انفق روحه فی سبیل اللّه ام الّذین ظلموه بما اتّبعوا کلّ فاسق بعید قد بلغ الظّلم الی مقام تعجز عن ذکره اللّسان و عن ورائه کلّ محص علیم قد اوقدوا ناراً لا تخمد لهیبها فی العالم کذلک یخبرک من عنده علم

ص ۲۲***

کلّ شیء فی کتاب مبین ای خلیل ملاحظه کن حقیّت حق و گمراهی باطل به چه مقام ظاهر و هویدا گشته جمیع شهادت می‌دهند که از آن مظلوم منتهای محبت و شفقت و عنایت به جمیع طوائف ظاهر شده و امری که مغایر باشد یعنی سبب فتنه و یا علت فساد بوده از ایشان به ظهور نرسید و چه مقدار از فقرای خارجه را که در ایام شداد اعانت نمودند یشهد بذلک کل صادق و عن ورائه ربّک الخبیر اگر نفسی در ایشان و ما ظهر له من عنایات ربّه تفکّر نماید به عین یقین مشاهده می‌نماید که در آنچه واقع شده حکمت بزرگی بوده و خواهد بود قد ظهر الفداء الاکبر و الذّبح الاعظم فی هذا الامر العظیم در عراق هنگامی که بین یدی حاضر شدند کمال عنایت از مصدر امر در باره ایشان ظاهر به شأنی که بعضی از نفوس در تیه اوهام تکلّم نمودند و بعد حق به قدرت بالغه آن سدره را مرتفع نمود علی مقام ما اطّلع بها الّا نفسه العلیم و انزل له برکة

ص ۲۳***

من عنده و رحمة من لدنه انّه لهو المقتدر القدیر و حضر منه کتب شتّی لدی العرش و سئل اللّه ربّه مالک الآخرة و الاولی بان یقدّر له الشّهادة الکبری لعمرک یا خلیل بمصیبته قد محت المصائب یشهد بذلک ربّک المظلوم الغریب قد انزلنا من سماء الفضل ما لا یعادله الملک و الملکوت و سوف ینبت اللّه ما زرع فی ارض البیان انّه لهو المقتدر الّذی لا یمنعه جنود العالم و لا صفوف الظّالمین ای خلیل لم‌یزل و لا یزال سدرة الهیه که از ید سلطان اراده در ارض جیّده مبارکه غرس شده از دماء مخلصین و موحّدین سقایه گشته زود است که از عمل ظالمین در ارض ظاهر و هویدا شود هل ظنّ الظّالم انّ اللّه غافل عمّا فعل لا و نفسه المهیمنة علی العالمین و نفسه الحق یظهر فی الارض ما انزله فی الکتاب ظاهراً یشهد بذلک من کان علی بصیرة من اللّه ربّ العالمین مشاهده در سورهٔ رئیس و الواح اخری نمایید لعمر اللّه یفرح بما نزّل فیها قلبک

ص ۲٤***

و قلوب العارفین انّه لو اراد یأخذ من علی الارض بکلمة من عنده ولکن یظهر امره بالحکمة الّتی کانت مستورة فی علمه المحیط قسم به آفتاب افق توانایی که اگر دنیا را قدری بود جمال قدم سنین معدودات را در سجن اعظم ساکن نبود انسان تا در دنیا است فی الحقیقه در سکرات بوده و هست مگر قلوب فارغه که به بصر الهی در اشیاء ناظرند ان‌شاءالله باید آن جناب به قدر وسع القای سکون و اطمینان در قلوب منیره نمایند لیأخذهم السّکون بعد الاضطراب و الفرح بعد الحزن کذلک یامرک من یذکرک فی هذا المقام المنیع ای خلیل امر بزرگی در عالم احداث شد اگر چه اعظم از آن ظاهر شده چنانچه خود آن جناب شاهد و گواهند ولکن چون مدت‌ها بود که ید قدرت حفظ نمود و بعد بغتة این امر مبرم ظاهر این است که سبب نوحه و ندبه و زلازل شده و عند ربّک ما تفرح به القلوب بعد هذا الحزن العظیم قل هذه شهادة نفذت فی العالم آثارها فسوف یظهرها اللّه بالحقّ

ص ۲۵***

انّه لهو المقتدر علی ما یرید البهاء علیک و علی الّذین سمعوا قولک فی امر اللّه مالک یوم الدّین.

هو الاقدس الابهی

ذکر من لدنّا لمن سمع ندائی و سمعنا ما اجاب به مولی الانام لیأخذه فرح بیانی بعد ما احاطت الاحزان من فی الامکان یا مبلّغ امری و النّاظر الی وجهی لا تحزن عمّا ورد علی الامر انّ ربّک لبالمرصاد یأخذ کما اخذ کبیرهم انّه شدید العقاب قد اشتعلوا نار البلاء بایادیهم ولکنّ الیوم فی سکر عجاب قد اخذهم سکر الهوی علی شأن ارتکبوا ما صاح به السّحاب قل هل الحَسَنُ کفر باللّه او ما عنده لو هو لِمَ نهبت الاموال یا ایّها المنافق الکذّاب هل یظنّون انّهم یاکلون ما جمعوا لا و ربّ الارباب قد فعلوا ما ناح به اهل الملکوت و عن ورائهم یوم الحساب. خلیلی فانظر و تفکّر فی فضل اللّه و عنایته انّه رفعهم بالحقّ و زیّنهم باحسن الطّراز قد عزّزهم و شرّفهم بالشّهادة الکبری الّتی کانت امل المقرّبین فی ازل الآزال و تحرّک علی ذکرهم قلم اللّه علی شأن ذابت به الاکباد قد حضر العبد الحاضر لدی

ص ٢٦***

الوجه و قرء ما ناديت به المظلوم و اجبناک بهذه الکتاب ایّاک ان یحزنک امر. ذکّر افنانی و الّذین ارادوا وجهی لیزورهم الفرح بعد الاحزان البهاء علیک و علی من تفکّر فی ما ظهر من لدی اللّه مالک المآب.

هو المعزّی

یا اهل البیت قد ورد علیکم فی سبیل اللّه ما ورد علی ابناء الرّسول و ابنائهم و نسائهم فی ارض الطّف و غیرها ان اطمئنّوا بفضل اللّه و رحمته انّه معکم فی کلّ عالم من عوالمه انّه لهو النّاظر الحاضر البصیر تبّاً لقوم ظلموکم و قتلوکم و نهبوا اموالکم لعمری انّ القوم فی خسران مبین سوف تأخذهم نفحات العذاب من کلّ الجهات انّه لهو العلیم الخبیر توکّلوا علی اللّه و قولوا هنیئاً لنا ثمّ مریئاً لنا بما ورد علینا فی سبیله المستقیم الحمد للّه ربّ العالمین.

به نام یکتا خداوند بینا

یا ورقتی و ورقة سدرتی قد هبّت روایح النّفاق و سقطت من سدرة الامر اوراق بها ناح الحبیب و صاح الخلیل و نطق جبریل قد تهیّأ لکم العذاب

ص ٢٧***

یا اهل النّفاق. انشاءاللّه به عنایت مخصوصه الهی فائز باشید و به ذکرش مؤانس اگر چه این مصیبت کبری فوق مصائب بوده و لیکن بهترین عالم در راه مالک قدر سر داد و جان باخت. این امر اگر بر حسب ظاهر قلب را می‌گدازد ولکن سبب و علت نموّ سدره الهیّه بوده و خواهد بود. قسم به آفتاب حقیقت که الیوم از افق ظهور مشرق است اگر این مقام بتمامه ذکر شود جمیع دوستان به مقرّ شهادت توجّه نمایند و فدا قبول نکنند. مکتوبت رسید و مشاهده شد تحت لحاظ عنایت حق بوده و خواهی بود و آنچه حکمت اقتضا نماید از سماء امر الهی جاری خواهد شد ان افرحی بظهوری و استوائی و ندائی و ذکری و ثنائی انّ ربّک لهو النّاظر السّامع العلیم. جناب افنان علیه من کل بهاء ابهاه امام وجه حاضرند و ینزل اللّه من سماء عطائه ما قدّر له انّه لهو الفضّال الکریم به هیچ وجه محزون نباشید و حسب الامر به حبل صبر متمسّک انّه یظهر ما یفرح به افئدة الّذین اخذتهم الاحزان بما اکتسبت ایادی

ص ٢٨***

الطّفیان انّه لهو المقتدر القدیر و البهاء علیکم و علی اللّائی آمنّ بالفرد الخبیر.

هو الاقدس الاعظم الابهی

در سبیل الهی وارد شد بر شما آنچه بر احدی در ظهور بیان وارد نشده قسم به آفتاب افق توحید که این مصیبت کبری ظاهر نشده مگر از برای علوّ و سموّ و ظهور آنچه نجمین مشرقین یعنی حسن و حسین بر آن بوده‌اند نیکو است حال ارضی که مقرّ آن دو هیکل واقع شد و حال نفوسی که خالصاً لوجه اللّه تقرّب جستند و به زیارت فائز گشتند. ای ورقه هر ذلّتی که در سبیل حق وارد شود مالک عزّت‌ها است و هر شدتی که در راه دوست وارد گردد سلطان آسایش است اگر این ایام چشم‌های نفوس غافله به حجبات هوائیّه از مشاهده حق و ظهورات آن ممنوع باشد آید وقتی که به سبب آنچه از ایشان فوت شده نوحه و ندبه نمایند زود است که ثمرات اعمال ظالمین ظاهر و هویدا گردد انّ ربّک لهو العلیم الخبیر. در جمیع احوال به حق ناظر

ص ٢٩***

باشید و به حبل عنایتش متمسّک انّه یعزّیکم و یسلّیکم انّه لهو الفضّال الکریم. البهاء علیک و علی اهل الّذین استشهدوا فی سبیل اللّه ربّ العالمین.

به نام قادر تو انا

مکتوب شمارسید و تمام ملاحظه شد قد اتی القوم بظلم یکدّر به الملک و الملکوت و ظهر النّور انّ بمظلومیة ناح لهما سکان الجبروت. تفکّر فی ابن زکریا قد قطع رأسه لزانیة العهد و فی ابن الرّسول انّه قتل بامر فاجر العصر هل الّذین استشهدوا خسروا ام الّذین ظلموا قد نادت الاشیاء و صاحت انّ الثّانی فی خسران مبین اگر چه این مصیبت عظیم بوده و ذلّت کبری به سبب آن مشاهده شده ولکن لعمر اللّه عزّت عظمی بوده که به صورت ذلّت ظاهر گشته این مقام بلند اعلی را حفظ نما و آنچه الیوم دیده می‌شود ناظر مباش انّ اللّه قد اخذ و یأخذ و یطهّر الارض من هؤلاء و یرفع مقامکم علی شأن یتوجّه الوجوه الیکم و ینطق السن العالم بذکرکم. بشنو ندای این مظلوم را و به آنچه

ص ۳۰ ***

ذکر نموده تمسّک نما انّه لهو الناصح الامین آنچه از شما بر آید در حفظ حقوق ناس از سلطان الشّهدا کوتاهی نکنید که این فقره لدی الحق مقبول و محبوب است و سبب علوّ و ارتفاع. از جانب این مظلوم جمیع منتسبین را ذکر نمایید و تسلّی دهید انّه لهو المعزّی العلیم. ان‌شاءالله تحت لحاظ عنایت بوده و خواهی بود ان اطمئن و کن من الشاکرین آنچه از برای شما لازم است رضایت اهل شهیدین علیهما بهاءالله است اگر قدری تفکر نمایید به یقین می‌دانید که آنچه وارد شده عزّ لانهایه بوده و خواهد بود یشهد بذلک من عنده علم الکتاب الحمد للّه ربّ الارباب.

هو العزیز الجمیل

قد طار طیر العرش بما نعب الغراب انّ ربّک لهو العزیز العلّام یا محمّد قبل رضا انّا نذکرک فی هذا المقام لتفرح بهذا الذّکر الّذی به ماج بحر الایمان و هاج عرف رحمة ربّک مالک الادیان ایّاک ان یمنعک شیء من الاشیاء عن اللّه فاطر الاسماء لعمری لا تعادل

ص ۳۱***

لکلمة ربّک کنائز الارض کلها یشهد بذلک مَن ظهر به ملکوت البیان فی الامکان ولو انّ الاحزان قد اخذت کلّ مأخذ ولکن الرّحمن ینادی باعلی النّداء انّه لا اله الّا هو المقتدر المختار لم یمنعه شیء عمّا اراد یحکم کیف یشاء بسلطان من عنده انّه لهو الواحد البصّار قد قتل الظّالمون ابناء الرّسول ثمّ یذکرونه فی العشیّ و الاشراق قد تحیّر الملک و الملکوت من فعلهم سوف تأخذهم نفحات العذاب من کلّ الجهات انّه یأخذهم کما اخذ قوماً قبلهم فانظروا فی الّذین حبسونا فی اخرب البلاد طوبی لمن یقرء لوح الرّئیس و یطّلع بما جری من القلم الاعلی اذ کان اسیراً بایدی الفجّار و البهاء علیک و علی ابیک و علی الّذین تشبّثوا بذیل الفضل و اعترفوا بما اعترف به اللّه فی المبدء و المآب.

هو الاقدس الاعظم

یا جمال ان افرح بما یذکرک الغنیّ المتعال فی هذا الیوم الّذی ینوح العدل کنوح الثّکلی بما اکتسبت ایدی الظّالمین تاللّه قد سکن

ص ۳۲***

هیکل العدل علی التّراب و هیکل الظّلم علی سریر العزّ بغرور مبین ولکن لعمرک انّ السّریر یضحک علیه و الهواء یبشّره بالعذاب و المکان یستعیذ منه باللّه ربّک المقتدر القدیر ان انظر ثمّ اذکر الّذی جعله النّاس اماماً لانفسهم من دون اللّه الّذی سمّی بالرّقشاء فی کتاب اللّه العلیّ العظیم قد ارتکبت ما ناح به الرّسول و صاحت به البتول ولکنّ القوم فی شقاق بعید انّ ربّک قد اخذها بسلطان من عنده و جعلها عبرة للّذین کفروا باللّه مالک هذا الیوم البدیع یا جمال لا تحزن فی شیء انّه قد اخذ فی هذا الظّهور کلّ ظالم ظلم و یأخذ الّذین تریهم الیوم عَلی ارائک الفتوی من دون بیّنة من لدی اللّه العلیم الخبیر یضحکون فی بیوتهم و ینوح من ظلمهم اهل الفردوس و الملأ الاعلی یشهد بذلک مالک الاسماء فی هذا المقام الّذی سمّی بکل الاسماء فی کتاب الاسماء من لدی اللّه العزیز الحمید ان یا قلم دع ذکر الرّقشاء ثمّ اذکر الّتی اقبلت و سمعت

ص ۳۳***

و آمنت و فازت الی ان طارت الی الرّفیق الاعلی و الجنة العلیا المقام الّذی فیه ینادی لسان القدم الملک لجمالی القدیم. یا جمال لعمری انّ الورقة طارت الی السّدرة و تشهد کما شهدت فی الایام الفانیة انّ ربّک لهو الرّقیب الشّهید یا ایّتها الورقة انّا نذکرک فضلاً من عندنا انّ ربّک لهو الفضّال الکریم اشهد انّک آمنت باللّه و اقبلت الیه فی یوم فیه ظهر الفزع الاکبر بما اکتسبت ایدی الغافلین الهاء علیک من لدنّا و علی اللّائی فزن بکلمة اللّه العزیز الجمیل ان افرحی فی الجنّة العلیا بما شهد لک اللّه اذ کان مستویاً علی عرشه العظیم و نذکر فی هذا المقام من سمّی بالصّمد لیفرح بذکر اللّه الفرد الاحد الغفور الرّحیم یا صمد ان اطمئن بفضل اللّه و رحمته انّه ذکرک بالحقّ و یذکرک فضلاً من عنده لتکون من الشّاکرین تمسّک بکتاب اللّه و سننه ثمّ احمده بهذا الفضل الّذی لا یعادله ما خلق فی الارض انّ ربّک لهو الصّادق الامین. انّا ذکرناک

ص ٣٤***

و ضلعک فی هذا اللّوح و نذکر امّها الّتی آمنت باللّه ربّ العالمین لا تحزنوا بما ورد علیکم لعمر اللّه ستفنی الدّنیا و ما فیها و یبقی ما قدّر لکم فی ملکوتی العزیز المنیع قد کنزت اسمائکم فی هذا الکنز الّذی سمّی باللّوح بلسان اللّه و انّه لیکون باقیاً ببقاء اسمائه یشهد بذلک کلّ عارف بصیر.

هذا ما نزّل فی الجواب من لدی اللّه العزیز الوهاب یا جواد مکتوبی که جناب علی قبل اکبر علیه بهاءالله به شما نوشته بودند عبد حاضر لدی الوجه تمام آن را معروض داشت و به مقام اصغاء فائز گشت اوّل مکتوب به ذکر و ثناء و حمد و شکر محبوب عالمیان مزین بود طوبی للسان نطق الیوم بذکره و لقلب فاز بحبّه و لبصر تشرّف بالمنظر الاکبر و لوجه توجّه الی وجه اللّه مالک القدر و لقلم تحرک عَلی وصفه و ثنائه کذلک نطق قلمی الاعلی فی هذا المقام الکریم ولکن در آخر آن کلماتی مشاهده شد که مشعر بر احزان بود و شایستهٔ این ایام نه. از جمله این عبارات مذکور

ص ٣٥***

مخصوص این ایام که ارادة الله تعلق گرفته که این عباد را محل قضایای نازله و مصیبات وارده فرماید و همچنین عبارات دیگر که اعظم از این کلمه یا مثل این کلمه بوده مکرّر ذکر نموده‌اند بلی فی سبیل الله به حبس رفته‌اند و شماتت شنیده‌اند و به مصیبات مبتلا گشته‌اند ولکن جمیع این امور معادله نمی‌نماید به حرفی از آیاتی که از قبل از مشرق عنایت ربّانی مخصوص ایشان و الّذین فازوا بالمصائب فی سبیلی نازل شد و به عبد حاضر امر نمودیم که نوشته ارسال دارد عجب است بعد از اصغاء آن آیات که از عرفش ملأ اعلی مست و مسرور گشته‌اند ایشان به این عبارات مشغول شده‌اند و به ارض اقدس ارسال داشته‌اند لعمر الله لا یعادل بحرف منها ما خلق فی الارض اگر آن لوح در محضر مقرّبین و مخلصین تلاوت می‌شد البته از سکر رحیق بیان رحمن از عالم و عالمیان می‌گذشتند و اگر عمر جاودانی را مالک بودند به دوام آن به لک الحمد و لک الثّناء و لک الشکر و لک العطاء ذاکر می‌گشتند واقعهٔ

ص ٣٦***

ارض صاد اگر چه سبب و علت احتراق قلوب مقرّبین و مقدسین بوده ولکن همچو گمان می‌رفت که بعد از شموس عنایات مشرقه از افق قلم عنایت الهی کل سائل و آمل شوند که به رشحی از این بحر فائز گردند در همچه ایام مثل جناب ایشان که همیشه تحت لحاظ عنایت بوده‌اند و به مقام قرب فائز گشته‌اند باید به کلماتی تکلّم نمایند که سبب اشتعال نفوس مخموده شود و علت اطمینان قلوب مضطربه گردد در ایام قبل بسیار از این گونه امور واقع بل اعظم و اشدّ چنانچه دیده و شنیده‌اند و حال مدتی است امثال آن کم واقع شده مع ذلک اکثری مضطرب و خائف و پریشان و محزون مشاهده می‌شوند این دو نیّر که حا و حا باشند به شطر عراق توجه نمودند و به بحر لقا فائز گشتند و از کوثر وصال آشامیدند و در آن ایام معروف نبودند جز نزد معدودی از نفوس و بعد به عنایت الهی به مقامی فائز گشتند که بین ملأ مقرّبین و مخلصین بلکه بین ملأ اعلی معروف و مذکور بودند و

ص ٣٧***

در آخر ایام به شهادت کبری که در عرایض خود از حق جلّ و عزّ سائل و آمل بودند فائز گشتند و از قلم اعلی در مصیبت ایشان کلماتی ظاهر که به دوام ملک و ملکوت باقی و پاینده خواهد ماند لعمرک یا علی این مقام شکر است اما شکری که بحر رضا از او ظاهر شود. نوحه قلم اعلی اظهاراً لعنایته و فضله و وفائه بوده و خواهد بود و الّا سدره از دم اصفیا مرتفع. باری ذلّت در سبیلم سلطان عزّت‌ها

است و فقر در محبتم مالک غنا بوده و خواهد بود و موت در رضایم مطلع حیات است ان اعتبروا یا اولی الالباب ان اعرفوا یا اولی الابصار امروز روزی است که باید جمیع مشتعل مشاهده شوند و اثر نار سدره از قلوب مخلصین و مقرّبین ظاهر و باهر باشد تا نفوس مخموده از آن مشتعل شوند و به افق اعلی توجه نمایند یا علی باید از آن غافل سؤال نمود که حسین ابن علی را چرا خدای قادر اخذ ننمود تا او را از ظلم ظالمین حفظ نماید و نجات بخشد از همان کلمه آن غافل حقیّت امر الله ظاهر و مشهود ولکن شاعر

ص ۳۸***

نبوده و نیست در این ظهور حق جلّ و عزّ ظالمان را مهلت نداده و اکثری را به کمال شدت و سرعت تمام اخذ نموده لعمری انّه لهو المقتدر القدیر در حینی که جمال قدم و اهل بیت را اسیر نمودند سورهٔ رئیس از سماء مشیت الهی نازل و رئیس و تبعهٔ او قریب به یک کرور به ذلّت تمام به مقرّ خود راجع شدند مع ذلک احدی متنبه نشد چنانچه سوره را قرائت نمودند و آن خبر واقع شده را به سمع خود شنیدند تفکّر یا علی فی قدرة الله و سلطانه و کن من العارفین نفوسی که الیوم از رحیق معانی آشامیده‌اند باید به فرح و سروری ظاهر باشند که شبه آن در ابداع ظاهر نشده باشد چه که مطلع شده‌اند بر اموری که غیر ایشان اطلاع نیافته و فائز شده‌اند به مقامی که اصفیا در حسرت آن جان داده‌اند حال قلم اعلی می‌فرماید یا لیت قومی یعلمون انّا لله و انّا الیه راجعون یا علی آیاتی که از قبل به عبد حاضر امر نمودیم ارسال داشته حال مجدداً امر نمودیم نوشته ارسال دارد تا مجدّداً قرائت نمایید

ص ۳۹***

و به آنچه در او از عنایات الهی مستور است مطّلع و آگاه شوید که شاید از عرف خوش او رائحه احزان مفقود شود و طلعت سرور رخ نماید الامر بیده یعفل ما یشاء و یحکم ما یرید یا علی آنچه ذکر شد اصحاب را از آن آگاه نمایید تا مقامات خود را بیابند و قدرش را بدانند و بر عنایت حق مطلع شوند که با ایشان بوده ان‌شاءالله به دوام اسماء خواهد بود کذلک یعلّمک العلیم من هذا المقام الکریم البهاء علیک و علی الّذین تمسّکوا بهذا الامر و یسمعون نصحک فی امر اللّه ربّ الغیب و الشّهود.

انا المظلوم الغریب

یا سمندر لعمرک قد تجدّدت مصیبة محمّد رسول اللّه فی الجنة العلیا و رزیّة البتول العذراء فی المقام الاعلی و هی تصیح و تقول تبّاً لکم یا ملأ الفرقان قد فعلتم ما لا فعلتموه من قبل اَین حسنی و اَین حسینی بیّنوا و لا تکونوا من المدبرین هل حسنی کان خائناً فیکم ام اکل اموالکم ام سفک دمائکم ان انصفوا یا قوم و لا تکونوا من الکاذبین ان اذکروا یا ملأ الفرقان

ص ٤٠ ***

بایّ جرم قتلتم حسینی فی ارض الصّاد لعمری یا ایّها الناظر الی وجهی قد کسرت السّفینة و عقرت النّاقة بما اکتسبت ایدی الظّالمین قد رجع حدیث الطّف ولکنّ القوم فی حجاب مبین انّا سترنا شأن اسمی الحسن لضعف العباد فلمّا ارتقی بجناحین الرّوح الی الرّفیق الاعلی ذکرنا بعض ما اعطاه اللّه بفضل من عنده انّه لهو الفضّال الکریم ثمّ اعلم لمّا ظهر اثر فی العالم سوف یظهر بسلطان من لدی اللّه المقتدر القدیر ظلم به مقامی رسیده که قلم و لسان هر دو از ذکر و بیان عاجز و قاصر است بر نفوسی که هرگز ضرّی از آنها به نفسی نرسیده و با کمال محبت و شفقت سلوک نمودند و با طوئف عالم به مهر بودند ملاحظه کنید چه وارد شد و اگر از آن دو جاهل که خود را عالم می‌دانند استفسار شود که چرا این مظلومان را به غیر جرم و گناه شهید نمودید البته در جواب اعاده کلمه‌ای که در باره سید الشّهداء روح ما سواه فداه از افواه مشرکین ظاهر شد نمایند بعد از قضیه ارض کاف گروه

ص ٤١***

ظالمین به این کلمه ناطق بودند قد خرج حسین عن حدّه قتل بسیف جدّه تبّاً لهم و للّذین مشوا علی آثار اقدامهم. از این گذشته بر اطفال رسول که در آن بیت بودند چه تقصیری وارد. این قضیه‌ای است که از لوح ابداع محو نخواهد شد و در باره نفوس اربعه از سماء عنایت ربانیه نازل شده آنچه سرور عالم را مبدّل به حزن نموده اگر چه بر حسب ظاهر اهل ظلم مسرورند به آنچه ارتکاب نموده‌اند ولکن لعمری حقایقهم یلعنهم و ینوح علیهم و هم لا یسمعون و لا یشعرون و لا یعرفون جمیع احبا را تکبیر برسانید ان‌شاءالله کل به ذکر الهی به کمال روح و ریحان مشغول باشند و به حبل محکم صبر و اصطبار متمسّک و متشبّث کبّر من قبلی علی وجه اخیک نسئله تعالی بان یوفّقه و یقدّر له ما ینفعه انّه لهو العالم الخبیر نختم القول بذکر اللّه المهیمن القیّوم انّا للّه و انّا الیه راجعون.

هو المعزّی فی هذا المقام الکبیر العظیم

یا سمندر انّ مالک القدر یعزّی نفسه بما ورد علیه من الّذین اخذوا

ص ٤٢***

الاعتساف و نبذوا الانصاف عن ورائهم بما اتّبعوا کلّ شیطان مرید قد فعلت العاد و الثّمود بصالح و هود ما ناحت به السّدرة المنتهی و صاح الملأ الاعلی یشهد بذلک هذا المظلوم المحزون الغریب تالله قد صلبوا الرّوح و عقروا النّاقه و کسروا التّابوت انّ ربّک لهو المبیّن الخبیر انّه یرثی علی اصفیائه و یعزّی احبّائه فی هذه المصیبة الّتی بها ناح العدل و صاح الرّوح الامین قد قتلوا اصفیائی و نهبوا اموالهم کذلک قضی الامر ولکنّ القوم اکثرهم من الغافلین یا سمندر قد رأینا یوسف الحبیب بین انیاب الذّئب و الحسین تحت مخالب الظّالمین لعمر الله قد فعلت الامّة ما لا فعل الیهود بالرّوح و لا ابوجهل بمحمد رسولی الّذی زیّنّاه بطراز الخاتم و ارسلناه الی من فی السّموات و الارضین قد ارتکبوا ما لا ارتکب احد من العالم یشهد بذلک مالک القدم من هذا المنظر الکریم فلمّا فاز الحسن و الحسین

ص ٤٣***

و قضت الایام اخذنا مبدء الظّلم و الاعتساف بسلطان من لدنّا انّ ربّک لهو المقتدر طوبی للّذین تقرّبوا الیهم و زاروهم فی مقامهم انّهم اهل الله فی ملکوت الانشاء کذلک حکم القلم الاعلی فی هذا الکتاب العزیز البدیع تبّاً للّذین نبذوا لوح الله عن ورائهم و اتّبعوا کلّ فاسق بعید تفکّر یا سمندری فی صبری بعد قدرتی و اصطباری بعد اقتداری و صمتی بعد نفوذ کلمة المهیمنة علی العالمین لو اردنا اخذنا الّذین ظلموا فی ظاهر الظّاهر بعبد من العباد او بملئکة من المقرّبین انّا نعمل بما تقتضیه الحکمة الّتی جعلناها سراجاً لخلقی و اهل مملکتی انّ ربّک لهو العلیم الحکیم فسوف ناخذ الّذین ظلموا کما اخذناهم من قبل انّ ربّک لهو الحاکم علی ما یرید انشاءالله لمیزل و لا یزال به عنایة الله فائز باشی و به خدمتش مشغول انّه شهد لک بانّک وفیت بمیثاقه و قمت علی خدمة امره طوبی لک و لاخیک و لابیک الّذی صعد الی الله ربّ العالمین ای سمندر باید

ص ٤٤***

به کمال حکمت حرکت نمائی لا تصدّق کلّ قائل و لا تظهر ما عندک لکل وارد لا تکشف لکل طالب کم من عبد یدّعی باللّسان ما لا خطر فی قلبه کن مستویاً علی سریر الحکمة و سالکاً علی صراط الحکمة و متمسّکاً بذیل الحکمة کذلک امرک مولی البریّة انّه لهو النّاصح الامین این ایامی است که بعضی به جهت اطلاع بر امور یا مآرب اخری ادّعای خلوص و ایمان می‌نمایند باید آن جناب از جمیع جهات متوجه باشند که خارج از حکمت امری واقع نشود نفوسی که در مکتوب آن جناب مخصوص هر یک از سماء مشیت الهی آیات بدیعه منیعه نازل طوبی لهم بما فازوا بآیاتی فی ایامی و رحمتی الّتی سبقت العالمین ان اذکر عمّک من قبلی قل لا تحزن بما ورد علیک انّ المحبوب یذکرک و توجّه الیک فضلاً من عنده انّه لهو المقتدر الفضّال. یا محمّد قبل رحیم طوبی لک بما اقبلت الی الله و سمعت ندائه و توجّهت الیه بقلب کان متوجّهاً الی قبلة الآفاق

ص ٤٥***

ایّاک ان تحزنک شئونات العالم انّ بحر الفرح یذکرک فی بحبوحة الاحزان قد ارتفعت رایة الظّلم فی ارض الصّاد بذلک ناحت سدرة الوجود و صاحت صخرة الامکان قد اخذ الله اصل الاعتساف بسلطان من عنده انّه لهو المقتدر المختار قل لک الحمد یا الهی بما ذکرتنی فی سجنک الاعظم اسئلک باسمک المهیمن علی العالم بان تکتب لی من قلم تقدیرک ما ینفعنی فی کلّ عالم من عوالمک ای ربّ انت تعلم ما فی نفسی و لا اعلم ما عندک انّک انت العلیم الحکیم. انّا نذکر من سمّی بابراهیم لیسمع نداء الجلیل الّذی ارتفع من هذا المقام الرّفیع کن ذاکراً بذکری و صائحاً باسمی و ناطقاً بثنائی الجمیل ان اشکر الله بما ایّدک علی العرفان و انزل لک ما ینفعک بدوام الملک و الملکوت لو تکون ثابتاً راسخاً علی هذا الامر الّذی به زلّت اقدام العلماء و اضطربت افئدة العرفاء الّا من شاء الله ربّک و ربّ العالمین کذلک ذکرک مطلع الوحی فی ایامه

ص ٤٦***

لتشکر ربّک الکریم و نذکر من سُمّی بعلیّ فی هذا الکتاب الّذی تضوّعت منه رائحة البیان لمن فی الامکان و عرف القمیص بین المقرّبین یا علی انّا نوصیک بالاستقامة علی هذا الامر العظیم کم من عبد ادّعی الاستقامة فی نفسه فلمّا بلوناه بکلمة توقّف و کان من الخاسرین دع

الاوهام باسم ربّک العزیز العلّام و تمسّک بذیل الیقین من لدی اللّه العلیّ العظیم کذلک نطق الرّوح و دلع دیک العرش و غرّد العندلیب طوبی لمن اقبل و سمع و ویل للغافلین البهاء علیک و علی من تمسّک بحبل اللّه مالک یوم الدّین ان یا قلم الاعلی انّا اردنا ان نذکر امة من امائی الّتی سمعت ندائی و اقبلت الی افقی و وجدت عرف قمیصی و قامت علی ذکری و ثنائی و طافت حول امری و لاذت بحضرتی و استظلّت فی ظلّ سدرة عنایتی و حملت شدائد العالم فی حبّی و سبیلی و نبذت اوهام الامم بسلطان اوامری و احکامی انّها لهی الّتی کانت عند اسمنا الّذی

ص ٤٧***

سمّی بعبد الرّحیم فی هذا المنظر المنیر یا سمندر لعمری انّا سترنا شأنه فی الحیوة الباطلة و ذکرناه فی صحیفتی المستورة المخزونة المکنونة بذکر انجذبت به افئدة العارفین طوبی لمن تشرّف بلقائه فی ایامه و زاره بعد ارتقائه نشهد انّه من الفائزین طوبی لمن یتقرّب و یقوم تلقاء رمسه و یقول السّلام من اللّه و اصفیائه و امنائه و مشارق وحیه و مطالع الهامه و مظاهر امره و حملة عرشه و ملئکته علیک یا ایّها النّور المشرق من افق الایقان و النّاطق بثناء ربّک مالک الامکان اشهد انّک قمت اذا سمعت النّداء و اجبت مولیک و سرعت بقلبک الی افقه الاعلی و منظره الابهی و اخذت رحیق العرفان من ید عطاء ربّک العزیز المنّان و اشهد انّک کنت مستقیماً علی امر اللّه علی شأن ما منعک ضوضاء کلّ غافل و لوم کلّ جاهل و اعراض کلّ معرض و اعتراض کلّ مغلّ و قباع کلّ فاجر و نباح کلّ مُبغض و انت الّذی ذکرت من القلم الاعلی و فزت بآیات اللّه مالک الاسماء

ص ٤٨***

و شربت کوثر البیان من کأس حکمة اللّه ربّ العالمین و اشهد انّک اعترفت بما اعترف به اللّه فی یوم فیه اخذت الزلازل من علی الارض الّا من شاء اللّه العلیم الحکیم انت الّذی سمعت فی سبیل اللّه ما لا سمعه احد و حملت فی حبّ اللّه ما لا حملته نفس من العباد انت الّذی نبذت الاوهام عن ورائک و الظّنون تحت قدمک و اقبلت الی قبلة الآفاق بقلب کان مطهّراً عن اشارات المنکرین و همزات الّذین کفروا باللّه مالک یوم الدّین طوبی لک و لمن تقرّب الیک و زارک فی مقامک و لمن ذکرک و ما ورد علیک من الّذین کفروا باللّه و جادلوا بآیاته و اعرضوا عن لقائه و اعترضوا علی نفسه و قاموا علی اطفاء نوره الّذی به اشرقت السّموات و الارض نشهد انّهم من اصحاب النّار فی کتاب اللّه الملک العدل العلیم الخبیر. انّا نذکر محمّد قبل علی الّذی ذکر فی کتابک انّه ربّک لهو العزیز الوهّاب لا تحزن عن الفراق انّه یکتب لمن یشاء ما اراد انّ ربّک لهو المقتدر المختار لا تحزن

ص ٤٩***

من شیء ان افرح فی ایام ربّک و قل لک الحمد یا مالک الارضین و السّموات اشهد انّ الارض تشرّفت بقدومک و الهواء فازت بنفحاتک و الشّمس استضائت من نور وجهک و السّماء ارتفعت بارادتک و ابتسمت بظهورک و العالم اهتزّ شوقاً للقائک ای ربّ اسئلک بمظلومیّة نفسک بان تکتب لی من قلمک الاعلی ما ینبغی لسماء جودک و بحر کرمک ای ربّ اشهد انّک خلقتنی و کلّ شیء للقائک و الحضور لدی عرش عظمتک و القیام لدی باب رحمتک و مع علمی بکل ذلک و ایقانی بما اردته تلقاء وجهک لو تأمرنی بالوقوف لاکون راضیاً بامرک ولو تمنعنی لاقول لک الحمد و الامر یا من بیدک ملکوت الاشیاء و فی قبضتک جبروت الاسماء لا اله الّا انت العلیم الحکیم ای ربّ اسئلک بالّذین قاموا علی نصرة امرک و بالّذین استشهدوا فی ارض الصّاد فی سبیلک الّذین ناح لمصیبتهم الملأ الاعلی و اهل ملکوت الاسماء بان تکتب لی من قلم فضلک اجر لقائک و اجر الّذین

ص ٥٠ ***

سرعوا الی مشرق ظهورک علی شأن ما منعتهم امواج البحار عن سبیلک و لا جنود الفجّار عن شطر فضلک الی ان دخلوا سجنک الاعظم و قاموا لدی عرشک و سمعوا ندائک و فازوا بانوار وجهک و لاذوا بذیل عطائک ای ربّ انا المسکین و انت الغنیّ و انا العاجز و انت القادر قد رفعت ایادی الرّجاء الی سماء مواهبک ان تجعلنی محروماً انّک انت خیر عادل و ان تنزل علی ما اردته من فضلک انّک انت خیر معطی اشهد فی کل الاحوال انّک انت المحمود فی فعلک و المطاع فی امرک لا اله الّا انت العلیم الحکیم ان یا قلم الرّحمن ان اذکر من سمّی بحسن قبل خان لیفرح بذکری و یقوم علی ما ینفعه فی عوالم امری و ملکوتی العزیز المنیع کن علی شأن لا تمنعک حوادث العالم و لا ضوضاء

الامم کذلک یامرک مالک القدم من هذا المقرّ المنیر قل انّ الغافلین حبسوه فی هذا الحصن المتین و انّه فی کلّ الاحوال ینادی من فی ملکوت الانشاء الی اللّه فاطر السّماء

ص ۵۱***

ولکنّ النّاس اکثرهم من الغافلین منهم من سمع و منهم من غفل و منهم من سمع و اعرض و منهم من سمع و سرع و اجاب مولاه القدیم هذا یوم ینبغی لکل العالم ان یکون اذُناً واحدة لتسمع هذا النّداء الاحلی الّذی ارتفع بین الارض و السّماء کذلک یذکرک مولی الوری فی هذا السّجن العظیم ان اشکر ربّک بما ذکرک بهذه الآیات الّتی بها قرّت اعین المقرّبین ان یا حسین قد توجّه الیک وجه المظلوم من هذا المقام و یقول طوبی لغریب عرف وطنه الاعلی و لسمیع سمع نداء مالک الانشاء و لبصیر رأی افق الابهی و لناطق نطق بثنائی الجمیل انّ المظلوم ینادیک و یوصیک بما انزله الرّحمن فی کتابه البدیع تمسّک باللّه و اوامره و کن علی شأن یجد منک کلّ ذی شمّ عرف محبّة اللّه ربّ العالمین کذلک نطق قلمی الاعلی فضلاً من عنده و انا الفضّال الکریم. یا سمندر ینبغی لک ان تشکر و تحمد ربّک بما انزل لکل اسم کان فی کتابک ما یجد منه المخلصون عرف ظهوری و رائحة قمیصی المنیر. البهاء علیک و علیهم و علی من فاز بلقائی و خدمتی و انّه لعلیّ

ص ۵۲***

بعد نبیل انّا نذکره فی آخر الکتاب لیفرح بذکر ربّه النّاطق الخبیر انّا نکبّر علی وجهه من هذا المقام و نذکر الایام الّتی کان حاضراً لدی العرش و سامعاً نداء ربّه العزیز الحمید و البهاء علیک و علیه و علی اهلکما و الّذین معکما و علی الّذین آمنوا باللّه ربّ العرش العظیم و الحمد للّه ربّ العالمین.

هو الاقدس الاعظم

یا ورقا قد حضر العبد الحاضر و عرض ما فی کتابک انّا وجدناه مرآتاً حاکیة عن محبّتک محبوب العالم و توجّهک الیه طوبی لک بما تقرّبت و شربت و فزت انّ ربّک لهو المبیّن المبین قد شاهدنا النّار الّتی احاطتک فی حبّ مولیک و رأینا لهیبها و سمعنا زفیرها تعالی مشعلها و مضرمها و مظهرها انّه لهو المقتدر الّذی اقرّت کینونة القدرة بعجزها عند ظهور قدرته انّ ربّک لهو الّذی یسمع و یری انّه لهو الخبیر ان افرح بما یذکرک المظلوم کما ذکرک من قبل و فی هذا الحین الّذی یمشی و یقول قد وجدت عرف حبّک و شاهدت

ص ۵۳***

خلوصک و خضوعک اذ کان قلبک متذکراً بذکری و لسانک مثنیاً بثنائی الجمیل کذلک رشّح بحر الحیوان لتفرح فی ایام ربّک العزیز البدیع. ای ورقا ندایت شنیده شد و کتابت لدی العرش معروض گشت الحمد لله جذوات نار محبت الهی از آن مشاهده شد ان‌شاءالله لم‌یزل و لایزال به ذکر دوست متلذّذ باشی و به اسمش بنوشی و به یادش بیارامی و به خیالش مشغول باشی که شاید انفس بعیده به بحر قرب تقرّب جویند و نفوس کسله به حرارت کلمه به جهتی که مقدس از جهات است بشتابند بعضی از مقبلین به سبب ظهور واقعهٔ ارض صاد محزون مشاهده می‌شوند بلکه خائف و حال آنکه دست قدرت حق به عنایت مخصوصه ایشان را بلند نمود و از سماء رحمت و سحاب مکرمت امطار نعمت و برکت بر ایشان مبذول داشت و به قدرت کامله ایشان را مابین خلق به طراز عزّت مزیّن فرمود چنانچه لسان مخلصین و مقرّبین به ذکرشان ناطق و به مقامی فائز شدند

ص ۵۴***

که اعدا هم شهادت می‌دادند بر بلندی مقامشان و در آخر ایام به مقام ارفع اعلی که شهادت عظمی باشد فائز گشتند و این مقامی است که لم‌یزل و لایزال اصفیا و اولیای حق طالب و آمل بوده و هستند مع ذلک بعضی مکدر و مهموم مشاهده می‌شوند ان‌شاءالله این کدورات به سبب محبت به ایشان ظاهر شده قسم به دریای معانی که اگر مقام خادمی از خدّام ایشان که حال به خدمت مشغولند ظاهر شود جمیع اهل ارض منصعق شوند طوبی لمن یتفکّر فی ما وقع لیطّلع بعظمة الامر و سلطانه و این مقام که به او فائز شدند خود از حق جلّ و عزّ استدعا نمودند و به کمال شوق و اشتیاق طالب و آمل بودند بگو ای دوستان در سبیل محبت محبوب عالمیان بسیار تحمل نمودید آنچه قابل دیدن نبود مشاهده نمودید و آنچه لایق شنیدن نبود شنیدید و در راه دوست اموری حمل نمودید که فی الحقیقه اثقل از جبال بود طوبی لظهورکم و عیونکم و آذانکم بما حملت

ص ۵۵***

و رأت و سمعت. حال این مقام بلند اعلی را قدر بدانید و ضایع مکنید در هر صورت این عالم فانی و هر که در او است تحت براثن موت در آید و هر چه در او است تحت مخالب تغییر مبتلا شود از حق جلّ و عزّ بخواهید شما را حفظ نماید و به صراط امرش مستقیم بدارد اینقدر بدانید که آنچه در سبیل او حمل نمودید و یا دیدید و شنیدید این از فضل و عنایت او بوده که به آن مخصوص گشته‌اید و این ذکر او هم شما را در الواح از فضل دیگر او بوده و خواهد بود قد ذقتم کأس البلاء فی سبیله ان اشربوا رحیق الاصفی من اکواب ذکره و الطافه ان‌شاءالله موفق شوید بر خدمت امر و جمیع را هم وصیت می‌نماییم به اخلاق مرضیه و اعمال حسنه و افعال شایسته پسندیده الیوم بر هر یک لازم است که بما یرتفع به امر الله تمسّک نمایند و تشبّث جویند بگو همین قدر می‌گوییم دیگر به انصاف شما وا می‌گذاریم که چه چیز لایق چنین یومی است از ضعف و ذلّت و پریشانی ظاهره محزون مباشید

ص ٥٦***

قسم به آفتاب آسمان بی‌نیازی که عزت و ثروت و غنا طائف حول شما است و به ذکر شما ذاکرند و به جانب شما مایل اگر نظر به حکمت الهیه ظهور آن در ایامی چند مستور ماند آید ایامی که هر یک به مثابه شمس ظاهر و باهر گردد از حق می‌خواهیم که ناس به حلاوت بیانات الهی فائز شوند و فی الحقیقه بیابند البهاء من لدنّا علیک و علی اخیک و علی اسمی الّذی انفق روحه فی سبیلی و سکن فی جوار رحمتی انّا نذکر فی آخر الکتاب اخاک الّذی توجّه الی وجهی و قام لدی باب عظمتی و سمع ندائی العزیز البدیع ان‌شاءالله باید آنچه ذکر شد از نظرشان نرود به عنایت الهی مطمئن باشند و از رحیق ذکر در کل حین بیاشامند و به شطرش ناظر باشند و ان‌شاءالله ذکر وداد و اتحاد از نظر نمی‌رود و نذکر فی هذا المقام من سمّی بکاظم لیفرح بذکر الله العلیّ العظیم طوبی لک و لاخیک الّذی استشهد فی سبیل الله ربّ العالمین ان انظر ثمّ اذکر عبدنا الکاظم الّذی استشهدَ

ص ٥٧***

فی ارض الصّاد بشهادة ناحت فی مصیبته ذرّات الکائنات و عن ورائها الملأ الاعلی و اهل مدائن الاسماء یشهد بذلک ربّک الشّاهد الخبیر ای کاظم در عنایت حق تفکر کن و در رحمت او که عالمیان را سبقت گرفته است مشاهده نما و به کلمه مبارکه که در کتاب حا و سین نازل شده تدبّر کن قال و قوله الحق من کان لله کان الله له و چون این نفوس مقدسه در سبیل مالک احدیه از عالم و عالمیان گذشتند و به کأس شهادت که فی الحقیقه قدح معلّی است فائز شدند این است که قلم اعلی در صباح و مساء به ذکر ایشان مشغول و متحرک مشاهده می‌شود. قسم به شمس ملکوت بیان که اگر صریر قلم اعلی فی الحقیقه به اذن واعیه اصغا شود جمیع ناس از بیت بیرون خرامند و به لبّیک اللّهمّ لبّیک ناطق شوند طوبی لسمع سمع و لقلب ادرک ما جری و لذائقة ذاقت ما ظهر من عمّان عنایة ربّک الغفور الکریم. یا کاظم ان اعمل بما امرت و تری عنایة ربّک المهیمنة علی العالمین

ص ٥٨***

البهاء علیک و علی الّذین فازوا بالاستقامة الکبری فی هذا الامر الّذی فیه نسفت الجبال و انفطرت السّماء و انشقّت الارض و اضطرب العباد الّا من شاء الله المقتدر الحافظ القدیر.

هو المنادی بین الارض و السّماء

یا جواد ان استمع ما تغرّد به عندلیب الحزن علی غصن الهمّ بما اکتسبت ایدی الظّالمین انّ الرّقشاء قد لدغت خیر خلق الله و الذّئب اکل یوسف البتول و الرّسول ینوح فی مقامه العزیز المنیع تالله قد صاح اهل الفردوس و ناح الملأ الاعلی بما استقرّ هیکل الظّلم علی سریر الاعتساف من دون اذن من الله العلیم الحکیم قد قام اهل الصّاد علی الّذین انارت بهم آفاق البلاد بما اتّخذوا الرّقشاء اماماً لانفسهم من دون الله کذلک سوّلت لهم انفسهم انّ ربّک لهو المبیّن العلیم قد اخذنا من قام علی الظّلم بقهر من لدنّا انّ ربّک لهو المنتقم القدیر و نأخذ الّذین اتّفقوا معه فی ما اراد انّه لهو المقتدر علی ما یشاء لا اله الّا هو العزیز الحمید انّا نذکر عبدنا الرّزاق و الّذین

ص ٥٩***

معه من النّجم و اقبلوا الی الافق الاعلی اذ اعرض عنه کل عالم اتّکل علی علمه من دون بیّنة من لدی الله ربّ العالمین یا اهل القریة ان افرحوا بما یذکرکم مطلع نور الاحدیّة الّذی ینادی فی برّیة البیان کلّ البریّة و یدعوهم الی الله العزیز الخبیر طوبی لکم بما اقبلتم و آمنتم بالله انّه یبشّرکم بهذا الکتاب الّذی اذا نزّل خضعت له کتب العالم کلها ولکن الامم اکثرهم من الغافلین یا رزّاق قم علی خدمة امر مولیک

و ذكّر احبّائه بالرّوح و الرّيحان ثمّ اقرء لهم ما انزله الرّحمن من ملكوت البيان لتقرّ به عيونهم و تنشرح به صدورهم فی ایام اللّه الملک العزیز الجمیل انّا نوصیکم بالامانة الکبری و ما یرتفع به امر اللّه بین عباده انّه لهو النّاصح الامین تخلّقوا باخلاق ثمّ اعملوا ما امرناکم به فی کتابی المبین تمسّکوا فی کلّ الاحوال بحبل الاستقامة و تشبّثوا بذیل اسمی الکریم ان یا قلمی ان اذکر احباء اللّه الّذین سکنوا فی محمّدآباد و بشّرهم بعنایة الرّوح الّذی بظهوره سرت نسمة اللّه و تضوّعت

ص ٦٠ ***

رائحة المعانی بین السّموات و الارض یشهد بذلک کلّ ذی شمّ بدیع یا احبائی فی هناک ان استمعوا نداء المظلوم الّذی فی کل الاحیان ینادی من فی الامکان لیقرّبهم الی الفرد الخبیر ان افرحوا بذکری ایّاکم ثمّ اشربوا کوثر حبّی من کأس عطائی باسمی العزیز المنیع انتم فی البیوت و مالک الملوک یذکرکم فی دیار الغربة من سجنه العظیم هل یعادل بهذا الفضل ما ترونه الیوم لا و اسمی المهیمن علی من فی السّموات و الارضین دعوا ما عندکم و توجّهوا بقلوب نوراء الی بحر عطاء ربّکم الّذی احاطته الاحزان من کلّ الجهات من الّذین کفروا به و بآیاته اذ اتی ببرهان مبین تمسّکوا بکتاب اللّه انّه یعرّفکم ما هو المستور عنکم و یهدیکم صراطی المستقیم یا نجف قد ذکر ذکرک لدی العرش و نزّل لک و لاحبائی فی هناک هذا الکتاب الّذی لو تضعه علی الجبل لتراه مهتزّاً شوقاً لآیات اللّه مالک هذا الیوم البدیع ان اشکر اللّه بهذا الذّکر الّذی کان اعزّ

ص ٦١***

من العالم و ما خلق فیه یشهد بذلک کلّ منصف بصیر و نذکر من سمّی بعرب قبل علی لیفرح و یکون من الشاکرین ان یا عبد اذا سمعت ندائی و فزت بآیاتی ولّ وجهک شطر اللّه و قل اسئلک یا مالک الاسماء و فاطر الارض و السّماء بان تنزل من سماء عنایتک ما یطهّر به افئدة عبادک ای ربّ ایّد احبّتک علی الاستقامة علی امرک و ما امرتهم به فی کتابک انّک انت المقتدر علی ما تشاء یشهد کلّ شیء بانّک انت المقتدر القدیر و نذکر فی هذا المقام احبائی فی قریة اخری و نبشّرهم بعنایات ربّهم مالک الایجاد یا احباء الرّحمن فی هناک ان استمعوا ندائی و قوموا علی خدمة امری و تشبّثوا باحکامی و تمسّکوا باوامری الّتی بها انارت الآفاق ضعوا سنن القوم و ما عندهم و خذوا سنن اللّه بقدرة من لدن مالک المبدء و المآب ان اشربوا یا احبائی من کأس المحبّة و الاتّحاد ثمّ اذکروا ربّکم فی العشیّ و الاشراق انّا سمعنا ندائکم و رأینا اقبالکم انّه لهو السّمیع البصّار ایّاکم ان تمنعکم

ص ٦٢***

الدّنیا و ما فیها عن هذا الامر الّذی به اضطربت القلوب و ذابت الاکباد انّه لهو الّذی جعله اللّه سیفاً لاعدائه و روحاً لاحبائه انّه لهو المقتدر علی من فی الارضین و السّموات ان یا قلم توجّه الی قریة اخری ثمّ اذکر اهلها من لدی اللّه المهیمن القیّوم لیأخذهم جذب الآیات و یقرّبهم الی اللّه مالک الملکوت یا احبائی ان اذکروا غربتی و سجنی و بلائی و ما ورد علیّ فی هذه السّنة من الّذین کفروا بالشّاهد و المشهود قد قتلوا اصفیاء اللّه و نهبوا اموالهم و دخلوا بیوتهم بظلم ناحت به الاشیاء و ذرفت عیون الملأ الاعلی ولکن القوم هم لا یفقهون لو یتوجّه احد و یتفرّس فی اعضائی لعمری یجد فی کلّ ارکانی اثر سیف کلّ مشرک اعرض عن اللّه مالک الغیب و الشّهود انّا انفقنا کلّ ما لنا فی سبیل اللّه العزیز الودود قد قطع اللّه دوحة الظّلم بسیف العدل انّه لهو المقتدر علی ما یشاء بقوله کن فیکون طوبی لکم بما اقبلتم الی الوجه و اعرضتم

ص ٦٣***

عن کلّ عالم محجوب. البهاء علیکم یا احبائی فی بلادی و الثّناء علیکم بما فزتم بایام اللّه و وجدتم نفحات قمیصه المحبوب. یا اسم جود مخصوص هر یک از اهل قری از سماء مشیت الهی آیات بدیعه منیعه نازل و ارسال شد ان‌شاءالله به آن فائز شوند و به ذکر و ثنای حق مشغول. جمیع را به اخلاق و صفات پسندیده و اعمال شایسته من لدی المظلوم امر نمایید تا کل به طراز بدیع منیع مزیّن شوند صورت این لوح را نزد جناب عبدالرزاق علیه بهاءالله ارسال دارید تا به یقین بداند که در ساحت عرش مذکور است ان‌شاءالله باید بما ینبغی لایام الله عامل شوند و ناطق گردند که شاید محتجبین موفق بر خرق شوند و نائمین از فراش غفلت بر خیزند و جمیع را در این مصیبت کبری به صبر و اصطبار امر می‌نماییم الحمد لله ید قدرت حق آن نفس خبیثه که منشأ ظلم و مبدأ او بود از میان برداشت. ای جواد ملاحظه در همج رعاع نما شخصی را که لایق خدمت

ص ٦٤***

حمیر نبوده و نیست او را امام اخذ نموده‌اند و به حکم او اصفیای الهی و اولیای او را شهید نمودند طوبی لهم بما شربوا رحیق الشهادة فی سبیلی و ویل له بما ظهر بظلم تبرّء عنه من فی السّموات و الارض یشهد بذلک ربّک العلیم الخبیر عذاب ابدی را از برای خود اختیار نمود افّ له و لمن جعله اماماً لانفسهم از مشرکین ارض طف سؤال نمودند به چه جرم فرزند رسول الله را شهید کردید در جواب مذکور داشتند که به امام زمان خروج کرده حال هم می‌گویند حسن و حسین به امام جمعه خروج نموده بود ای جواد جمیع فساد عالم از این جهلا که به لباس علم ظاهر شده‌اند بوده و خواهد بود کل بر سرائر نفس و هوی جالس و به غیر ما اذن الله ناطق یحکمون باهوائهم ما یشاؤن یقتلون اولاد الرّسول و یذکرونه فی المعابد و المساجد تبّاً لهم و للّذین اتّبعوهم من دون اذن من الله العلیم الحکیم آیا به چه اسم نهب اموال نمودند اگر بگویند آن نفوس مقدسه به سبب ایمان بالله از جنود جهل خارج شدند و به این تقصیر

ص ٦٥***

مستحق جزا گشتند اموال را چه تقصیری از او ظاهر که مال صغیر و کبیر را به تاراج بردند لعنهم اعمالهم و یکذبهم افعالهم و هم لا یفقهون انّ الزّخارف رجعت الی مبدئها لعمر الله انّها ینبغی له و لامثاله کذلک قضی الامر و نطق لسان المظلوم فی هذا المقام الکریم جمیع دوستان آن ارض را تکبیر برسانید و به عنایت و مرحمت حق مسرور دارید الهاء علیک و علی اهلک و علی احبائی من العباد و الاماء الّذین فازوا بعرفان الله ربّ العالمین.

هو الاقدس الاعظم الابهی

یا جواد ان استمع النّداء مرّة بعد مرّة لعمر الله انّ له فی کلّ حین اثر ما اطّلع به الّا الله ربّک و ربّ العرش العظیم طوبی لک بما فزت بکتابی و لوحی و ذکری و ایامی بعدما اعرض کلّ غافل بعید انّا اردنا ان نذکر امة من امائی الّتی قصدت افقی و سرعت الی مطلع نور وجهی الی ان دخلت مقرّی و قامت لدی عرش عظمتی و قرّت عیناها بجمالی و شربت رحیق الوصال فی آخر ایامها من کأس عطائی انّا نشهد لها بانّها سمعت نداء

ص ٦٦***

ربّها واجابت اذ اعرض عنه العباد و الاماء الّذین خلقوا لایامی و اصغاء ندائی و القیام علی خدمة امری طوبی لها بما وجدت عرف قمیصی و نطقت بثنائی الی ان صعدت الی مقام الّذی قدّرناه لها کذلک قضی الامر من لدی الله العزیز الوهّاب یا امتی ان اشکری لانّ قلم الوحی ذکرک فی ایامک و بعد صعودک انا الّذی ارینک افقی و عرّفناک نفسی و زیّنّاک بطراز الغفران انّه لهو العزیز الغفّار البهاء علیها و علی بنتها الّتی توجّهت و حضرت و فازت بما هو المسطور فی کتاب الله مالک الایجاد.

هو النّاطق امام الوجه

یا اهل المدن و القری ان استمعوا ما ینطق به اللّسان فی ملکوت البیان من لدن من انطق الاشیاء علی انّه لا اله الّا انا الفرد الخبیر هو الّذی انزل الکتب و ارسل الرّسل علی انّه لا اله الّا انا الرّقیب الحکیم قد فاز کلّ شیء باصغاء النّداء الّا کلّ معتد اثیم و شاهد کلّ بصر افق الله الابهی الّا کلّ غافل بعید تالله قد ظهر المنظر الاکبر و مالک القدر ینادی

ص ٦٧***

و یقول یا معشر البشر قد اتی الیوم و انشقّ القمر و کل فی حشر بدیع قد ظهر المکنون و بُرز المخزون و الموعود اتی من سماء القدر اقرب من لمح البصر ولکنّ القوم فی وهم مبین یرون الشّمس و یقولون هل هی شمس و یشاهدون الآیات و یقولون ان هی الّا سحر عظیم کذلک قضی الامر فی الکتاب و اهل الحجاب فی ریب عجیب یا احباء الرّحمن فی البلدان انّ المظلوم یقسمکم بمحبوب الامکان الّذی ینطق فی ملکوت البیان بان لا تختانوا فی اموال النّاس کونوا امناء الله فی دیاره و مشارق الصّدق فی بلاده طوبی لمن سمع نصح الله و کان من العاملین قد ظهر من الخیانة فی الغربة ما ذاب به کبدی و تذرّفت عینی و ناح سرّی و ضاق صدری لعمر الله قد طار النّوم من عین البهاء بما ورد علیه فی هذه الارض البیضاء یشهد بذلک کلّ الاشیاء ولکنّ القوم من الغافلین قد صاحت الصّخرة لبلائی و ناحت السّدرة لضرّی تالله لیس حزنی لنفسی بل لامر الله ربّ العالمین

ص ٦٨***

کلّ الاحزان لا یقدر ان یذکر ما مسّته من البأساء و الضّرّاء فی هذا المقام الکریم نسمع الکذب و نسکت و الکاذب یظنّ انّه اشتبه الامر و انّا وجدناه علی صدق مبین یا احبائی تخلّقوا باخلاق اللّه و زیّنوا هیاکلکم بائواب الامانة و الاستقامة و الصّداقة کذلک امرکم مالک البریّة فی لوح حفیظ قد زادت الاحزان فی هذا الحین بما تری هیکل الحبّ و من معه تحت مخالب البغضاء من جنود الظّالمین قولوا یا اله الاسماء و فاطر الارض و السّماء نسئلک بهذا الشّهید الّذی فدی نفسه فی هذه الایام لاظهار امرک و اعلاء کلمتک بان تنزل علی احبائک و اصفیائک ما یحفظهم عن مخالب الغفلة و الرّیب ثمّ اشربهم من ید عطائک کوثر الایقان انّک انت المعطی المنّان لا اله الّا انت الفضّال المعطی الکریم.

هو الظّاهر النّاطق من الافق الاعلی

هذا کتاب من لدنّا الی الّذین نبذوا العالم و اخذوا ما اتی به الاسم الاعظم فی هذا الیوم الّذی نادی المناد عن یمین

ص ٦٩***

البقعة البیضاء بانّه قد رجع حدیث الاحزان بما ناح الرّسول فی الجنّة العلیا و البتول عند سدرة المنتهی کذلک قضی الامر من لدی اللّه مالک الاسماء و فاطر السّماء فی صحیفة ما اطّلع بها الّا من شاء اللّه ربّ العالمین انّه لهو الّذی ینطق من شطر سجنه الاعظم و یشهد بما شهد اللّه قبل خلق الاشیاء و قبل خلق السّموات و الارضین یا احباء الرّحمن فی البلدان لعمری قد تنفّس صبح البیان و اشرقت شمس البرهان علی شأن ما انکرها الّا الّذین کفروا باللّه العلیّ العظیم ولو انّ الاحزان قد اخذت کلّ مأخذ ولکنّ اللّسان ینطق و القلم الاعلی یتحرّک و یجول فی مضمار الحکمة و العرفان علی شأن لا تمنعه جنود العالم و لا ظنون الجهلاء الّذین یدّعون العلم من دون بیّنة و لا کتاب من لدی اللّه العلیم الحکیم تفکّروا فی القوم و اعمالهم انّهم ینوحون و یبکون بما ورد علی آل اللّه من قبل و یتبرّؤن عن الّذین ظلموا و هم یعملون مثل اعمالهم و لا یفقهون قد تحیّر الملأ

ص ٧٠ ***

الاعلی من اعمالهم و ناح الرّوح الاعظم و اهل الفردوس ولکنّ القوم هم لا یشعرون قد اعتکفوا علی اهوائهم معرضین عن اللّه المهیمن القیّوم کذلک نطق المظلوم و انزل لکم ما تجدون منه نفحة اللّه العزیز الودود انّه یحبّ احبائه و یکون متوجّهاً الیهم من هذا المقام الممنوع.
به لسان پارسی ندای مظلوم آفاق را بشنوید در مثل همچه ایامی که ابرهای تیره ظلم وجه منیر آفتاب عدل را از ضیاء منع نموده و حمامه انصاف تحت مخالب اعتساف مبتلا گشته که شاید به یقین کامل بدانید قلم اعلی را بلایای ارض و سما از ذکر و ثنا منع ننماید در جمیع احوال به ذکر غنیّ متعال مشغول است که شاید یکی از اهل امکان عرف بیان رحمن را بیابد و از بحر حیوان که به اسم محبوب عالمیان ظاهر شده محروم نماند ای دوستان اگر چه مصیبت وارده عظیم بوده و هست ولکنّ الّذی خلقهم یقدر ان یخلق مثلهم انّه لهو المقتدر القدیر باید به عنایت الهی به شأنی بر امر قائم باشید که حوادث

ص ٧١***

روزگار شما را از ملکوت باقی منع ننماید دنیا همین است که دیده و می‌بینید و امر او بر صاحب بصر که به منظر اکبر ناظر است مشتبه نشده و نخواهد شد چه که در کل حین مشاهده می‌نماید گروهی می‌آیند و گروهی می‌روند لذا انسان عاقل البته به او از حق ممنوع نشده و نخواهد شد جهد نمایید که شاید سبب شوید و عالم پژمرده را به روح تازه زنده نمایید کذلک یامرکم المظلوم من هذا المقام البعید انّ الّذی اقبل و فاز بلقاء مولاه ذکرکم لدی العرش و ذکرناکم فضلاً من لدنّا و انا الذّاکر العلیم جمیع شما امام عین اللّه حاضرید انّه یشهد و یری و انّه لهو السّمیع البصیر ان افرحوا بهذا الذّکر الاعظم ثمّ احمدوا ربّکم الرّحمن فی کلّ حین البهاء علیکم بما سمعتم و صبرتم و رأیتم و ترکتم و شاهدتم ما لا شاهده احد فی سبیل اللّه الملک المتعالی الغفور الکریم سوف یفنی العالم و ما فیه و یبقی ما قدّر لکم و یرتفع فی الارض اذکارکم و اعمالکم کذلک یخبرکم الصّادق الامین.

ص ٧٢***

لوح البرهان

هو المقتدر المجزی العلیم الحکیم

قد احاطت ارياح البغضاء سفينة البطحاء بما اكتسبت ايدى الظّالمين يا باقر قد افتيت على الّذين ناح لهم كتب العالم و شهد لهم دفاتر الاديان كلها و انّک يا ايّها البعيد فى حجاب غليظ تالله قد حكمت على الّذين بهم لاح افق الايمان يشهد بذلک مطالع الوحى و مظاهر امر ربّک الرّحمن الّذين انفقوا ارواحهم و ما عندهم فى سبيله المستقيم قد صاح من ظلمک دين اللّه فى ما سواه و انّک تلعب و تكون من الفرحين ليس فى قلبى بغضک و لا بغض احد من العباد لانّ العالم يريک و امثالک فى جهل مبين انّک لو اطّلعت على ما فعلت لالقيت نفسک فى النّار او خرجت عن البيت متوجّهاً الى الجبال و نحت الى ان ترجع الى مقام قدّر لک من لدن مقتدر قدير يا ايّها الموهوم ان اخرق حجبات الظّنون و الاوهام لترى شمس العلم مشرقة من هذا الافق المنير

ص ٧٣***

قد قطعت بضعة الرّسول و ظننت انّک نصرت دين اللّه كذلک سوّلت لک نفسک و انت من الغافلين قد احترق من فعلک قلوب الملأ الاعلى و الّذين طافوا حول امر اللّه ربّ العالمين قد ذاب كبد البتول من ظلمک و ناح اهل الفردوس فى مقام كريم انصف باللّه بائ برهان استدلّ علماء اليهود و افتوا به على الرّوح اذ اتى بالحقّ و بائ حجة انكر الفريسيون و علماء الاصنام اذ اتى محمّد رسول اللّه بكتاب حكم بين الحقّ و الباطل بعدل اضائت بنوره ظلمات الارض و عن ورائها قلوب العارفين و انّک استدللت اليوم بما استدلّ به علماء الجهل فى ذاک العصر يشهد بذلک مالک مصر الفضل فى هذا السّجن العظيم انّک اقتديت بهم بل سبقتهم فى الظّلم و ظننت انّک نصرت الدّين و دفعت عن شريعة اللّه العليم الحكيم و نفسه الحق ينوح من ظلمک النّاموس الاكبر و تصيح شريعة اللّه الّتى بها سرت نسمات العدل على من فى السّموات و الارضين هل ظننت

ص ٧٤***

انّک ربحت فى ما افتيت لا و سلطان الاسماء يشهد بخسرانک من عنده علم كلّ شىء فى لوح حفيظ قد افتيت على الّذى حين افتائک يلعنک قلمک يشهد بذلک قلم اللّه الاعلى فى مقامه المنيع يا ايّها الغافل انّک ما رأيتنى و ما عاشرت و ما آنست معى فى اقلّ من آن فكيف امرت النّاس بسبّى هل اتّبعت فى ذلک هواک ام بموليک فأت بآية ان انت من الصّادقين نشهد انّک نبذت شريعة اللّه عن ورائک و اخذت شريعة نفسک انّه لا يعزب عن علمه من شىء انّه لهو الفرد الخبير يا ايّها الغافل ان استمع ما انزله الرّحمن فى الفرقان لا تقولوا لمن القى اليكم السّلام لست مؤمناً كذلک حكم من فى قبضته ملكوت الامر و الخلق ان انت من السّامعين انّک نبذت حكم اللّه و اخذت حكم نفسک فويل لک يا ايّها الغافل المريب انّک لو تنكرنى بائ برهان يثبت ما عندک فأت به يا ايّها المشرک باللّه و المعرض عن سلطانه الّذى احاط من فى العالمين يا ايّها الجاهل فاعلم انّ العالم

ص ٧٥***

من اعترف بظهورى و شرب من بحر علمى و طار فى هواء حبّى و نبذ ما سوائى و اخذ ما نزّل من ملكوت بيانى البديع انّه بمنزلة البصر للبشر و روح الحيوان لجسد الامكان تعالى الرّحمن الّذى عرّفه و اقامه على خدمة امره العزيز العظيم يصلّينّ عليه الملأ الاعلى و اهل سرادق الكبرياء و الّذين شربوا رحيقى المختوم باسمى القوى القدير يا باقر انّک ان تكن ان تكن من اهل هذا المقام الاعلى فأت بآية من لدى اللّه فاطر السّماء و ان عرفت عجز نفسک خذ اعنّة هواک ثمّ ارجع الى موليک لعلّ يكفّر عنک سيّئاتک الّتى بها احترقت اوراق السّدرة و صاحت الصّخرة و بكت عيون العارفين بک انشقّ ستر الرّبوبيّة و غرقت السّفينة و عقرت النّاقة و ناح الرّوح فى مقام رفيع اتعترض على الّذى اتاک بما عندک و عند اهل العالم من حجج اللّه و آياته ان افتح بصرک لترى المظلوم مشرقاً من افق ارادة اللّه

ص ٧٦***

الملک الحقّ المبين ثمّ افتح سمع فؤادک لتسمع ما تنطق به السّدرة الّتى ارتفعت بالحقّ من لدى اللّه العزيز الجميل انّ السّدرة مع ما ورد عليها من ظلمک و اعتساف امثالک تنادى باعلى النّداء و يدع الكلّ الى السّدرة المنتهى و الافق الاعلى طوبى لنفس رأت الآية الكبرى و لاذن سمعت ندائها الاحلى و ويل لكل معرض اثيم يا ايّها المعرض باللّه لو ترى السّدرة بعين الانصاف لترى آثار سيوفک فى افنانها و اغصانها و اوراقها بعد ما خلقک اللّه لعرفانها و خدمتها تفكّر لعل تطّلع بظلمک و تكون من التائبين اظننت انّا نخاف من ظلمک فاعلم ثمّ ايقن انّا من اوّل يوم فيه ارتفع صرير القلم الاعلى بين الارض و السّماء انفقنا ارواحنا و اجسادنا و ابنائنا و اموالنا فى سبيل اللّه العلىّ العظيم و نفتخر بذلک بين اهل الانشاء و الملأ الاعلى يشهد بذلک ما ورد علينا فى هذا الصّراط المستقيم تالله قد ذابت

ص ۷۷***

الاکباد و صلبت الاجساد و سفکت الدّماء و الابصار کانت ناظرة الی افق عنایة ربّها الشّاهد البصیر کلّما زاد البلاء زاد اهل البهاء فی حبّهم قد شهد بصدقهم ما انزله الرّحمن فی الفرقان بقوله فتمنّوا الموت ان کنتم صادقین هل الّذی حفظ نفسه خلف الاحجاب خیر ام الّذی انفقها فی سبیل اللّه ان انصف و لا تکن فی تیه الکذب من الهائمین قد اخذهم کوثر محبة الرّحمن علی شأن ما منعهم مدافع العالم و لا سیوف الامم عن التوجّه الی بحر عطاء ربّهم المعطی الکریم تاللّه ما اعجزنی البلاء و ما اضعفنی اعراض العلماء نطقت و انطق امام الوجوه قد فتح باب الفضل و اتی مطلع العدل بآیات واضحات و حجج باهرات من لدی اللّه المقتدر القدیر ان احضر بین یدی الوجه لتسمع اسرار ما سمعه ابن عمران فی طور العرفان کذلک یامرک مشرق ظهور ربّک الرّحمن من شطر سجنه العظیم اغرّتک الرّیاسة ان اقرء ما انزله اللّه للرّئیس الاعظم ملک

ص ۷۸***

الرّوم الّذی حبسنی فی هذا الحصن المتین لتطّلع بما عند المظلوم من لدی اللّه الواحد الفرد الخبیر اتفرح بما تری همج الارض عن ورائک انّهم اتّبعوک کما اتّبع قوم قبلهم مَن سعّی بحنّاس الّذی افتی علی الرّوح من دون بیّنة و لا کتاب منیر ان اقرء کتاب الایقان و ما انزله الرّحمن لملک باریس و امثاله لتطّلع بما قضی من قبل و توقن بانّا ما اردنا الفساد فی الارض بعد اصلاحها انّما نذکّر العباد خالصاً لوجه اللّه من شاء فلیقبل و من شاء فلیعرض انّ ربّنا الرّحمن لهو الغنیّ الحمید یا معشر العلماء هذا یوم لا ینفعکم شیء من الاشیاء و لا اسم من الاسماء الّا بهذا الاسم الّذی جعله اللّه مظهر امره و مطلع اسمائه الحسنی لمن فی ملکوت الانشاء نعیماً لمن وجد عرف الرّحمن و کان من الرّاسخین و لا یغنیکم الیوم علومکم و فنونکم و لا زخارفکم و عزّکم دعوا الکلّ عن ورائکم مقبلین الی الکلمة العلیا الّتی بها فصّل کل زبر و کل

ص ۷۹***

صحف و هذا الکتاب المُبین یا معشر العلماء ضعوا ما الّفتموه من قلم الظّنون و الاوهام تاللّه قد اشرقت شمس العلم من افق الیقین یا باقر ان انظر ثمّ اذکر ما نطق به مؤمن آلک من قبل اتقتلون رجلاً ان یقول ربّی اللّه و قد جائکم بالبیّنات من ربّکم و ان یک کاذباً فعلیه کذبه و ان یک صادقاً یصبکم بعض الّذی یعدکم انّ اللّه لا یهدی من هو مسرف کذّاب یا ایّها الغافل ان کنت فی ریب فی ما نحن علیه انّا نشهد بما شهد اللّه قبل خلق السّموات و الارض انّه لا اله الّا هو العزیز الوهّاب و نشهد انّه کان واحداً فی ذاته و واحداً فی صفاته لم یکن له شبه فی الابداع و لا شریک فی الاختراع قد ارسل الرّسل و انزل الکتب لیبشّروا الخلق الی سواء الصّراط هل السّلطان اطّلع و غضّ الطّرف عن فعلک ام اخذه الرّعب بما عوت شرذمة من الذّئاب الّذین نبذوا صراط اللّه عَن

ص ۸۰ ***

ورائهم و اخذوا سبیلک من دون بیّنة و لا کتاب انّا سمعنا بانّ ممالک الایران تزیّنت بطراز العدل فلمّا تفرّسنا وجدناها مطالع الظّلم و مشارق الاعتساف انّا نری العدل تحت مخالب الظّلم نسئل اللّه بان یخلّصه بقوّة من عنده و سلطان من لدنه انّه لهو المُهَیمن علی من فی الارضین و السّموات لیس لاحد ان یعترض علی نفس فی ما ورد علی امر اللّه ینبغی لکل من یتوجّه الی الافق الاعلی ان یتمسّک بحبل الاصطبار و یتوکّل علی اللّه المهیمن المختار یا احباء اللّه ان اشربوا من عین الحکمة و سیروا فی ریاض الحکمة و طیروا فی هواء الحکمة و تکلّموا بالحکمة و البیان کذلک یامرکم ربّکم العزیز العلّام یا باقر لاتطمئن بعزّک و اقتدارک مثلک کمثل بقیّة اثر الشّمس علی رؤس الجبال سوف یدرکه الزّوال من لدی اللّه الغنیّ المتعال قد اخذ عزّک و عزّ امثالک و هذا ما حکم به من عنده امّ الالواح

ص ۸۱***

این من حارب اللّه و این من جادل بآیاته و این من اعرض عن سلطانه و این الّذین قتلوا اصفیائه و سفکوا دماء اولیائه تفکّر لعلّ تجد نفحات اعمالک یا ایّها الجاهل المرتاب. بکم ناح الرّسول و صاحت البتول و خربت الدیار و اخذت الظّلمة کلّ الاقطار یا معشر العلماء بکم انحطّ شأن الملّة و نکس علم الاسلام و ثلّ عرشه العظیم کلّما اراد ممیّز ان یتمسّک بما یرتفع به شأن الاسلام ارتفع ضوضائکم بذلک منع عمّا اراد و بقی الملک فی خسران کبیر فانظروا فی ملک الرّوم انّه ما اراد الحرب ولکن ارادها امثالکم فلمّا اشتعلت نارها و ارتفع لهیبها

ضعفت الدولة و الملّة يشهد بذلک کلّ منصف بصير و زادت ويلائها الی ان اخذ الدّخان ارض السّرّ و من حولها ليظهر ما انزله الرّحمن فی لوح الرّئيس کذلک قضی الامر فی الکتاب من لدی اللّه المهيمن القيّوم انّا للّه و انّا اليه راجعون. ان يا قلم الاعلی دع ذکر الذّئب

ص ٨٢***

ان اذکر الرّقشاء الّتی بظلمها ناحت الاشياء و ارتعدت فرائص الاولياء کذلک يامرک مالک الاسماء فی هذا المقام المحمود قد صاحت من ظلمک البتول و تظنّ انّک اولاد الرّسول کذلک سوّلت لک نفسک يا ايّها المعرض عن اللّه ربّ ما کان و ما يکون ان انصفی يا ايّتها الرّقشاء بایّ جرم لدغت ابناء الرّسول و نهبت اموالهم اکفرت بالّذی خلقک بامر من عنده کن فيکون قد فعلت بابناء الرّسول ما لا فعلت عاد و ثمود بصالح و هود و لا اليهود بروح اللّه مالک الوجود اتنکر آيات ربّک الّتی اذا نزّلت من سماء الامر خضعت لها کتب العالم کلها تفکّر لتطلع بفعلک يا ايّها الغافل المردود سوف تأخذک نفحات العذاب کما اخذت قوماً قبلک ان انتظر يا ايّها المشرک باللّه مالک الغيب و الشّهود هذا يوم اخبر به اللّه بلسان رسوله تفکّر لتعرف ما انزله الرّحمن فی الفرقان و فی هذا اللّوح المسطور هذا يوم فيه اتی مشرق الوحی

ص ٨٣***

بآيات بيّنات الّتی عجز عن احصائها المحصون هذا يوم فيه وجد کلّ ذی شمّ عرف نسمة الرّحمن فی الامکان و سرع کلّ ذی بصر الی فرات رحمة ربّک مالک الملوک يا ايّها الغافل تاللّه قد رجع حديث الذّبح و الذّبيح توجّه الی مقرّ الفداء و ما رجع بما اکتسبت يدک يا ايّها المبغض العنود اظننت بالشّهادة ينحطّ شأن الامر لا فو الّذی جعله اللّه مهبط الوحی ان انت من الّذينهم يفقهون ويل لک يا ايّها المشرک باللّه و للّذين اتّخذوک اماماً لانفسهم من دون بيّنة و لا کتاب مشهود. کم من ظالم قام علی اطفاء نور اللّه قبلک و کم من فاجر قتل و نهب الی ان ناحت من ظلمه الافئدة و النّفوس قد غابت شمس العدل بما استوی هيکل الظّلم علی اريکة البغضاء ولکنّ القوم هم لا يشعرون قد قتلت ابناء الرّسول و نهبت اموالهم قل هل الاموال کفرت باللّه ام مالکها علی زعمک ان انصف يا ايّها الجاهل المحجوب قد اخذت الاعتساف و نبذت الانصاف بذلک ناحت الاشياء

ص ٨٤***

و انت من الغافلين قد قتلت الکبير و نهبت الصّغير هل تظنّ انّک تاکل ما جمعته بالظّلم لا و نفسی کذلک يخبرک الخبير تاللّه لا يغنيک ما عندک و ما جمعته بالاعتساف يشهد بذلک ربّک العليم قد قمت علی اطفاء نور الامر سوف تنخمد نارک امراً من عنده انّه لهو المقتدر القدير لاتعجزه شئونات العالم و لا سطوة الامم يفعل ما يشاء بسلطانه و يحکم ما يريد تفکّر فی النّاقة مع انّها من الحيوان رفعها الرّحمن الی مقام نطق السن العالم بذکرها و ثنائها انّه لهو المهيمن علی من فی السّموات و الارض لا اله الّا هو العزيز العظيم کذلک زيّنّا آفاق سماء اللّوح بشموس الکلمات نعيماً لمن فاز بها و استضاء بانوارها و ويل للمعرضين و ويل للمتکبّرين و ويل للغافلين و الحمد للّه ربّ العالمين.

به نام يکتا خداوند دانای بينا

ای حيدر ندايت مرّة بعد مرّة و کرّة بعد کرّة و طوراً بعد طور اصغا شد اگر قلم اعلی ايامی صامت مشاهده شد يعنی جواب اظهار نداشت

ص ٨٥***

بأسی نبوده و نيست انّ ربّک يفعل ما يشاء و يحکم ما يريد و اين علَم به مبارکی اسم اعظم بر اعلی المقام منصوب بوده و خواهد بود طوبی لک و للّذين نبذوا اهوائهم و اخذوا ما يرتفع به دين اللّه و امره بين عباده يا علی بلايای لا تحصی قبول نموديم و در سبيل الهی حمل نموديم آنچه را که به قلم محدود نگردد و به مداد محصور نشود که شايد نفوس از آلايش اوهام پاک شوند و به آسايش ابدی فائز گردند رحيق اتحاد و کوثر وداد از دو اصبع مالک ايجاد جاری و ساری است و کل در بيدای حيرت و اختلاف سائر. ای علی از حق جلّ و عزّ بطلب که يک نسيمی از رضوان تقديس بفرستد که شايد روايح کريهۀ اختلاف را از ما بين محو نمايد اگر شخصی اليوم للّه تمکين شخصی نمايد آيا از شأن او چيزی بکاهد لا و نفسی الحق بلکه بلند شود و حق بنفسه او را مرتفع نمايد يا علی حق سميع است و بصير است لا يعزب عن علمه من شیء هر نفسی اليوم سبب اتحاد شود و اصنام اختلاف را به اسم حق بشکند او در

ص ٨٦***

جمیع لسان مذکور و در جمیع الواح مسطور آید بگو ای دوستان بشنوید ندای مظلوم را و لله به حبل الفت متمسّک شوید و به ذیل اتحاد متشبّث. کل جهد را در این فقره مبذول دارید که شاید انوار وفاق آفاق را روشن نماید اسرای ارض صاد که فی سبیل الله از خانه و دیار خود دور مانده‌اند جمیع لدی الوجه مذکورند لعمر الله قد نزّل لهم ما ناح به الملأ الاعلی و الّذین طافوا عرشی العظیم ان‌شاءالله باید به اجنحه سرور طیران نمایند چه که آنچه بر ایشان وارد شد لله بوده سوف یظهر فی الملک ما کتب الله لهم فی کتابه الحفیظ جمیع را تکبیر برسان و به عنایات الهی مسرور دار. بر حسب ظاهر اگر مخصوص هر یک چیزی ارسال نشد این نظر به حکمت بوده قد شهدت الذّرّات بذکری ایّاهم و اقبالی الیهم و عنایتی لهم کذلک نطق قلمی و لسانی و عبدی الذی کان قائماً لدی الوجه و یحرّر ما نزّل من ملکوت علمی و جبروت بیانی البدیع. اگر

ص ۸۷***

به سببی از اسباب به اوطان خود رجوع نمایند بأسی نبوده و نیست از حق جلّ و عزّ بطلبید که آن نفوس مقبله که از کأس بأساء و ضرّاء در سبیل مالک اسماء آشامیده‌اند به کمال بهجت و سرور از افق سماء استقامت منیر و روشن باشند کبّر من قِبلی من اقبل الی وجهی و قام علی صراطی و تمسّک بامری العظیم الحمد للّه ربّ العالمین.

به نام خداوند یکتا

اگر چه غمام تیره ظلم وجه عدل را ستر نموده ولکن آفتاب ظهور از مشرق عنایت ظاهر و هویدا است قل یا اله البحر و ما فیه من لئالی حکمتک و سلطان البرّ و ما یتحرک فیه من خلقک اسئلک باسمک الّذی به ارتفعت رایات ذکرک و اعلام ظهورک بان تبدّل اریکة الظّلم و الاعتساف بعرش العدل و الانصاف انّک انت المقتدر علی ما تشاء لا یمنعک شیء عمّا خلق و یخلق انّک انت المقتدر العزیز الفعّال قد فعل الظّالمون ما ناح به سکّان الفردوس اخذوا اهوائهم و نبذوا الٰهیهم

ص ۸۸***

الا انّهم من الهالکین نفوسی که خیرخواه خلق بودند و ابداً ضرّی از ایشان به کسی نرسیده به کمال حکمت و وقار مابین ناس حرکت می‌نمودند محض دنیای فانیه در سفک دماء مطهّرشان قیام نمودند من دون بیّنة و لا کتاب منیر و این مقامی بود که در سنین معدودات از حق جلّ و عزّ سائل و آمل بودند فائز شدند به مقامی که معادله نمی‌نماید به آن آنچه موجود و مشهود است یشهد بذلک ربّک العلیم الخبیر قد اخذ اللّه من قام بالظّلم و یأخذ الّذین اتّفقوا فی سفک دمائهم انّه لهو المقتدر القدیر طوبی لک بما اقبلت الی اللّه معرضاً عن کلّ غافل بعید باید در کل احوال به حکمت و بیان در تبلیغ امر الهی جهد نمایید و به این کلمه مبارکه که از افق قلم اعلی اشراق نموده ناظر: یا اصفیائی بشّروا العباد بظهوری و استوائی علی عرشی العظیم لعمری ستفنی الدّنیا و ما فیها و یبقی لکم ما قدّر مِن لدن مقدّر کریم. اگر حکمت اقتضا نماید منتسبین اسم الله

ص ۸۹***

جناب وحید شهید را از حق و ما ظهر من عنده علی قدرهم آگاه نمایید لعلّ یتّخذون الی الحق سبیلاً ان‌شاءالله به ذکر و ثنای حق ناطق باشید و بر امرش ثابت جمیع دوستان آن ارض را متذکر نمایید و از جانب حق تکبیر برسانید و بگویید باید هر یک از شما از نار محبت الهی به شأنی مشتعل باشد که گمگشتگان به روشنایی آن راه را بیابند و افسردگان از حرارت آن به حرکت آیند و به شطر دوست توجه نمایند البهاء علیک و علیهم و علی الّذین آمنوا باللّه العزیز الحمید.

به نام خداوند بینا

ای علی کتابت حاضر و آنچه در او مسطور بود عبد حاضر لدی العرش معروض داشت قد سمعنا ندائک و اجبناک بهذا اللّوح البدیع ای علی وارد شد بر شما آنچه بر احدی وارد نه. دو نیّر انور که از افق آسمان عنایت الهی طالع و مشرق بودند به شومی بوم ارض صاد غروب نمودند ای علی غمام ظلم مرتفع شد و سیف اعتساف از غمد

ص ۹۰ ***

غرور بیرون آمد و وارد شد آنچه که سبب نوحه و ندبه و جزع و فزع ملأ اعلی و اهل ملکوت اسماء و سکّان فردوس گشت لعمر اللّه ما من شیء الّا و قد ناح ولکن به عنایت حق مسرور باش چه که فی الحقیقه به فضلی ظاهر که شبه آن در ابداع ظاهر نشده و خود به

کمال عجز و ابتهال این مقام بلند اعلی را از حق خواسته بودند بعد از رجوع از عراق به کمال عزّت و رفعت به عنایت الهی ظاهر بودند و در آخر عمر به آنچه محبوب جانشان بود فائز گشتند قد انزل اللّه فی مصیبتهم ما ذرفت به العیون و ذابت به الاکباد به شأنی از قلم اعلی ذکر ایشان جاری که جمیع مقرّبین و مرسلین این مقام را طالب و از حق طلب نموده و می‌نمایند البهاء علیک و علیهما و علی من انفق روحه قبلهما انّه لهو الکاظم فی کتابی العظیم. به اسرای ارض و متفرّقین در سبیل الهی و بازماندگان ایشان از قبل حق تکبیر برسان قل قد شربتم کأس البلاء من ایادی اعداء

ص ۹۱***

ربّکم مالک الاسماء انّه لهو الشّاهد السّمیع البصیر ثمّ اشربوا رحیق البقاء من ایادی عطاء ربّکم فاطر السّماء الّذی یذکرکم فی سجنه العظیم البهاء علیکم یا احبائی و الثّناء علیکم یا اودّائی من لدی اللّه محبوب العارفین و مقصود العالمین انّا نذکر فی آخر الکتاب ابنک الّذی سمّی بمحمد و نبشّره بالفرح بعد الاحزان انّ ربّک الرّحمن لهو الفضّال القدیم. در هر حال متمسّک به صبر باشید دنیا را به مثابه ظلّ زائل مشاهده کنید عنقریب معدوم و فانی شود آنچه باقی است ذکر الهی است که در کتاب او به اسم احباء نازل گشته طوبی لمن فاز و ویل للغافلین البهاء علیک و علی ابنک و علی صاحبک من لدن علیم خبیر.

هو الذّاکر العلیم

یا اهل العالم قد ورد علی خیر الامم ما ارتفع به نحیب البکاء بین ملأ الاعلی و من هذا المقام الکریم قد فعل الظّالمون بکاظم ما صاحت به الاشیاء و لطمت الحور علی وجهها فی مقرّها الرّفیع قد جعلوه اربا اربا فی سبیل اللّه تاللّه به

ص ۹۲***

تعطّرت الآفاق ولکنّ القوم فی حجاب مبین به سرت نسمته و ظهرت شریعة اللّه ربّ العالمین و به جرت سفینة محبة اللّه علی بحر الاسماء و لاح افق الوفاء یشهد بذلک الاشیاء فی هذا الکتاب المنیر ان اذکر الّذین استشهدوا فی سبیل اللّه بما ذکرهم ربّک الخبیر طوبی لمن تقرّب الیهم و توسّل بهم الی اللّه العلیم الحکیم. یا مهدی قد حضر لدی العرش ما ارسل الیک من افنانی انّ السّدرة تجیب افنانها انّه لهو السّامع المجیب یا افنانی ا ح ان احمد اللّه بما ایّدک علی عرفان بحر عرفانه و اقامک علی خدمته انّه لهو المقتدر الحکیم اینکه در فقره وجه و عدم اطلاع ابنین نورین ذکر نموده‌اند العمل الخالص یظهر نفسه و یفتح بابه آنچه به ایشان و اسم ایشان داده شود محبوب است. انّ الّذی ستر انّه علی معزل من العمل فاسئل اللّه ان یؤیّده علی ما یحبّ و یرضی انّ له الآخرة و الاولی اینکه در فقره وجوه ارض خاء و قسمت آن حسب الامر نوشته بودند مشاهده شد انّه یجزی من عمل فی سبَیله

ص ۹۳***

انّه لهو الفضّال الکریم. میرزا ابو الحسن نظر به اراده افنان به آن شطر توجه نماید من احبّ السّدرة له ان یحبّ افنانها اینکه نوشته بودند آنچه از ارض خاء نرسیده مطالبه نمی‌شود این فقره از سید اعمال محسوب شد جمیع دنیا را شأنی نبوده و نیست تا چه رسد به این امور جزئیّه فانیه لو علم النّاس ما غفلوا عنه لناحوا نوح الفاقدین لعمری لو اطّلعوا علی ما ستر الیوم عنهم لفدوا انفسهم و ما عندهم رجاء ذکری البدیع در باره علی اصغر خ ا نوشته بودند لوح امنع اقدس از سماء عنایت نازل و ارسال شد ان‌شاءالله از لئالی معانی که در بحور کلمات الهی مستور است قسمت برند یا افنانی لسان قدم در نطق و بیان و قلم رحمن در کل احیان در حرکت و جریان ولکن اَین من یسمع و یری من آیات ربّه الکبری کل الخیر لمن اقبل الی مالک القدر و المنظر الاکبر و کل الویل لمن اعرض و کفر. آنچه در امورات علی قبل اکبر الّذی

ص ۹۴***

صعد الی اللّه توجه نموده‌اند و بنمایند عند اللّه مکنون و مخزون خواهد بود لوح مزیّن به خاتم مخصوص جناب افنان ح س علیه بهائی ارسال شد ان‌شاءالله به آن فائز شوند و در کل احیان از کوثر عرفان حضرت رحمن بیاشامند و ساقی آن باشند بالحکمة و البیان اما در باره حرف الف و س آنچه از قلم اعلی نازل حق لا ریب فیه و اما در فقره دَین سلطان الشّهدا آنچه حضرت افنان مصلحت دانند عمل نمایند لدی اللّه مقبول است ولکن بعد از اطلاع بر دفتر و ما فیه انّه لهو المبیّن العلیم الحکیم آنچه از وجوه ارض خاء باقی مانده مخصوص فقرای این ارض معین شده برسد و برسانند.

هو الباقی الدّائم

انّا توجّهنا بسمعنا الی ممالک الالف سمعنا نعیب غراب الظّلم و نعیق من قام بالاعتساف قد حکم الباقر علی اصفیاء اللّه و امنائه و انّه سمّی بالذّئب من قلم اللّه مالک الایجاد و الرّقشاء ایّدته فی القتل بل بها اسّس بنیان الظّلم ویل لها و للّذین اخذوها اماماً لانفسهم

ص ۹۵***

من دون بیّنة من لدی اللّه ربّ الارباب قد لدغت کبد الرّسُول و ظنّت انّها ظهرت الاسلام اخذت اموالهم و سفکت دمائهم من دون ذنب و بینة کذلک قضی الامر علی الّذین بهم انار افق العرفان انّا بیّنّا لک ما ورد علی اصفیاء اللّه لتعرف الّذین ظلموا فی یوم فیه ارتفع صریر القلم الاعلی و نطق لسان العظمة الملک للّه الواحد المختار. و اینکه در باره جزوهٔ مرثیه که ضلع جناب آقا میرزا ابو طالب علیه و علیها ٦٦٩ مرقوم و ارسال داشته بودید در وقتی از اوقات در ساحت اقدس تمام آن ورقه عرض شد قوله عزّ کبریائه طوبی لها ثمّ طوبی لها بما رثت فی مصیبة رثی فیها لسان العظمة و ناح بها اهل سرادق العزّة. ای زین از لسان مظلوم آن ورقه را تهنیت بگو و بشارت ده که آنچه در مصیبت نورین نیّرین انشا نموده لدی العرش مقبول و به اصغای جمال قدم فائز شد اجرها علی الّذی ایّدها و

ص ۹٦***

انطقها انّه خیر مجزی انّه لهو الغفور الکریم انّا نکبّر من هذا المقام الاعلی و المقرّ الاسنی علی وجه من ذکرناه من قبل و ایّدناه علی عرفان نفسی و اصغاء آیاتی الّذی سمّی بابی طالب فی کتاب الاسماء و کان من الذّاکرین انّا ارسلنا الیه الواحاً من قبل لا یعادل بواحد منها ما خلق فی الارض یشهد بذلک کلّ مقبل بصیر بشّره بذکری ایّاه ثمّ ارسل الیه ما انزلناه فی هذا الحین قل لا تحزن من شیء ان افرح بایام اللّه و قل لک الحمد یا الهی بما عرّفتنی یومک الّذی غفل عنه اکثر عبادک ای ربّ ایّدنی علی حفظ ما اعطیتنی بجودک ثمّ اشربنی کوثر الاستقامة فی امرک انّک انت الکریم ای ربّ قدّر من قلمک الاعلی ما ینفعنی فی الآخرة و الاولی انّک انت المقتدر القدیر.

هو الاقدس الاعظم الابهی

قد سمع المظلوم ندائک و ینادیک بندائه الاحلی بین الارض و السّماء و یقول یا ابراهیم قد رجع حدیث النّار

ص ۹۷***

و احترق بها خلیلی فی ارض الصّاد الّذی اشرق من افق الوفاء بحبّ اللّه المهیمن العلیم الحکیم و تجدّد حدیث الذّبح و الذّبیح ما رجع من مشهد الفداء و انفق روحه فی سبیل اللّه ربّ العالمین قد اخذ اللّه الّذی ظلم و سوف یأخذ الّذین جادلوا بآیاته و کفروا ببرهانه الظّاهر المبین هنیئاً لک بما شربت رحیق الوحی من ید عطاء ربّک الکریم و قد ندنت حول النّار الی ان دخلت و اشتعلت بنار اللّه المهیمن العزیز الحمید طوبی لمن سمع ندائی و طار فی هوائی و انجذب من حفیف سدرتی و هدیر حمامتی الّتی تنطق انّه لا اله الّا هو المقتدر القدیر انّا وجدنا عرف حبّک و رأیناک مقبلاً الی افقی الاعلی ذکرناک بهذا الکتاب الّذی اذا نزّل من ملکوت امر ربّک خضعت له کتب العالم کلها طوبی لمن اقبل و شکر و ویل للمعرضین ان اشکر اللّه بما اسمعک صریر قلمه و ذکرک بما یبقی به اسمک فی ملکوته العزیز المنیع اذا فزت بکتابی و اسکرک خمر بیانی

ص ۹۸***

ولّ وجهک شطر سجنی و قل لک الحمد یا ایّها المظلوم الفرید و لک الثّناء یا من باسمک ماج بحر الحیوان فی الامکان و نطقت الاشیاء الملک للّه العلیّ العظیم نسئل اللّه بان یجعلک مستقیماً علی هذا الامر الّذی به زلّت الاقدام الّا من شاء اللّه الفرد الخبیر.

هو الاقدس الاعظم الابهی

ذکر من لدنّا لمن فاز بعرفان اللّه ربّ العالمین قد حضر کتابک و اجبناک فی ایام فیها اضطرب هیکل العدل من سطوة الظّلم و ناح الرّوح الامین علی مقام رفیع هذا یوم فیه ناح روح الامر بما اکتسبت ایدی الظّالمین قد افلت شمس الوفاء من افق الصّاد طوبی لمن ذرفت عیناه ویل للغافلین انّک توکّل علی اللّه ثمّ اشکره بما اقبل الیک من هذا الافق الاعلی و انزل لک ما تضوّع به عرف العرفان بین السّموات و الارضین کذلک طلع نیّر البیان من افق فم ربّک الرّحمن لتشکر و تقول لک الحمد

ص ۹۹***

یا اله العالم و لک الثّناء یا مقصود العارفین. اشعار جناب آقا میرزا زین العابدین علیه ٦٦٩ که مطرّز و مزیّن به ذکر نورین نیّرین بود در ساحت اقدس عرض شد هذا ما نطق به مَن عنده فصل الخطاب فی الجواب طوبی لک یا من نطقت بذکر من انار به افق الوفاء فی ملکوت الانشاء و طوبی لکل ناطق نطق بذکر الحاء و الحاء یا زین العابدین ان استمع ما یذکرک ربّ العالمین فی هذا القصر المبین لعمری لو تجد لذّة بیانی لیأخذک الفرح علی شأن لا تکدّرک الاحزان و یفتح بصر فؤادک علی شأن تری النّورین فی الافق الاعلی و المقام الابهی و الذّروة العلیا و الغایة القصوی و تقول لک الحمد یا الهی و اله العالم و لک الثّناء یا محبوبی و محبوب الامم اشهد انّک خلقتهما و عزّزتهما و نصرتهما و رفعتهما الی ان فدیتهما فی سبیلک و ما اردت لهما الّا ما عجزت عن ذکره

ص ١٠٠ ***

اقلام الامکان و لا تحویه اوراق الزّمان انّک انت المقتدر المتعالی العلیم الحکیم. اگر دوستان نزد خلق ذلیلند نزد حق بسیار عزیز و زود است که آفتاب عزت از افق عالم مشرق و لائح مشاهده شود در قرون قبل و آنچه در او حادث شده تفکر نمایید به یظهر لک ما ظهر من لسانی البدیع جمیع عالم و آنچه در اوست به کلمه‌ای از کلمات حق معادله ننماید چه که عرف آن کلمه لازال در هبوب و تضوّع است مکافات هیچ عمل خالصی محو نشده و از نظر نرفته و نخواهد رفت عنده علم کل شیء فی کتابه و انّه لهو المعطی الکریم بغضا و عناد و ضرّ خلق قابل ذکر و لایق اعتنا نبوده در دنیا که محل این حوادث است مشاهده نما که در هر حین به کلمه انظروا فنائی ناطق دنیا را به مثابه کتاب ملاحظه کن در هر حین کلمات او را محو اخذ نماید چنانچه هر بصیری مشاهده می‌نماید و اما کلمات الهی را مقامی است او را محو اخذ ننماید و فنا نزدیکی نجوید

ص ١٠١ ***

طوبی لک و للّذین ینظرون الاشیاء بعینی و اقتصروا امورهم علی تبلیغ امری بالحکمة الّتی انزلها الرّحمن فی الکتاب.

هو المشرق من افق سماء البیان

یا علی قد حضر کتابک الّذی ارسلته الی محمّد قبل علی علیه بهائی و قرئه عبد الحاضر لدی العرش انّ ربّک لهو السّمیع المجیب ان احفظ وصایا ربّک انّا ذکرناک من قبل و قبل القبل و نذکرک فی هذا الحین و نکبّر من شطر سجنی الاعظم علی احبائی الّذین فازوا بایامی و اعترفوا بسلطانی و اقرّوا بما شهد الله انّه لا اله الّا انا المهیمن العزیز الکریم. باید جمیع احباب از رحیق بیان به شأنی مسرور مشاهده شوند که کدورات عالمی که به مثابه سراب مشاهده می‌شود آن نفوس را از ذکر مالک مآب منع ننماید قل خذوا کأوس الانقطاع بقوّة من عندنا ثمّ اشربوا منها بذکری البدیع. ندای الهی همیشه مرتفع است باید دوستانی که از صحبای بیان نوشیده‌اند و به افق رحمن متوجهند همیشه اوقات متذکر باشند و به نار محبت

ص ١٠٢ ***

مشتعل جمیع نفوس مقبله موقنه را از اناث و ذکور و صغیر و کبیر به نفحات کلمات منزل آیات مسرور دارید ان یا خداداد انّا نکبّر علی وجهک من هذا المقام البعید لتشکر ربّک الذّاکر النّاطق العلیم الحکیم. و همچنین شاهوردی و عزیز در ساحت اقدس مذکورند و به طراز ذکر مزیّن و مخصوص هر یک آیات بدیعه منیعه نازل و در همین کرّة ارسال شد ان‌شاءالله کل به عنایة الله فائز باشند و به انوار شمس حقیقت منور البهاء علیک و علیهم و علی الّذین فازوا بهذا الامر الّذی به زلّ قدم کلّ عالم و اضطرب کلّ عارف الّا من شاء الله ربّ من فی السّموات و الارضین. دوستان تازه الحمد لله موفقند و ان‌شاءالله مفاتیح خیرات واقع خواهند شد یا علی ورقه ارض صاد را تکبیر برسان و به عنایات الهی مسرور دار باید اهل آن ارض از همه جهت در خدمت ایشان کوتاهی نکنند چه که از بقیه آل صادند در آن ارض از قبل مخصوص او

ص ١٠٣ ***

لوحی نازل و ارسال شد لعمر الله انّ العاقبة لها و لها حسن ختام انّ ربّک لهو العزیز العلّام و الحمد لله مالک الانام قال عزّ کبریائه خذ القلم و اللوح و اکتب له ما یکلّم به مکلّم الطّور فی هذا المقام الّذی سمّی بالاسماء الحسنی فی کتاب الاسماء و بسماء هذه السّماء فی الصّحیفة الحمراء لیفرح بذکر ربّه السّمیع البصیر انّا ذکرنا فی اکثر الالواح هذه الارض بالسّجن الاعظم فلمّا انتشر هذا الذّکر زیّنّاها باسماء اخری انّ ربّک لهو المقتدر القدیر قل هذا یوم فیه ینادی کلّ الاشیاء بانّ السّجن لله مالک الاسماء تعالی هذا المقام الاعظم الّذی

تحیّر منه العالم انّ ربّک لهو المبیّن المليح يا نبيل قد اخذنی الفرح اذ سمعت ما بقی لک محلّ فی الارض و اخذنی السّرور اذ رأيتک مطروداً باسمی بين عبادی لعمر اللّه لسان الفَضل يذکرک و يذکر ما ورد عليک فی سبيله المستقيم انّه

ص ١٠٤ ***

اختار لک ما اختاره لنفسه تفکّر فی ما ورد عليه من جنود الظّالمين و قل لک الحمد يا اله العالم و مالک القدم بما قرّبتنی و علّمتنی و عرّفتنی و اشهدتنی و انطقتنی بثنائک فی يوم فيه تزعزع کلّ اساس متين کبّر من قبلی علی وجوه احبائی و بشّرهم بذکری و عنايتی و ذکّرهم بما انزله قلمی الاعلی فی الواح لم يحصيها احد الّا اللّه ربّ العالمين انّا نوصيهم بحبّ العالم و بما يرتفع به امر اللّه الملک العزيز الحميد وصّ عبادی باخلاق و ما امروا به فی کتابی العظيم قل لا تجعلوا دين اللّه سبباً للنّزاع و الجدال تاللّه انّه نزّل لاتّحادکم و اتّفاقکم يشهد بذلک لسان العظمة فی مقامه الکريم قل تاللّه قد ظهر امّ الکتاب و انّه ينطق من اعلی المقام انّه لا اله الّا انا العليم الحکيم. جميع نفوسی که اليوم از رحيق مختوم به اسم قيّوم آشاميده‌اند لدی العرش مذکورند کل را از قبل مظلوم تکبير برسانيد و آگاهی دهيد اکثر از ناس غافلند و از

ص ١٠٥ ***

عرفان يوم اللّه علی ما هو حقّه محروم. در هر ارض که وارد می‌شوند بايد ماء حيوان باشند از برای تشنگان و مصباح منير باشند از برای نفوسی که در ظلمات ظن از عين وهم نوشيده‌اند وصيت می‌نماييم کل را به اخلاق پسنديده ان اشعل القلوب بنار حبّی ثمّ اذکرهم بذکری الجميل. بگو ای عباد بحر بخشش ظاهر شد و آفتاب دانش اشراق نموده مذهب الهی که علت اتحاد اهل عالم است او را سبب اختلاف مکنيد يا نبيل اگر ناس به آنچه ظاهر شده مطلع شوند جميع به افق اعلی توجه نمايند و از غير او خود را فارغ و آزاد مشاهده کنند بگو در بأساء و ضرّاء به حق اقتدا نماييد و به حبل صبر و اصطبار متمسک باشيد ملاحظه در اسم حاء و حاء نماييد مع آنکه در ظاهر ظاهر به حق نسبت داشتند و امر باطن که معلوم و واضح است و رقشا و ذئب به کمال ظلم در اطفاء آن دو نور کوشيدند تا آنکه به درجه بلند ارجمند شهادت فائز گشتند و حق

ص ١٠٦ ***

تعالی شأنه و عظم اقتداره و جلّت عظمته از قدرت باطنيّه گذشته بر حسب ظاهر ظاهر قادر بر قصاص بود مع ذلک جميع را به صبر و اصطبار امر فرموديم چه که نظر به تربيت عالم و مقام ديگر است در اين کلمه بديعه مليحه که در چند موضع از قبل از قلم اعلی جاری شده تفکر نماييد می‌فرمايد ليس الفخر لمن يحبّ الوطن بل لمن يحبّ العالم. انسان از برای فتنه و فساد و نزاع و جدال خلق نشده لعمری قد خلق لامر عظيم اين مقامات اگر به تفصيل ذکر شود الواح کفايت آن ننمايد يا محمد کن لاراضی الوجود فراتاً و لمن ضلّ هادياً و لکل مکروب فرحاً بايد به اعانت الهی سبب اشتعال محبت حق در افئده اهل عالم شويد. بر افروز نار محبت به اسمش تا کل به حرارت آن فائز شوند کمال سعی و اجتهاد در اتحاد احباب مصروف داريد بسيار حيف است نفوسی که در سبيل الهی حمل شدائد نموده‌اند و محلّ شماتت اهل عالم گشته‌اند

ص ١٠٧ ***

به خود مشغول شوند و از مقصود محجوب مانند. قل تاللّه انّ الخير عن ورائکم و الفضل امام وجوهکم ايّاکم ان تمنعوا انفسکم عمّا قدّر لکم فی کتاب مبين طوبی لوجوهکم بما توجّهت الی المحبوب و لآذانکم بما سمعت ندائه و لقلوبکم بما اقبلت الی اللّه و لعيونکم بما رأت آياته و لايادیکم بما اخذت الواحه و لارجلکم بما مشت علی سواء الصّراط يا ملأ الاصفياء ان اعرفوا مقاماتکم و شئونکم و مراتبکم لدی اللّه موجدکم و خالقکم و رازقکم و محبوبکم و محييکم و نوصيکم فی آخر القول بالحکمة الّتی انزلها الرّحمن فی اکثر الالواح. البهاء عليک و عليهم من لدی اللّه مالک المبدء و المآب. تحرّک ملکوت البيان و نطق لسان الرّحمن يا علی قبل اکبر بشنو ندای مظلوم را و بايست بر خدمت امر ايستادنی که مقدس باشد از شئونات دنيا هميشه در ظلّ عنايت حق بوده‌ای و در کتاب الهی مذکوری بايد به اموری قيام نمايی که سبب

ص ١٠٨ ***

ارتفاع امر اللّه و تألیف قلوب شود من یخضع للّه یرفعه اللّه بالحقّ قسم به آفتاب محبت الهی که از مشارق قلوب اصفیا مشرق است که اگر نفسی عملی از او ظاهر شود آن عمل به مثل ستاره سحرگاهی در آسمان علم الهی مشرق و لائح است به گوش جان صریر قلم رحمن را بشنو و قیام نما بر آنچه سبب علوّ و سموّ امر اللّه است و بعد ثمرات آن را مشاهده نما کذلک یخبرک الخبیر و یعلّمک العلیم تحت لحاظ عنایت بوده‌ای و ان‌شاءاللّه خواهی بود جهد نما تا اغیار را مجال اعراض و اعتراض نماند و مصباح محبت و فلاح به دهن حکمت مابین اخیار روشن و منور باشد ان اعمل بما امرناک من قبل و فی هذا اللّوح لتری عنایة ربّک الغفور الکریم و ربّک المحصی العلیم کن ناظراً الی افق امری و عاملاً بما فاز برضائی لیتضوّع منه عرف قبولی کذلک یامرک هیکل ظهوری من مقامه العزیز المنیع در جمیع احوال مراقب امر اللّه باشید بعضی از نفوس نظر به هواهای نفسانیه

ص ۱۰۹ ***

سبب اختلاف شده و می‌شود و امر اللّه را دست‌آویز قرار داده و می‌دهند یفعلون ما تأمرهم به اهوائهم و ینسبونها الی اللّه العلیم الحکیم کم من دم سفک فی هذا السّبیل و کم من رؤُس ارتفعت علی الاسنّة فی هذا الامر البدیع قل یا قوم ان انصفوا باللّه و لا ترتکبوا [پاک شده] امر ربّکم العزیز العظیم. بایست به کمال استقامت و ذکر نما به کمال روح و ریحان شاید بعضی متذکر شوند و از هوای خود بگذرند و به مالک عرش و ثری راجع گردند انّه یعلم و یستر و هو الستّار الحکیم. یا علی اکثری در غفلتند و سکر مشتهیات نفسانیه آن نفوس را از شطر احدیّه منع نموده فاسئل اللّه ربّک بان یعرّفهم صراطه المستقیم و یؤیّدهم علی ما ینبغی لایام اللّه ربّ العالمین ثمّ اعلم قد حضر العبد الحاضر لدی العرش و عرض ما نطق به لسان حبّک فی ثناء اللّه و ذکره انّا سمعناه فضلاً من عندنا و اجبناک بلوح ینادی باعلی النّداء و یهدی النّاس الی صراط اللّه العزیز الحمید قل یا قوم اجیبوا داعی اللّه بینکم

ص ۱۱۰ ***

و لا تتّبعوا الّذین یعترفون بما اعترف به اللّه بالقول و ینکرونه بالعمل انّ ربّک لهو الشّاهد السّمیع ان‌شاءاللّه موفق شوی بر آنچه سبب تذکر ناس و هدایت ناس و اقبال ناس و تقدیس و تنزیه ناس است ان افرح بهذا الذّکر و قل لک الحمد یا محبوب العالم و لک الثّناء یا مقصود الامم اسئلک بان تؤیّدنی علی ذکرک و خدمة امرک علی شأن لا یمنعنی ما یری فی مملکتک و ما لا یری فی بلادک ای ربّ فالهمنی ما یجعلنی خالصاً لحبّک و ناصراً لامرک و منقطعاً عن دونک انّک انت المقتدر المتعالی العلیم الخبیر یا علی قبل اکبر انّ مالک القدر اراد ان یذکر ارض الصّاد الّتی فیها نصبت رایة محبّة اللّه طوبی لها و لمن توجّه الیها خالصاً لوجهی و زار فیها ودیعتی و امانتی کذلک نطق لسان عنایتی علی سدرة فضلی و انا الفضّال یا ارض الصّاد ان اشکری ثمّ افرحی بما رفعک اللّه الی مقام سوف تشار بالبنان من کلّ الجهات انّ الفضل

ص ۱۱۱***

بیده یعطی من یشاء من خلقه انّه لهو المقتدر علی ما یشاء لا اله الّا هو الغنیّ المتعال طوبی لک و لاهلک الّذین وجدوا عرف قمیص اللّه و ذاقوا مرّ البأساء و الضّرّاء فی سبیله لعمری انّهم من الّذین یذکرهم اهل الفردوس الاعلی و یثنیهم کلّ ذی لسان نطق بالحقّ فی اللّه مالک المآب. یا اهل الصّاد انتم الّذین ترکتم الاوطان فی حبّ الرّحمن اذ عوی فیکم الذئب و تحرّکت الرّقشاء بنفاق و ضلال. یا حیدر انّا اظهرناک و عرّفناک و علّمناک و سقیناک رحیقی الّذی انزله الرّحمن فی الفرقان قد وصفه اللّه فی الصّحف و الکتب و الزّبر بلسان اصفیائه من قبل فلمّا فکّ ختمه باصبع القدیر اعرض عنه کلّ غافل و اقبل الیه المخلصون بوجوه نوراء تبارک مالک الاسماء الّذی اظهره و اختصّه لمن اجاب نداء ربّه بخضوع و اناب قد سمعت من الاعداء ما ناح به الملأ الاعلی ان استمع فی هذا الحین ما یذکرک مالک الاسماء فی هذا المقام الّذی یطوفه المخلصون فی کل الاحیان

ص ۱۱۲***

کذلک قذف لک من بحر عنایتی لئالی رحمتی ان اجمعها باسمی ثمّ اشکر ربّک فی العشیّ و الاشراق یا حسن قبل علی قد شهد بمظلومیتکم اهل الفردوس و اهل حظائر القدس الّذین کرّم اللّه وجوههم عن الجهات هم الّذین جعلوا خضوعهم و خشوعهم و اذکارهم کلها للّه ربّ الارباب قد ناح لمصائبکم اهل مدائن الاسماء یشهد بذلک فاطر السّماء الّذی تجلّی علی العالم بالاسم الاعظم و نطق بما نسفت به الجبال تفکّر فی فضل ربّک ثمّ اشکره بشکر تنجذب به القلوب و تطیر به الارواح. اسامی نفوسی که در مکتوب شما بود عبد حاضر تلقاء عرش

عرض نمود و مخصوص هر یک آیات بدیعه منیعه از سماء مشیت مالک احدیه نازل یا علی قبل اکبر آن نفوس جمیع تلقاء عرش مذکورند و در کتاب الهی از قلم جلی مسطور بعضی از آن نفوس صاحب الواح متعدده بودند که از قبل به اسم ایشان نازل و ارسال شد مشرق وحی

ص ۱۱۳***

و مطلع کتب شهادت داده بر مصائب ایشان فی سبیل الله کلمه الهیه و حروف صحیفه مستوره گواهی داده بر آنچه بر ایشان لحبّ الله وارد شد قسم به جان محبوب که در این لیل ثانی ماه مبارک رمضان به ابدع بیان دوستان را ذکر می‌فرماید اگر به رشحی یا به قطره‌ای از بحر عنایت که نسبت به ایشان ظاهر شده ملتفت شوند بیم آن است که از فرح هلاک گردند حال باید تمام جهد را مصروف بر این دارند که این مقام اعظم اعلی از دست نرود و باقی بماند نار غفلت و نافرمانی البته نهال‌های عمل را بسوزاند بعد از واقعه ارض صاد کل به طراز غفران مزیّن و به عنایت مخصوصه حق تعالی فضله و تعالی کرمه و تعالی کبریائه فائز حق منیع شاهد و گواه است اگر فی الجمله تفکر در عنایات الهیه نمایند هرگز محزون نشوند و خود را مهموم نیابند اشیای متلوّنه و زخارف دنیای فانیه حجاب شده و ناس را از مشاهده منع نموده و الّا جمیع

ص ۱۱٤***

به کمال فرح و انقطاع به افق مالک ابداع توجه نمایند قد توجّه وجه مالک الایجاد الی وجوه اهل الصّاد الّذین نبذوا کتب الظّنون و الاوهام و اخذوا ما نزّل من لدی اللّه مالک الرّقاب و یکبّر علی وجوههم و یذکرهم بذکر اذا ظهر من سماء مشیّة ربّه سجد له امّ الاذکار بشّرهم بذکری و رحمتی و عنایتی ثمّ اذکرهم من قبلی انّ ربّک لهو العزیز الغفار. ان‌شاءالله باید جمیع اصفیا بما یرتفع به امرالله قیام نمایند و عامل شوند تفکر نمایید الیوم کدام یک از اعمال سبب ارتقای عباد و ارتفاع امر است نزاع و جدال و فساد در اکثر از الواح منع شده و این کلمه مبارکه از سماء اراده از قبل نازل: نصرت امرالله به سیف حکمت و بیان است نه به سیف حدید و دون آن. امثال این بیانات در آیات الهی بسیار است ان‌شاءالله صاحبان ابصار دیده و دانسته‌اند در این صورت باید اهل حق تفکر نمایند که الیوم چه کشف حجاب‌های خلق نماید و سبب علوّ و سموّ امر الهی گردد یا علی

ص ۱۱۵***

در آنچه از قلم جاری شده تفکر نما با زندگی خود را فدای سبیل حق کن این شهادتی است که به قلم و لسان و بیان و الواح منتهی نشود اسم حاء علیه من کل بهاء ابهاه به این شهادت کبری فائز شد قبل از شهادت ظاهره چه که از خود به هیچ وجه اراده و مشیت و خیالی نداشت جمیع این مراتب را فدای دوست نمود و بعد هم به شهادت ظاهره فائز شد و جان را در ره محبوب حقیقی نثار نمود افسر حیات از سر برداشت و بر قدم دوست نثار نمود طوبی لمن عرف هذا المقام و طوبی لمن وجد عرف بیان الرّحمن. هر نفسی فی الحقیقه خود را به حق سپرد و در سبیل حق از خود فانی شد او ملاحظه شأن و مقام و ننگ و نام خود را ننماید و ناظر به امر اللّه و ما یثبت به حکمه شود اقسم بشمس بیانی من فاز بما نطق به قلمی انّه ربح فی کلّ عالم من عوالمی ایاکم ان یمنعکم شیء عن سبیلی المستقیم. کل باید به کمال جهد تحصیل کلمه رضا نمایند ناس جاهلند و هم غافل مبیّن لازم است و اگر آن مبیّن به امر حق عامل شود البته نور بیانش عالم را منور نماید و امم را به شطر قدم کشاند

ص ۱۱٦***

یا علی چون نصرت امر را حق جلّ جلاله و عظم کبریائه مقدس نموده از نزاع و جدال و سلّ سیف و امثال آن لذا باید به حبل اعمال طیّبه و اخلاق روحانیه تشبّث نمود اگر نفسی لله به آنچه ذکر شد عمل نماید البته در عالم اثر کند و خرق حجبات غلیظه نماید چه که آنچه را حق سبب و علت نصرت و ارتفاع امر قرار فرمود نافذ و مؤثّر است یشهد بذلک کل عالم بصیر باید به کمال حکمت رفتار نمایید و در هیچ حال او را از دست ندهید لا تطمئنّوا من کلّ مدع و لا تصدّقوا کل ناطق و لا تظهر المستور لکل خاضع. بعضی از نفوس به کلمه‌ای اقبال می‌نمایند و به کلمه‌ای اعراض. در تبلیغ به کلماتی تکلّم نمایید که حرارت محبت الهی از او ظاهر باشد اگر سامع مشتعل شد و به رحیق استقامت فائز گشت به تدریج ادراک می‌نماید آنچه از او مستور است قلم اعلی به عبارات مختلف ذکر حکمت و مراتب آن را نموده و می‌نماید تا کل از او قسمت برند و نصیب بر دارند.

ص ۱۱۷***

هو المبیّن العلیم

قد مضت ایام الفرح و الابتهاج و اتت ایام الاحزان بما غاب نجم الایقان من سماء العرفان بذلک صاحت الحصات و ذابت اکباد ملأ الاعلی و بکت الاشیاء و اضطربت ارکان الوجود و تزلزلت قوائم البیت و ناح المقرّبون فی اعلی المقام انّ الحسن انفق روحه و الحسین ما عنده فی سبیل اللّه مالک الملک و الملکوت و سلطان الوجود و الجبروت و من قبلهما اسمی الکاظم الّذی استشهد فی هذا الامر و ناحت فی مصیبته سدرة المنتهی و اهل الفردوس فی العشیّ و الاشراق یا قلم الاعلی وجّه وجهک من الصّاد الی الخا و زر شهدائی من قبلی باللّه لو تتفرّس فی کلّ ارض لتجد فیها عضواً من اعضائی الّذی قطع فی سبیلی حبّاً لجمالی و بذلک صاح قلمی و ناح هیکل عظمتی و بکت عیون عنایتی و صعدت زفراتی و نزلت عبراتی و احترق قلوب اصفیائی و حنّت افئدة اولیائی یا قلمی هذا یوم ینبغی ان یرتفع فیه صریرک

ص ۱۱۸***

و نحیب بکائک بما ورد علی المظلوم و اولیائه من مظاهر الظّلم و الاعتساف و مطالع الغفلة الّذین ما فازوا برحیق الانصاف فی هذا الیوم الّذی تنوّرت الآفاق من هذا الاشراق نح یا قلمی لغربتی و بلائی و صح لمظلومیتی و مظلومیة احبائی اذا قصدت ارض الخا و تقرّبت الیها و وجدت نفحاتها قم تلقاء رمس المجید و زره بما ذکره العزیز الحمید و قل: جوهر عرف تضوّع من قمیص رحمة ربّنا العلیّ الابهی علیک یا ایّها المقبل الی الافق الاعلی و النّاطق بثناء مالک الاسماء فی ملکوت الانشاء اشهد انّک خرقت الحجاب و اخذت الکتاب و آمنت بالعزیز الوهّاب فی یوم فیه وضع کلّ ذات حمل حملها و قام النّاس لمالک العرش و الثّری انت الّذی ما منعتک الحجبات عن منزل الآیات و لا السّبحات عن هذا الامر الّذی خضعت له البیّنات انت الّذی ما منعتک فی اللّه لومة لائم و لا شماتة مشمت قد نبذت العالم و اخذت ما انزله مالک القدم و سلطان الامم اشهد انّک طرت

ص ۱۱۹***

بقوادم الایقان الی افق الرّحمن الی ان دخلت سجن المظلوم و زرت ربّک المهیمن القیّوم و رأیت ما منع عنه الکلیم و سمعت ما لا سمعه الحبیب و شربت رحیق الوصال و فزت بمقام القدس و القرب و الجمال انت الّذی وجدت حلاوة النّداء و سمعت خریر کوثر البقاء و حفیف سدرة المنتهی اذ کنت قائماً تلقاء ربّک مالک الاسماء و فاطر السّماء طوبی لک یا ابا بدیع و لابنک الّذی به تزلزلت ارکان الجبت و انکسر ظهر الاصنام الّذی یمشون باثواب العلماء بین ملأ الانشاء قد شهد الحقّ المنیع باقبالک و قیامک و نصرتک و استقامتک و ایقانک و اطمینانک انت الّذی ما خوّفک الالوف و ما منعک سلیل السّیوف فی یوم فیه صفّت الصّفوف لاطفاء نور الظّهور و ناحت قبائل الارض و ظهرت الفزع الاکبر بین البشر نعیماً لک و لابنک طوبی لکما بما فزتما بشهادة اللّه فی هذا اللّوح الّذی اشرقت من افق سمائه شمس کلمة انّنی انا اللّه ربّ العالمین. ان یا جمال القدم

ص ۱۲۰ ***

مّر القلم ان یذکر عظیمک الّذی کان معک فی خباء ذلّک و سرادق مجدک و کان فی الصّباح و المساء حاضراً امام وجهک ساجداً لطلعتک و خاضعاً لسلطانک و متمایلاً بارادتک و متحرّکاً بمشیتک هو الّذی اسمعته ندائک و اریته جمالک و اسکنته فی جوار رحمتک و سقیته کوثر وحیک و شرّفته بظهورات فضلک و شئونات رحمتک و فوّضت الیه سقایة بیتک الحرام بین الانام طوبی لمقبل اقبل الیک و لزائر قصد مضجعک و زارک بما انزله الرّحمن فی حقّک انت الّذی اسلمت الرّوح لوجه ربّک و کنت معه من قبل فی ارض السّرّ و اخترت الغربة حبّاً لنفسه و هاجرت معه الی ان دخلت السّجن فی هذا المقام الکریم الّذی تنوّر بانوار العرش العظیم سبحانک یا مالک الاسماء و فاطر السّماء اسئلک ببحر علمک و سماء حکمتک بان تقدّر لمن زار احبّتک اجر من فاز بخدمتک و طهّرهم عن کلّ ما لا ینبغی لامرک ثمّ اغفرهم بجودک و

ص ۱۲۱***

فضلک ثمّ اکتب لهم من قلمک الاعلی خیر الآخرة و الاولی انّک انت ربّ العرش و الثّری و انّک انت المقتدر القدیر.

هو العزیز العظیم

قد فاح مسک المعانی و لم یجده الّا من تمسّک بالحقّ معرضاً عن کلّ باطل بعید تالله قد رجع حدیث الفدی فی ارض الطّف ولکنّ القوم فی فرح عظیم سوف یبدّله الله بالحزن الاکبر انّه لهو المقتدر القدیر یقتلون الحسین و ینوحون علیه تبّاً لقوم منعهم الهوی عن الافق الاعلی و غرّهم الشّیطان علی شأن غفلوا عن الله ربّ العالمین ینوح من اعمالهم محمّد رسول الله فی اعلی الجنان یشهد بذلک من ارسله بسلطان مبین انّا ذکرنا لک رشحاً من بحر اعمال الّذینهم حاربوا الله و اصفیائه لتطّلع و تکون علی بصیرة من الله العزیز الحمید.

به نام خداوند بی‌مانند

یا محمد قبل صادق از پرتو انوار آفتاب ظهور عالم منوّر ولکن اهل حجاب از او غافل و محجوب ذکر این یوم مبارک

ص ۱۲۲***

در اکثر کتب الهی مذکور و جمیع هم منتظر ولکن چون صبح دمید و نسمةالله مرور نمود کل را در خواب مشاهده نمود الّا من شاءالله. خمر غرور ناس را از آفتاب ظهور منع نموده ملاحظه در نفوسی که به اسم حق معروف و معزّزند نمایید در لیالی و ایام به ذکر مالک انام مشغول و در مساجد و معابد به ثنای الهی ناطق ولکن چون بحر ظهور هویدا و طلعت موعود از خلف سحاب ظاهر کل به اوهامات خود متشبّث و از او ممنوع و کاش به این مراتب اکتفا می‌نمودند بل زخارف خلق را بر آیات حق ترجیح دادند و ظنون و اوهام را بر آفتاب علم و یقین مقدم داشتند بئس ما عملوا فی الحیوة الباطلة سوف یأخذهم الله عدلاً من عنده انّه لهو المقتدر القدیر. امروز میزان الهی بر صورت کلمه بلی ظاهر هر نفسی به آن فائز شد اعمالش به طراز قبول فائز و از علّیین محسوب و هر که محروم ماند از اهل سجّین مذکور لعمر الله من اقبل و عرف و آمن انّه من اهل الصبر

ص ۱۲۳***

فی المنظر الاکبر یشهد بذلک مالک القدر فی سجنه العظیم من اعرض لا یصدق علیه حکم البصر و السّمع و الفؤاد قد شهد بذلک مالک الایجاد فی یوم المعاد ولکنّ النّاس فی وهم عجیب ان افرح بما فاز ندائک باصغاء مالک الاسماء و اجابک بهذا اللّوح المبین قد سمعنا ضجیجک و صریخک و حنین قلبک فی فراق الله ربّ العالمین و سمعنا ما رثیت به فی اسمی الحاء انّ ربّک لهو السّامع المجیب طوبی له و لاخیه و لمن سعّی بکاظم هم الّذین ما منعهم ضوضاء الخلق عن الحق و شربوا رحیق الاستقامة من ایادی عطاء ربّهم الغفور الکریم یا اسمی الحاء لعمر الله قد ناح بما ورد علیک اهل الفردوس الاعلی و صاح قلم الابهی فی البکور و الاصیل طوبی للسان نطق بذکرک و لقلب توجّه الیک و لزائر حضر امام رمسک و لقاصد قصد مقامک و زارک بما نطق به لسان العظمة فضلاً من عنده و هو الذّاکر العلیم. الحمد لله آن جناب مؤیّد

ص ۱۲۴***

شدند به عرفان حق و محبت حق و ثنای اصفیای حق الّذین نبذوا العالم و اخذوا ما امروا به من لدن عزیز حمید انک لا تحزن من شیء توکّل علی الله فی کلّ الامور انّه ذکرک و یذکرک و معک فی کلّ الاحوال انّه لا یعزب عن علمه من شیء و هو النّاظر السّمیع قل لک الحمد یا من باسمک انجذبت الاشیاء بین الارض و السّماء و نطق لسان الکبریاء فی المقام الاعلی بما عرّفتنی کتابک الاعظم و لوحک الافخم الّذی ظهر باسم الابهی فی ملکوت الانشاء و اسمعتنی ندائک الاحلی اذ اشرقت شمس الظّهور من افقک الاعلی ای ربّ ترانی مقبلاً الیک و متوجّهاً الی وجهک و ناطقاً بثنائک و منتظراً بدائع رحمتک اسئلک بالکلمة العلیا الّتی بها انفطرت السّماء بان تجعلنی فی کل الاحوال منقطعاً عن دونک و متشبّثاً بذیل فضلک انّک انت المقتدر المتعالی العلیم الحکیم ثمّ اکتب لی یا الهی ما کتبته لاصفیائک الّذین فازوا فی ایامک

ص ۱۲۵***

و ما سبقهم احد من بریّتک انّک انت الّذی لا یعجزک شیء و لا یمنعک امر تفعل ما تشاء بسلطانک و تحکم ما ترید بقدرتک لا اله الّا انت الغفور الکریم.

هو الذّاکر المعزّی العلیم البصیر

الحمد للّه الّذی استقرّ علی العرش بالعظمة و العزّة و الکبریاء و نطق بما نفخ فی الصّور و اهتزّ من فی القبور و انصعق من فی الارض و السّماء الّا من شاء اللّه مالک الاسماء و فاطر السّماء و به نصبت رایة انّه یفعل ما یشاء و ارتفع علم الملک یومئذ للّه مولی الوری و مالک الآخرة و الاولی انّه لهو الّذی لا یفارق عن ساحة عزّه حکم الصدق و لا یحکم بالوجود لمن لا وجود له و لا یسمع من هواء تقدیسه صوت اجنحة طیر العصیان و لا یحلّ ما حرّم فی ازل الآزال انّه لهو المعبود الّذی شهدت الذّرّات لعظمته و سلطانه و الکائنات لقدرته و اقتداره انّ القائم من قام علی ذکره و نطق بثنائه و القیّوم من فاز بالاستقامة علی امره تعالی

ص ۱۲۶***

تعالی من ینطق بالحقّ تعالی تعالی من ابتلی بین الخلق تعالی تعالی من یری نفسه بین الجمع وحیداً و بین القوم فریداً الحمد للّه الّذی جعل البلاء طرازاً لاولیائه و به زیّنهم بین خلقه و بریّته انّه لهو الحاکم الّذی ما منعته حجبات العالم و لا سبحات الامم و ما اطّلع علی ما عنده احد الّا نفسه یشهد بذلک من عنده علم الالواح شهد اللّه انّه لا اله الّا هو یحیی و یمیت ثمّ یمیت و یحیی انّه لهو السّلطان الّذی لا یعزب عن علمه من شیء و لا یعجزه حکم شیء انّه لهو المقتدر العلیم الحکیم شهد اللّه انّه لا اله الّا هو و الّذی یأمر النّاس بالبرّ و التقوی انّه لمقصود الوری و المذکور فی الصّحف الاولی و النّاطق بین الملکوت الانشاء انّه لا اله الّا هو المقتدر القدیر ان یا قلم الاعلی قد اتت مصیبة اخری بما رقم من قلم القضاء من لدی اللّه فاطر الارض و السّماء و بذلک اخذت الاحزان احباء الرّحمن لک ان تذکر هذه الرّزیة الّتی فیها نطق لسان البیان

ص ۱۲۷***

فی ملکوت التّبیان بک یعزّی اللّه من یشاء من اولیائه و یصلّی الّذین آمنوا بآیاته و خضعوا لسلطانه و اعترفوا بما اعترف به لسان عظمته اذ استوی علی عرشه انّه لا اله الّا هو المهیمن القیّوم قد رجع حدیث الحزن بما غاب نجم من سماء محبتی و حرف من کتاب مودّتی بذلک ناح اهل دیار معرفتی الّذین نبذوا ما سوائی و تمسّکوا بذیل عنایتی و فازوا ببحر رحمتی و شمس عطائی یا حسین ان استمع نداء المظلوم الّذی سمّی بهذا الاسم انّه یذکرک فی هذا الحین الّذی احاطته الاحزان بما ورد علیه من الّذین اعرضوا عن الرّحمن انت الّذی رأیت الفزع الاکبر فی یوم فیه تسعی و تصیئ حیّة رقطاء وراء اسمی الحاء الّذی به غرست سدرة الوفاء بین الانشاء اشهد انّک ادرکت ذاک الیوم و حملت فیه من الاعداء ما لا اطّلع به الّا اللّه مالک الاسماء و سمعت منهم ما لا سمعت اذن اهل الانشاء و رأیت ما لا رأت عیون

ص ۱۲۸***

اهل الوفاء طوبی لک یا حسین بما فزت بشهادة اللّه فی هذا الیوم الّذی فیه ظهر الصّراط و نصب المیزان اشهد انّک وفیت بعهدک و راعیت حقوق اللّه و امره انت الّذی نبذت الاوهام و سرعت الی بحر الیقین الّذی ماج امام وجه ربّک العزیز الفیاض انت الّذی ما منعتک اشارات المعرضین و لا مقالات المشرکین قد کسّرت اصنام الظنون باسم ربّک القیّوم و اقبلت الی الافق الاعلی اذ انار بظهور اللّه مالک العرش و الثّری نعیماً لک یا حسین بما شربت رحیق المختوم مریئاً لک یا حسین بما فزت بکتابی المحتوم الّذی ینادی فی العالم بین الامم باقبالک و ذکرک و خضوعک و خشوعک و وفائک و استقامتک علی هذا الامر الّذی به زلّت الاقدام و خضعت الرّقاب طوبی لک بما صعدت بالرّوح و الرّیحان الی منظر الرّحمن و تری نفسک فی ذاک المقام الاعلی و تسمع ما تنطق به السّدرة المنتهی طوبی لک و لمن احبّک و توجّه الیک بعدک و نطق بثنائک بما ورد علیک فی سبیل اللّه

ص ۱۲۹***

ربّ الارباب انّا نسئل اللّه تعالی بان یعزّی اخیک الّذی اختار الغربة فی سبیل اللّه مالک البریّة و فاز باللقاء اذ کانت الشّمس مشرقة من افق الزّوراء و هاجر معه الی ان دخل ارض السّرّ و منها نفی مع ربّه الی ان دخل هذا السّجن العظیم و نسئله تعالی بان یوفّقه علی حفظ هذا المقام و یقرّبه الیه فی کلّ حین سبحانک یا مالک القدم و سلطان الامم و المنادی بالاسم الاعظم اسئلک بدماء المقرّبین الّتی سفکت فی ایامک لمحبّتک و بقلوب العاشقین الّتی تشبّکت من سهام الاعداء فی سبیلک و اظهار امرک بان تؤیّد احبّتک علی ذکرک و ثنائک و علی الاستقامة علی هذا الامر الّذی ما قدّر اعظم منه فی ملکوتک و جبروتک انّک انت المقتدر علی ما تشاء و انّک انت المهیمن القیّوم.

هو الاقدس الاعظم

قد فعل امّة الفرقان بآل الرّسول ما فعلوه من قبل و ینوح بذلک محمّد رسول اللّه فی اعلی الجنان ولکنّ القوم هم لا یفقهون قد فرحوا بما عملوا کما فرح الّذین قتلوا الحسین ان اعتبروا

ص ۱۳۰ ***

و لا تکونوا من الّذینهم لا یفقهون قد ظهر الظّلم علی شأن ناحت به السّماء و الّذین آمنوا باللّه المهیمن القیّوم انّ القلم یستحیی ان یذکر ما ورد علی بضعة البتول و اللسان اقرّ بعجزه عن ذکر هذه المصیبة الّتی احاطت الملک و الملکوت انّا ذکرنا لک ما ورد علی اسمی الحاء من الّذین کفروا باللّه فی ازل الآزال شهد بذلک اعمالهم انّ ربّک لهو الحقّ علّام الغیوب سوف تفنی الدّنیا و عزّ الّذین ظلموا اذا یجدون انفسهم فی هاویة القهر و لیس من ینجیهم عمّا قدّر لهم من لدی اللّه ربّ ما کان و ما یکون قوله جلّ جلاله یا علی انّا سمعنا ما اثنیت به اللّه لک ان تسمع فی هذا الحین ما یظهر من ملکوت الثّناء انّا وجدنا من کلماتک عرف الخضوع و الخشوع و الاستقامة فی امر اللّه مالک الاسماء و اردنا ان نجذبک علی شأن تجد عرف القوّة و القدرة و الکبریاء یا علی قد سمع اذنی ما ناجیت به اللّه فی حین کان ینطق لسانی بانّ الذّکر و البیان و الثّناء الّذی ظهر من معادن علم اللّه

ص ۱۳۱***

و مشارق وحی اللّه و مخازن رحمة اللّه لنفسی و انا السّامع النّاظر المجیب العزیز الحکیم قد حضر الخادم بکتابک و قرء ما فیه لدی المظلوم الّذی اقتصر اموره فی ذکر اللّه ربّ العالمین کبّر من قبلی احبائی و بشّرهم بعنایتی و فضلی و رحمتی و الطافی و مواهبی انّ ربّک لهو الغفور الکریم. جمیع را به عنایت حق بشارت ده و به فضلش مسرور دار و بگو جمیع به این کلمه مبارکه که از افق سماء لوح محفوظ ظاهر شده ناظر باشید انّ نصرة امری بنفسی و فی قبضة قدرتی و یمین اقتداری طوبی لنفس تجد عرف ما ذکرناه فی هذا المقام المنیع انّا نجزی بالعدل و نحکم بالحقّ و انا المقتدر القدیر. جمیع باید به حق توکّل نمایند و به اراده او ناظر باشند از برای هر امری در کتاب الهی میقاتی معین شده اذ اتی یظهر ما اراد انّه لهو القادر الحکیم در این ظهور اعظم نصرت کلمه حق بوده و خواهد بود در سورهٔ رئیس و امثال آن تفکر نمایید تا بر قدرت کلمه الهیه واقف شوید آنچه از

ص ۱۳۲***

حوادث زمان که از قبل از قلم رحمن جاری شده به کمال تصریح بوده از برای احدی مجال گریز و توقف نبوده و نیست باید جمیع دوستان الیوم به کمال اتحاد و اتفاق ظاهر شوند و همچنین به اعمال و اخلاق طیّبه. این امور در این ظهور جنود نصرت است و لدی العرش ناصرین امر محسوب و مذکور اگر از اول ایام دوستان نصایح محبوب امکان را به آذان تسلیم و رضا اصغا می‌نمودند حال کلمه الهیه در عالم ظاهر و هویدا مشاهده می‌شد جنگ و جدال و افعال و اعمال غیر مرضیه سبب تأخیر و علت تعطیل شد یشهد بذلک کتابی المبین یا علی جمیع را به اراده الهی آگاهی ده تا کل معنی نصرت را بیابند و به اراده الهی فائز گردند و در بعضی از الواح که ذکر قیام و ندا و صیحه شده مقصود قیام بر تبلیغ امر اللّه است و آن هم به حکمت تمام الیوم حکمت بر اکثری از اعمال مقدم است در یک مقام این آیه مبارکه نازل هذا یوم النداء و انتم صامتون

ص ۱۳۳***

الی آخر و همچنین امثال آن کلمه مبارکه که خود آن جناب ذکر کرده قولنا من قبل قد طالت الاعناق بالنّفاق و نفسی الحقّ مقصود سیوف ظاهره و آلات حربیة نبوده و نیست حق صادق است آنچه از قلم اعلی نازل می‌شود همان سبب و علت امن و آسایش عالم است. قل لیس لاحد ان یؤّول کلماتی بهواه او یفسّرها بمبتغاه مقام انسان بلندتر است از توجه به این مقامات نالایقهٔ منهیه امروز محبت محبوب است و شفقت مرغوب و نفسی اتحاد و اتفاق سبب و علت ظهور عنایت و برکت است من لدی اللّه الغفور الکریم جمیع را اخبار نمایید تا کل از خیالات خود فارغ شوند و بما اراده اللّه متمسّک. طوبی للعاملین اهل صاد که از رحیق اصفی نوشیده‌اند و در سبیل الهی آواره گشته‌اند در نظر بوده و هستند لعمر اللّه تحت لحاظ عنایتند قل لا تحزنوا عمّا ورد علیکم قد جعله اللّه کنزاً لکم انّه لهو المعتمدُ الامین مصائب

ص ۱۳٤***

و بلایای شما به مثابه کنوز است و در خزائن امانت الهی محفوظ و مصون به کمال فرح و انبساط به ذکر منزل آیات ناطق باشید و در هر حین از قدح مبین رحیق مختوم را به اسم مبارکش بیاشامید شما بنوشید و او هنیئاً می‌فرماید شما بیاشامید و او به کلمه مریئاً ناطق هر عملی را در عالم اثری ظاهر شده و خواهد شد ان اطمئنّوا بفضل اللّه و رحمته و خذوا ما امرتم به بالرّوح و الرّیحان انّه لهو الشّاهد النّاظر العلیم الخبیر و ما ذکرت فی محمّد قبل جواد و ضلعه هذا ما نزّل من لدی اللّه مالک الایجاد **بسمی العلیم** انّ العلم ینادی و یقول یا معشر العلماء قد اظهرنی اللّه لاهدیکم الی الصّراط و اقرّبکم الی ملکوت العرفان و انتم تمسّکتم بی و اعرضتم عن اللّه ربّ العالمین و بی استکبرتم علی من فطرکم و کنتم من الظّالمین تاللّه الحقّ انّی بریئ منکم یشهد بذلک من اتی بامر عظیم قد شهدت النّرات

ص ۱۳۵***

بجهلکم و اعراضکم و اعتراضکم علی الفرد الخبیر یا ایّها المقبل الی الوجه ان اشکر اللّه بما حفظک عن هؤلاء و عرّفک من تزیّن بذکره کتب اللّه العزیز الحکیم البهاء علیک و علی ضلعک و امائی و علی عبادی الّذین نبذوا العالم و عملوا بما امروا به فی لوح کریم.

هو المهیمن علی الاسماء

یا من سمّیت باسمی ان استمع ندائی ثمّ اعمل ما ینبغی لهذا الاسم الّذی اذا ظهر تزلزلت ارکان الشّرک و تزعزع کلّ اساس محکم متین تمسّک بحبل الصّدق و الامانة و تشبّث بما یرتفع به امر اللّه العزیز العلیم طوبی لابیک انّه اخَذَ قدح الوصال من ید عنایتی و شرب تلقاء الوجه باسمی الکریم لو تسمع ندائی یجذبک الی مقام لا تری فی الملک الّا ظهورات عنایتی و بروزات قدرتی و لا تجد الّا نفحات قمیصی المنیر انّا نوصیک و امّک بما ینبغی لهذه الایام انّ ربّک لهو العلیم الخبیر و نکبّر من هذا المقام علی وجه اخیک لیشکر ربّه الرّحیم

ص ۱۳۶***

انتهی. اینکه مرقوم فرموده بودید که مکتوبی از اهل ن و ج رسیده و اظهار کدورت از واقعه ارض صاد نموده بودند به ساحت امنع اقدس اعزّ اعلی عرض شد هذا ما نطق به لسان العظمة فی الجواب قوله عزّ کبریائه یا علی یا ایّها النّاظر الی افقی یا ایّها المذکور فی ساحتی لعمری لو ینظرون بعینی یشکرون ولکنّ الیوم لا یعرفون. ملاحظه نما که ید قدرت چه عنایتی در باره نورین نیّرین ظاهر فرمود ایشان را در اعلی علّیین مقر معین فرموده و اعدا را در اسفل السافلین تعالی تعالی من رفعهم و اظهر مقامهم الّذی کان مستوراً عن اعین الخلق لعمر اللّه جمیع سفرای الهی مقام ایشان را آمل و راجیند لو کشف الغطاء یکبّر من علی الارض من عظمة ذاک المقام العزیز المنیع آن دو ظالم قابل ذکر نبوده و نیستند قل دعوهما بانفسهما یکفیهما ما ارتکبا فی ایام اللّه الملک المقتدر القدیر ان‌شاءاللّه

ص ۱۳۷***

باید به کمال روح و ریحان به تبلیغ امراللّه مشغول شوند سوف یظهر اللّه ما اراد عنده علم السّموات و الارض و هو العزیز العلیم ایاکم ان ترتکبوا ما نهیتم عنه فی کتاب اللّه او تعملوا ما یظهر منه الفساد فی الارض اتّقوا یا احبائی و کونوا علی صبر جمیل وجود و عدم اهل بغی و فحشا و ظلم و تعدی از برای اهل حق و نورین مذکورین نفعی نداشته و ندارد بلکه اگر امر مغایری ظاهر شود شرارهٔ آن از برای امراللّه ضرّ عظیم داشته و دارد این کلمه به اسم جمال علیه بهاءاللّه از ملکوت بیان نازل: این ظهور اعظم ظهور رحمت کلیه است و نفسه الحق اگر قدرت ظاهره که فی الحقیقه نزد حق مقامی نداشته و ندارد بتمامها ظاهر شود و سیّافی در مقابل و اراده سوء قصد از او مشاهده گردد البته متعرض او نشویم و او را به او گذاریم انتهی. یا احبائی ان افرحوا بذکری انّا نذکرکم من هذا المقام بذکرٍ لا یأخذه النّفاد و نکبّر علیکم بتکبیرٍ اذا ظهر من مطلع البیان کبّر من فی

ص ۱۳۸***

الامکان و نطقت الاشیاء الفضل للّه مالک هذا الامر المبین لعمر اللّه لا یعادل بهذا الذّکر ما یرونه الیوم یشهد بذلک من سخّر العالم باسمه العزیز البدیع. این است نصرت الهی که در این حین از قلم اعلی جاری شده و می‌شود انّه لهو الناصر القدیر. هر کلمه‌ای که از لسان عظمت جاری شد مؤثّر است در عالم و البته تأثیرات آن در ملک ظاهر شده و می‌شود امروز روزی است که باید جمیع دوستان الهی به افق اعلی ناظر باشند البهاء علیکم یا احبائی فی هناک و التکبیر علیکم من لدن قوی قدیر. یا علی قبل اکبر این ایام آنچه از سماء مشیت الهی نازل در معنی نصرت بوده که مباد جاهلی ارتکاب امری نماید که سبب منع فیوضات باطنیّه الهیه گردد آنچه از قلم رحمن

جاری شد دوستان را به آن اخبار نما که شاید نظر از تراب بردارند و از اعمال لایسمنه لا یغنیه مقدس و منزّه شده به ملکوت اراده الهی ناظر و متوجه شوند

ص ۱۳۹***

انّه ینطق بالحقّ و انّه لهو الفرد الواحد الحکیم انتهی.

بسمی الذّاکر و المذکور

یا حرف القاف بین الالفین ان استمع نداء مجمع البحرین من هذین الاسمین الاعلیین الّذَینِ اذا ظهرا انفطرت السّماء و انشقّت الارض و ارتفعت الصّیحة بالحقّ و تزلزل کلّ قائم مستقیم بهما ظهر القائم و بشّر النّاس بالقیّوم الّذی اذا ظهر هدرت الاطیار علی الاشجار قد اتی اللّه بامر لا یقوم معه جنود الارض کلها کذلک نطق لسان العظمة فی سجنه العظیم قل باسمی ظهر ملکوت الاسماء و بندائی ارتفع النّداء من مطلع الکبریاء و بامری انصعق من فی السّموات و الارضین الّا من حفظناه و انقذناه و نجّیناه و انا المقتدر علی ما اشاء و انا القدیر کذلک صفّت جنود الوحی علی هیئة الکلمات فی هذه الاسطر الّتی ظهرت فی هذا اللوح المنیر انّک اذا فزت بکتابی ان افرح و قل لک الحمد یا مقصود العالمین.آنچه در ارض صاد

ص ۱۴۰ ***

از اموال به غارت بردند و از هر قطرهٔ خونی که در آن ارض به غیر حق چکید خلق لایحصی از ارض رفته و می‌رود و کذلک اموال. حق را نوم اخذ نکرده و نمی‌کند بیدار و آگاه است و البته ظالمین به ثمرات اعمال خود معذّب خواهند شد از ظهور یک عمل از اعمال رقشاء عبیدالله ثانی ظاهر شده و ارتکاب نمود آنچه را عبیدالله اول از او اجتناب نموده الا لعنةالله علی القوم الظّالمین بی‌سبب و اثر هیچ امری ظاهر نشده و نمی‌شود تفکر نما چه مقدار از نفوس از میان رفت و چه مقدار از بلاد و دیار که به تراب راجع و الیوم قاعاً صفصفاً مشاهده می‌شوند. قسمت امروز این است و از بعد حق عالم است که چه واقع شود گمان نکنید که احبا هم در این میان از سیوف ظالمان کشته شده‌اند قسم به آفتاب ملکوت صدق که هر نفسی از دوستان الهی که در آن واقعه

ص ۱۴۱***

شربت شهادت آشامید به رفیق اعلی صعود نمود و در ظلّ قباب رحمت الهی ساکن و مستریح گشت اگر آن مقامات به قدر سمّ ابره تجلّی نماید کل به ندای یا لیتنی کنت معه ناطق می‌گردند و هر نفسی از دوستان که خسارت ظاهره بر او واقع شده آن ربح کامل بوده و هست اهل بهاء در ربح عظیم بوده و هستند اگر در یومی از ایام و وقتی از اوقات نظر به مقتضیات حکمت الهیه خسارتی واقع شود نباید از آن محزون بود البته حق او را به طراز ربح اعظم مزیّن فرماید انّه لهو الحقّ المقتدر العلیم الحکیم و اینکه در باره جناب آقا محمد جواد علیه ٦٦٩ مرقوم داشته بودند هذا ما نطق به لسان العظمة **هو النّاطق بالحقّ** یا محمّد قبل جواد انّا قد نری الامرین فی السّرّین الاظهرین مرّة ذکرنا ارض الصّاد بما افترّ به ثغر العالم و اخری بما ناح به مولی الامم فانظر فی رحمة اللّه و فضله و فی ما ارتکبت الرّقشاء انّ ربّک لهو العلیم الخبیر

ص ۱۴۲***

یا ارض الصّاد نوصیک فی امانات اللّه و اصفیائه کذلک وصّیناک بالحقّ اذ یتحرّک و ینوح قلمی الاعلی علی ما ورد علی الامر من الّذین ظلموا و انکروا حقّ اللّه اذ اتی بسلطان مبین قل یا احبائی قد اخذتکم الاحزان بما ورد علیکم ان افرحوا الیوم بما توجّه الیکم وجه القدم من افقه الاعلی و یذکرکم بما انجذبت به افئدة المخلصین کذلک نطق لسانی و ملکوت بیانی فضلاً من عندی و انا الفضّال الکریم البهاء علیک و علی احبائی الّذین هاجروا فی سبیلی و حملوا الشّدائِد فی حبّی و علی کل موقن مستقیم.

هو الاقدس الاعظم الشّاهد النّاظر العلیم

ذکر من لدنّا لمن فاز بلقاء المظلوم اذ کان بین ایدی الغافلین نشهد انّه خرج عن البیت مقبلاً الی بیت المعمور و المقام المحمود الّذی انزله الرّحمن فی الفرقان و فاز بما اراد فی یوم اللّه ربّ العالمین قد حضر کتابک و سَمعنا

ص ۱۴۳***

ما انشأته فی ذکر اللّه العلیم الخبیر و حضر العبد الحاضر و انشده مرّة اخری فضلاً من لدی اللّه العزیز الحمید طوبی للسانک بما نطق فی ما ورد علی نیّر البطحاء الّذی ناح له الملأ الاعلی و اهل الفردوس علی مقام کریم طوبی لمن نطق بذکر الحاء و الحاء و من بعدهما من سمّی بالکاظم الّذی انفق روحه فی اللّه مالک یوم الدّین اشهد انّه ما خوّفته الجنود و لا ضوضاء کلّ عالم بعید لعمری وجدناه مستقیماً علی امر ربّه علی شأن تحیّر به اهل الفردوس و الّذین طافوا من لدن عزیز عظیم سوف یظهر اللّه ما ستر عن وجه العباد انّه لهو الفرد الخبیر لعمر اللّه قد فاز بما لا فاز به احد من قبل یشهد بذلک قلمی الاعلی فی هذا اللوح البدیع انّا نکبّر من هذا المقام علیک و علی الّذین فازوا برحیق الاستقامة فی هذا الامر الّذی به اضطربت افئدة العلماء و زلّت اقدام العارفین

ص ۱٤٤***

و اینکه مرقوم فرموده بودند که جناب مشهدی حیدر از اهل صاد علیه بهاءالله از جنین و غیر جنین سؤال نموده این مراتب لدی العرش معروض گشته هذا ما نطق به لسان العظمة یا حیدر طوبی لک بما اقبلت و آمنت باللّه و هاجرت فی سبیله بما ورد علیک من جنود الظّالمین نفوسی که الیوم به عرفان الله فائز نشده‌اند حکم جنین دارند انّ البالغ من بلغ و بلّغ امری ملاحظه در نفوسی نما که خود را از اهل ایقان و اطمینان می‌شمرند و به انوار آفتاب ظهور الهی منور و ثابت و راسخ مشاهده می‌نمایند ولکن حین امتحان به کلمات نفوس موهومه که دلایلشان اوهن از بیوت عنکبوت است در غرقاب شبهه و ریب مشاهده می‌شوند بسیار عجب است زهی افسوس و حسرت مع آنکه کل آگاهند که احدی از این امر اطلاع نداشته و نفوس ملقیه یتکلمون باهوائهم و ما سمعوا من امثالهم مع ذلک متزلزل و مضطرب ملاحظه می‌گردند اهل بهاء باید

ص ۱٤٥***

به استقامت و قدرتی ظاهر شوند که احدی را مجال گفتار و انکار نماند لعمر اللّه انّ القوم فی خسران مبین یا حیدر ان‌شاءاللّه از سهام اشارات منکرین و معرضین محفوظ مانی و به طراز یقین مزیّن باشی مشاهده در قول نقطه بیان نما و آنچه الیوم نفوس غافله به آن ناطق و متمسّکند می‌فرماید نطفه‌های یکساله آن ظهور اقوی هستند از کل بیان یعنی نفوسی که به بیان متمسّکند این بیان صاحب بیان دیگر بیانات اهل آن را شما و سایر دوستان شنیده‌اید که چه گفته و می‌گویند لعمراللّه انّهم من الظّالمین و اما ما سئلت فی الجنین بدان آنچه واقع شده و می‌شود در عالم به مقتضیات حکمت الهی بوده و جمیع با اثر و ثمر و خلق تمام و کامل خلق شده اگر نفسی در امری از امور یا شیئی از اشیا که امام عین او است ملاحظه نماید و تفکر کند به یقین مبین ینطق و یشهد بانّ حکمته بالغة و صنعه کامل. در ید که همیشه با انسان است تفکر نما که آنچه را

ص ۱٤٦***

دارا است به مقتضای حکمت است اگر یک رگ از رگ‌های او که خفی‌تر و باریک‌تر از همه است علّتی بر او عارض شود قوّت و حرکت ید ناقص گردد قد شهد کل حکیم باحکمیّة صنعه و کل عالم باکملیّة خلقه و آنچه هم خلق شده باید به رتبه کمال خود برسد و به مقام بلوغ فائز شود و اگر به سببی از اسباب اخری منع شود این هم به مقتضیات حکمت اخری بوده و حکمت در بعضی ظاهر و مشهود است و در بعضی باطن و مستور مثلاً دست را حق عنایت کرده و از برای انسان هم لازم است چنانچه اعظم اسباب مشاهده می‌شود ولکن به سبب سرقت قطع می‌گردد حال این نقص هم به نظر کاملین کامل است بل اکمل چه که علت حفظ و سبب منع عباد از اعمال شنیعه مردوده بوده در جمیع اشیاء به این لحاظ ملاحظه نما معلوم است خلق جنین از برای نموّ و بلوغ است و هر نفسی از ادراک کنه حکمت الهی عاجز بوده و هست عقل فی الحقیقه آیه

ص ۱٤۷***

اعظم است در انسان طوبی از برای نفسی که به آن فائز است ولکن مع علوّ مقام و سموّ رتبهٔ او مشاهده می‌شود از ادراک اکثر اشیا عاجز است چه که آگاهی عقل از گواهی بصر است اگر چشم نخل را مشاهده ننماید عقل عالم اثمار و اوراق و اشجار و اغصان و افنان را در نواة ادراک نکند کجا قبل از رؤیت عقل ادراک نماید که شیئی در عالم یافت می‌شود که ذرّهٔ آن جمیع عالم را بسوزاند و رماد نماید و معدوم و مفقود کند البته ید قدرت حق آن جنین را به عالم کمال رساند نه عوالم الهی منحصر به این عالم است و نه قدرتش از شیئی ممنوع و نه قوّتش محصور به اسباب این عالم و چون ثابت و محقق شد که صنع او تمام و کامل است و آنچه مشاهده شده و می‌شود

به مقتضای حکمت است در این صورت نزد هر نفسی ثابت و محقق می‌شود که از برای آنچه ناقص مشاهده می‌گردد تمامیّت و کامليّت مقدّر شده و ظاهر خواهد شد انّه هو القادر الصّانع

ص ۱۴۸***

المدّبر الحکیم. اگر قلم اعلی اسرار این مقام را بتمامه ذکر نماید اسرار غیبیّه را در ظواهر اشیاء مشاهده نمایید ان‌شاءالله این مقام کشف شود و از دریای فرح و آگاهی بیاشامید یا حیدر بشنو ندای مظلوم را و بر امرالله بایست ایستادنی که جلوس و قعود او را نیابد و به او نرسد امروز آنچه لازم است نصرت امرالله به حکمت و بیان است بنشینید و در اجرای امور مشورت نمایید و به کمال سکون و وقار آنچه سبب عزّت و ارتفاع امرالله است عمل کنید انتهی. در جنین‌های بیان باید ملاحظه نمود که صدهزار سال بعد هم معلوم نیست به رتبه بلوغ فائز شوند تفکر در قول رئیس آن قوم نما که ناس را به چه درجه احمق می‌داند که می‌نویسد دو حرف از قرآن و دو حرف از بیان می‌گیرند و ترکیب می‌نمایند و آیه می‌گویند حال در کذب آن نفس غافله تفکر نمایید که در چه مقام و رتبه است اگر نفسی در اقوال او تفکر نماید بر حقیقت احوالش اطلاع کامل به هم رساند مع آنکه

ص ۱۴۹***

در این ظهور ظاهر شده آنچه که در هیچ عصری نشده اگر به کثرت آیات ناظرند تالله قد ملأ منها الشّرق و الغرب. در لوح برهان این آیه مبارکه از سماء مشیت نازل قوله عزّ کبریائه اتعترض علی الّذی اتاک بما عندک و عند اهل العالم من حجج اللّه و آیاته الی آخر قوله عزّ و جلّ و فی مقام آخر اتنکر آیات ربّک الّتی اذا نزّلت خضعت لها کتب العالم کلها کذلک نطق اللّسان فی ملکوت البیان و القوم اکثرهم من الغافلین و اگر به حلاوت و عظمت آیات ناظرند جمیع ذرات شهادت می‌دهند که به لوحی از الواح بدیعه منیعه الهیه معادله نمی‌نماید آنچه در بیان و قبل از آن نازل شده نقطه بیان روح ماسواه فداه می‌فرماید لا یعادل بحرف منه ما نزّل فی البیان اَین من یسمع و یری و اَین من ینصف و ینطق بالحقّ. این خادم فانی از حق مسئلت می‌نماید که غافلین و معرضین را به قطره‌ای از بحر انصاف فائز فرماید انّه لهو المقتدر القدیر.

ص ۱۵۰ ***

اوست مشفق و اوست مهربان قلم اعلی جمیع مهاجرین ارض صاد را که از ظلم ظالمان متفرق شده‌اند و غربت اختیار کرده‌اند ذکر می‌نماید به ذکری که لعمرالله متضوّع است از او عرف عنایت الهی به شأنی که اهل فردوس اعلی او را ادراک نموده‌اند ای مهاجرین فی الله ضوضای مهیب مشرکین بالله را در سبیلش شنیدید حال ندای لطیف مقصود عالمیان را بشنوید اسامی شما به مثابه انجم است در سماء امر و ذکر شما مانند فرات رحمت جاری و ساری است در جسد امکان کدام مقام و کدام شأن و کدام رتبه اعزّ و اعظم و اقدم از این کلمات محکمه مبارکه است که مخصوص شما از سماء مشیت مالک اسما نازل و در لوح ثبت شد فرح اکبر طائف حول این کلمات است و سرور اعظم ساجد و لیکن حق منیع وصیّت می‌فرماید بر حفظ این مقامات باید در جمیع احوال به این مقامات عالیه که از قلم اعلی ثبت شده

ص ۱۵۱***

ناظر باشید و به اسم قادر توانا حفظش نمایید که مباد نیران غفلت و شهوت اثمار سدره عنایت را بسوزاند امر بسیار بزرگ است و استقامت بسیار عظیم ان‌شاءالله به آن فائز باشید ای اهل صاد ذکر شما مرّة بعد مرّة و کرّة بعد کرّة از سماء مشیت نازل یشهد بذلک کتب اللّه المهیمن القیّوم ان افرحوا باللّه موجدکم و خالقکم و معینکم و مکلّمکم انّه معکم و هو الرّقیب القریب طوبی لک یا ابن ابهر بما ذکرت اولیائی الّذین کانوا تحت لحاظ عنایتی الّتی سبقت العالمین یا عبدالحسین از قبل لوحی مخصوص تو نازل و ارسال شد ان‌شاءالله عرف قمیص را از آن ادراک نمایی و به استقامت کبری فائز باشی و این لوح در جواب عریضه نازل شد ولیکن طرف الله متوجه اولیای ارض صاد بوده کل از این لوح امنع اقدس قسمت داشته و دارند انّه لهو الفضّال الکریم انّه لهو الذاکر العلیم. البهاء علیکم یا احباء اللّه و اولیائه و النّقمة علی اعدائکم الّذین ارتکبوا ما ناح به القلم الاعلی

ص ۱۵۲***

و سدرة المنتهی و الّذین طافوا حول عرشه العظیم.

ای محمد قبل جواد مالک ایجاد احبای خود را دوست داشته و دارد کل تحت لحاظ او بوده و خواهند بود لحاظ فضل متوجه ارض صاد است طوبی از برای نفوسی که لوجه الله حمل شدائد نمودند و شماتت اعدا را شنیدند قسم به بحر علم الهی آن نفوس به مثابه نجومند از برای آسمان عرفان و به منزله اثمارند از برای اشجار جنان ذکر ایشان از دفتر عالم محو نخواهد شد و آثارشان به سبب ظلم و اعتساف فراعنه ارض مستور نخواهد گشت چه که حق گواه است بر محبت و اقبال و ایمان آن نفوس ای اولیای حق جهد نمایید تا این مقام اعظم اعلی را محفوظ دارید انّه یذکرکم بالکلمات العلیا انّه لهو الغفور الکریم تمسّکوا بحبل الاستقامة فی هذا الامر و تشبّثوا بذیل اللّه ربّ العالمین الحمد للّه محبوب العارفین.

ص ۱۵۳***

هو المشرق من افق البیان

اللهم انّی اسئلک بالآیة الکبری و ظهور فضلک بین الوری بان لا تطردنی عن باب مدینة لقائک و لا تخیّبنی عن ظهورات فضلک بین خلقک ترانی یا الهی متمسّکاً باسمک الاقدس الانور الاعزّ الاعظم العلیّ الابهی و متشبّثاً بذیل تشبّث به من فی الآخرة و الاولی اللّهم انّی اسئلک بندائک الاحلی و الکلمة العلیا بان تقرّبنی فی کلّ الاحوال الی فناء بابک و لا تبعدنی عن ظلّ رحمتک و قباب کرمک ترانی یا الهی متمسّکاً باسمک الاقدس الانور الاعزّ الاعظم العلیّ الابهی و متشبّثاً بذیل تشبّث به من فی الآخرة و الاولی اللّهم انّی اسئلک بضیاء غرّتک الغرّاء و اشراق انوار وجهک من الافق الاعلی بان تجذبنی من نفحات قمیصک و تشربنی من رحیق بیانک ترانی یا الهی متمسّکاً باسمک الاقدس الانور الاعزّ الاعظم العلیّ الابهی و متشبّثاً بذیل تشبّث به

ص ۱۵٤***

من فی الآخرة و الاولی اللّهم انّی اسئلک بشعراتک الّتی تتحرّک علی صفحات الوجه کما یتحرّک علی صفحات الالواح قلمک الاعلی و بها تضوّعت رائحة مسک المعانی فی ملکوت الانشاء بان تقیمنی علی خدمة امرک علی شأن لا یعقّبه القعود و لا تمنعه اشارات الّذین جادلوا بآیاتک و اعرضوا عن وجهک ترانی یا الهی متمسّکاً باسمک الاقدس الانور الاعزّ الاعظم العلیّ الابهی و متشبّثاً بذیل تشبّث به من فی الآخرة و الاولی اللّهم انّی اسئلک باسمک الّذی جعلته سلطان الاسماء و به انجذب من فی الارض و السّماء بان تریني شمس جمالک و ترزقنی خمر بیانک ترانی یا الهی متمسّکاً باسمک الاقدس الانور الاعزّ الاعظم العلیّ الابهی و متشبّثاً بذیل تشبّث به من فی الآخرة و الاولی اللّهمّ انّی اسئلک بخباء مجدک علی اعلی الجبال و فسطاط امرک علی اعلی الاتلال بان تؤیّدنی علی ما اراد به ارادتک و ظهر من مشیتک ترانی یا الهی متمسّکاً باسمک الاقدس

ص ۱۵۵***

الانور الاعزّ الاعظم العلیّ الابهی و متشبّثاً بذیل تشبّث به من فی الآخرة و الاولی اللّهمّ انّی اسئلک بجمالک المشرق من افق البقاء الّذی اذا ظهر سجد له ملکوت الجمال و کبّر عن ورائه باعلی النّداء بان تجعلنی فانیاً عمّا عندی و باقیاً بما عندک ترانی یا الهی متمسّکاً باسمک الاقدس الانور الاعزّ الاعظم العلیّ الابهی و متشبّثاً بذیل تشبّث به من فی الآخرة و الاولی اللّهمّ انّی اسئلک بمظهر اسمک المحبوب الّذی به احترقت اکباد العشاق و طارت افئدة من فی الآفاق بان توفّقنی علی ذکرک بین خلقک و ثنائک بین بریّتک ترانی یا الهی متمسّکاً باسمک الاقدس الانور الاعزّ الاعظم العلیّ الابهی و متشبّثاً بذیل تشبّث به من فی الآخرة و الاولی اللّهمّ انّی اسئلک بحفیف سدرة المنتهی و هزیز نسمات آیاتک فی جبروت الاسماء بان تبعدنی عن کلّ ما یکرهه رضائک و تقرّبنی الی مقام تجلّی فیه مطلع آیاتک ترانی یا الهی متمسّکاً

ص ۱۵٦***

باسمک الاقدس الانور الاعزّ الاعظم العلیّ الابهی و متشبّثاً بذیل تشبّث به من فی الآخرة و الاولی اللّهمّ انّی اسئلک بالحرف الّتی اذا خرجت من فم مشیتک ماجت البحار و هاجت الارياح و ظهرت الاثمار و تطاولت الاشجار و محت الآثار و خرقت الاستار و سرع المخلصون الی انوار وجه ربّهم المختار بان تعرفنی ما کان مکنوناً فی کنائز عرفانک و مستوراً فی خزائن علمک ترانی یا الهی متمسّکاً باسمک الاقدس الانور الاعزّ الاعظم العلیّ الابهی و متشبّثاً بذیل تشبّث به من فی الآخرة و الاولی اللّهمّ انّی اسئلک بنار محبتک الّتی بها طار النّوم عن عیون

اصفیائک و اولیائک و اقامتهم فی الاسحار لذکرک و ثنائک بان تجعلنی ممّن فاز بما انزلته فی کتابک و اظهرته بارادتک ترانی یا الهی متمسّکاً باسمک الاقدس الانور الاعزّ الاعظم العلیّ الابهی و متشبّثاً بذیل تشبّث به من فی الآخرة و الاولی اللّهمّ انّی اسئلک

ص ۱۵۷***

بنور وجهک الّذی ساق المقرّبین الی سهام قضائک و المخلصین الی سیوف الاعداء فی سبیلک بان تکتب لی من قلمک الاعلی ما کتبته لامنائک و اصفیائک ترانی یا الهی متمسّکاً باسمک الاقدس الانور الاعزّ الاعظم العلیّ الابهی و متشبّثاً بذیل تشبّث به من فی الآخرة و الاولی اللّهمّ انّی اسئلک باسمک الّذی به سمعت نداء العاشقین و ضجیج المشتاقین و صریخ المقرّبین و حنین المخلصین و به قضیت امل الآملین و اعطیتهم ما ارادوا بفضلک و الطافک و بالاسم الّذی به ماج بحر الغفران امام وجهک و امطر سحاب الکرم علی ارقّائک بان تکتب لمن اقبل الیک و صام بامرک اجر الّذین لم یتکلّموا الّا باذنک و القوا ما عندهم فی سبیلک و حبّک ای ربّ اسئلک بنفسک و آیاتک و بیّناتک و اشراق انوار شمس جمالک و اغصانک بان تکفّر جریرات الّذین تمسّکوا باحکامک و عملوا بما امروا به فی کتابک ترانی یا الهی متمسّکاً

ص ۱۵۸***

باسمک الاقدس الانور الاعزّ الاعظم العلیّ الابهی و متشبّثاً بذیل تشبّث به من فی الآخرة و الاولی.

جناب آ غلام‌حسین علیه بهاءالله اهل صاد

هو الشاهد البصیر

یا غلام قبل حسین قد حضر کتابک و وجدنا منه عرف توجّهک و اقبالک الی الافق الاعلی و اقرارک بالکلمة العلیا الّتی بها ظهر کلّ امر حکیم انّا ذکرناک و الّذین آمنوا انّه لهو الفیاض الکریم انّ المظلوم قد اقتصر الامور علی ذکر الله و احبائه بحیث ما انقطع صریر قلمه عن العالم یشهد بذلک مالک القدم من افقه المنیر طوبی لغریب قصد الوطن الاعلی و لعطشان سرع الی بحر رحمة ربّه الغفور الرّحیم انّا انزلنا الآیات و اظهرنا البینات و دعونا الکلّ الی الفرد الخبیر من النّاس من آمن ثمّ کفر و منهم من اعرض اذ سمع نداء الله العزیز العلیم انّا نوصی الکلّ بما یرتفع به امر الله و سلطانه و نؤیّد الّذین عملوا

ص ۱۵۹***

بما امروا به فی الکتاب من لدن آمر قدیم. ان‌شاءالله به قرائت آیات الهی فائز شوی و بر امرش مستقیم مانی به شأنی که یأجوج نفس و مأجوج هوی یعنی نفس غافله تو را از مطلع نور احدیه منع ننماید یا غلام قبل حسین مبارک روزی که در آن متولد شدی و مبارک روزی که به این امر فائز گشتی لعمر الله نفوسی که الیوم به حق متمسّکند سبب نعمت و برکت اهل ارضند این مقامات اگر چه الیوم مستور است ولکن البته وقتی در ارض ظاهر و هویدا گردد حمد کن محبوب عالم را که تو را مؤیّد فرمود و به این کلمات عالیات ذکر نمود اوست توانا و اوست مهیمن و اوست شنوا و اوست دانا لا اله الّا هو العزیز المحیط انتهی. کأس فضل حق جلّ جلاله پی در پی در ظهور و بروز ان‌شاءالله کل موفق شوند بر اخذ آن.

****